

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Program duszpasterski
Kościoła katolickiego w Polsce
na rok 2025/2026

ZESZYT
LITURGICZNY

Uczniowie-misjonarze

Program duszpasterski
Kościoła katolickiego w Polsce
na rok 2025/2026

Zeszyt liturgiczny

Komisja Duszpasterstwa
Konferencji Episkopatu Polski

Opole 2025

Redaktorzy Programu duszpasterskiego
Kościoła katolickiego w Polsce
na rok 2025/2026 „Uczniowie-misjonarze”:

bp Waldemar Musioł
ks. Paweł Chyla
ks. Roman Chromy
ks. Krystian Piechaczek

Korekta:
Józef Chudalla

Fotografia na okładce:
© *nuttapongmohock02 (depositphotos.com)*

Redakcja techniczna, skład, projekt okładki:
Przemysław Biliczak – Wydawnictwo Studio IMPRESO

ISBN 978-83-7342-910-9 (Zeszyt)
ISBN 978-83-7342-914-7 (Kolekcja)

Wydawca:
Komisja Duszpasterstwa Konferencji Episkopatu Polski

Druk:
Wydawnictwo i Drukarnia Świętego Krzyża w Opolu

SPIS TREŚCI

Ks. Krystian Piechaczek	
Wprowadzenie	9
Ks. Daniel Jaszczyzyn	
Nabożeństwo adwentowe w intencji grup parafialnych	11
Ks. Łukasz Szuster	
Nabożeństwo w intencji Dzieci Maryi z okazji uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP z błogosławieństwem do kolejnych stopni	19
Ks. Arkadiusz Krziżok	
Nabożeństwo w intencji rodzin z okazji święta Świętej Rodziny z błogosławieństwem rodziców na wysiłek wychowawczy	27
Ks. Jacek Kucharski	
Nabożeństwo Słowa Bożego na Tydzień Biblijny	34
Ks. Mariusz Chamerski	
Komentarze na Mszę św. Wieczerzy Pańskiej w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033	47
Ks. Denis Gach	
Adoracja przy ciemnicy w Wielki Czwartek w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033	51
Ks. Łukasz Meszyński, dk. Waldemar Rozyrkowski	
Komentarze na liturgię Wielkiego Piątku w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033	57
Ks. Jacek Bernacik	
Adoracja przy Bożym Grobie w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033	60

Ks. Adam Polak

**Komentarze na liturgię Wigilii Paschalnej w kontekście
nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033** 66

Ks. Piotr Spyra

**Czuwanie w wigilię uroczystości Zesłania Ducha Świętego
w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033** 71

Ks. Krzysztof Borysewicz

**Komentarze do fragmentów Ewangelii
odczytywanych przy czterech stacjach procesji Bożego Ciała** 81

Ks. Krystian Sammler

**Nabożeństwo o świętość kapłanów w święto Jezusa Chrystusa
Najwyższego i Wiecznego Kapłana** 84

Ks. Andrzej Zaniewski

**Nabożeństwo dziękczynne za przyjęcie sakramentu bierzmowania
z postaniem do misji** 90

Ks. Witold Kałmucki

**Nabożeństwo w pierwszą rocznicę przyjęcia
sakramentu bierzmowania z postaniem do misji** 95

Ks. Rafał Flak

**Nabożeństwo inaugurujące spotkania dla dzieci pierwszokomunijnych
i ich rodziców** 103

Ks. Adam Piechowiak

**Nabożeństwo inaugurujące spotkania dla kandydatów
do sakramentu bierzmowania i ich rodziców** 109

Ks. Wojciech Medwid, Mirosław Lenart

**oraz Zespół Wspólnot Intronizacyjnych Diecezji Bielsko-Żywieckiej
Nowenna przed uroczystością Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata** 117

Ks. Krzysztof Ora

**Nabożeństwo słowa Bożego w intencji służby liturgicznej
z błogosławieństwem do kolejnych stopni w uroczystości
Chrystusa Króla** 135

Ks. Łukasz Tkaczyk	
Nabożeństwo w intencji młodzieży z okazji Światowego Dnia Młodzieży	146
Ks. Łukasz Gąsiorowski	
Nabożeństwo w intencji Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady Ekonomicznej na rozpoczęcie kadencji lub w rocznicę wyboru	152
Ks. Maciej Skóra	
Nabożeństwo wprowadzenia do posługi we wspólnocie parafialnej lektora, akolity i katechisty	160
Aneksy	171
Ks. Szymon Mucha	
Przykładowy schemat nabożeństwa dla Róż różańcowych połączonego z comiesięczną zmianą tajemnic różańcowych	171
Ks. Krzysztof Czapla SAC	
Nabożeństwo wynagradzające Niepokalanemu Sercu Maryi w pięć pierwszych sobót miesiąca	173
Ks. Piotr Kot	
Przykładowe <i>lectio divina</i> (Mk 5,21-24.35-43). „Panie, przyjdź”	178

WPROWADZENIE

Ks. Krystian Piechaczek

Gliwice

Program duszpasterski Kościoła w Polsce ostatnich lat koncentruje się na zasadniczych zrębach odnowy tej wspólnoty, którą podjął „Synod o synodalności”, zwołany przez papieża Franciszka. Istotę wspomnianej odnowy opisują takie pojęcia, jak: „komunia, uczestnictwo i misja”. Sposób przeprowadzenia wspomnianej odnowy precyzuje dokument końcowy drugiej sesji XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów, który został opublikowany w październiku 2024 r. W sposób szczególnie dotyczy to części V. wspomnianego dokumentu, zatytułowanej „*Tak i Ja was posyłam. Formacja ludu uczniów-misjonarzy.*” Kościół pragnący dotrzymać kroku ludziom i społeczeństwom XXI w. powinien wejść na drogę szeroko rozumianej formacji swoich członków, aby w każdym z nich rozbudzić nową świadomość apostołską.

Tak wytknięty cel wymaga zupełnie nowych umiejętności, które do tej pory w życiu Kościoła nie cieszyły się należną uwagą. Dotyczy to zwłaszcza zbyt małego zaangażowania na rzecz budowania osobowych relacji oraz odkrywania darów Ducha Świętego, które nas uzdalniają do ich rozwijania i pielęgnowania. W tym ujęciu liturgia jawi się jako pierwsze miejsce doświadczania komunii, misji i uczestnictwa, które w myśli „Synodu o synodalności” stanowią klucz do przemiany mentalności wspólnoty wierzących.

Kolejny zeszyt liturgiczny, który oddajemy do Waszych rąk, stanowi zbiór nabożeństw, komentarzy oraz innych propozycji, zmierzających do uzdolnienia wiernych do świadczenia o radości Ewangelii i wzrastania w realizowaniu synodalności. Formacja przez liturgię jest ukierunkowana na odnowę sakramentu chrztu świętego, na uświadomienie wiernym otrzymanych w tym sakramencie darów oraz na ponowne ich uaktywnienie dla dobra wszystkich. Przybliżany w tym zeszycie odcinek formacji zakłada również odnowę stylu relacji kościelnych, odkrywanie nowych

sposobów uczestnictwa w życiu Kościoła, jak również głębsze zakorzenienie w praktykę rozeznawania eklezjalnego.

Zebrane w tym miejscu propozycje nawiązują zarówno do wydarzeń roku liturgicznego, do rozmaitych wydarzeń, które od dawna kształtują życie wspólnot parafialnych, jak również do nowych wydarzeń, które w życiu Kościoła pojawiły się stosunkowo niedawno, oraz do tych, które są przeżywane w ramach mniejszych grup, wspólnot i ruchów. Jako autorzy kolejnego programu duszpasterskiego wyrażamy nadzieję, że zarówno spora różnorodność grup osób, do których pragniemy dotrzeć, jak również szeroka paleta poruszanych w nabożeństwach tematów, pomoże w odkryciu nowych obszarów zaangażowania się w odnowę Kościoła.

W imieniu Sekretariatu Komisji Duszpasterskiej KEP pragnę serdecznie podziękować wszystkim autorom nadesłanych nabożeństw, komentarzy i innych pomocy za ich poświęcenie, wkład pracy oraz zaangażowanie w proces tworzenia programu duszpasterskiego dla Kościoła w Polsce.

Nabożeństwo adwentowe w intencji grup parafialnych

Ks. Daniel Jaszczyszyn

Opole

Pieśń na wejście: „Grzechem Adama ludzie uwikłani”

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Wprowadzenie w tematykę nowego programu duszpasterskiego

K: W I Niedzielę Adwentu rozpoczęliśmy realizację nowego programu duszpasterskiego Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026, któremu towarzyszy hasło: „Uczniowie-misjonarze”.

Następnie kapłan na podstawie „Wprowadzenia” do „Zeszytu teologicznopastoralnego” programu duszpasterskiego Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026 „Uczniowie-misjonarze” krótko prezentuje nowy program.

Pieśń: „Słuchać głos strażnika w dali”

Prezentacja grup parafialnych

Następuje krótka prezentacja grup, które działają w parafii. Prezentacji dokonuje duszpasterz lub przedstawiciele poszczególnych grup.

Pieśń: „Niebiosą roś”

Liturgia słowa

K: Dzięki sakramentowi chrztu mamy współudział w potrójnej misji Chrystusa: kapłańskiej, prorockiej i królewskiej. Jesteśmy chrystusowi. Dlatego w czasie tego nabożeństwa będziemy słuchali słowa Bożego, które mówi nam o przychodzącym Mesjaszu. Przez to mamy sobie uświadomić, czym powinniśmy się sycić i promieniować w świecie. Będziemy również śpiewać wielkie antyfony adwentowe, będące niejako komentarzem do usłyszanego słowa, a jednocześnie naszym osobistym wołaniem. Są one również prośbą, aby Bóg uzdolnił nas, formujących się w różnych grupach parafialnych, do służby pozostałym parafianom i przybliżeniu ich do Chrystusa i Jego Kościoła.

Poszczególne fragmenty Pisma Świętego odczytują reprezentanci grup parafialnych (L).

L: Pierwsze czytanie – z Księgi Syracha (24,1-7)

Mądrość wychwala samą siebie, chlubi się pośród swego narodu,
na zgromadzeniu Najwyższego otwiera swe usta,
chlubi się wobec Jego potęgi:

Wysłałam z ust Najwyższego, jak mgła okryłam ziemię.
Zamieszkałam na wysokościach, a mój tron jest w kolumnie obłoku.
Sama otoczyłam okrąg nieba, przemierzyłam głębiny otchłani.
Zawładnęłam falami morza i całą ziemią, każdym narodem i ludem.
Wśród nich wszystkich szukałam miejsca spoczynku,
w czym dziedzictwie mogłabym zamieszkać.

Śpiew antyfony

O Mądrości, która wyszłaś z ust Najwyższego,
Ty obejmujesz wszechświat od krańca do krańca
i wszystkim rządzisz z mocą i słodyczą;
przyjdź i naucz nas dróg roztropności.

L: Drugie czytanie – z Księgi Wyjścia (3,14-17)

Bóg odrzekł: „Jestem tym, kim jestem. Tak masz powiedzieć Izraelitom: «Jestem» posyła mnie do was”. Następnie Bóg powiedział: „To właś-

nie oświadczysz Izraelitom: Pan, Bóg waszych ojców, Bóg Abrahama, Bóg Izaaka, Bóg Jakuba posyła mnie do was. To jest moje imię i takim ma pozostać w pamięci wszystkich pokoleń. Idź, zwołaj starszyznę Izraela i ogłoś jej: «Ukazał mi się Pan, Bóg waszych ojców, Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba, i przemówił: Na własne oczy widziałem krzywdę, jaka dzieje się wam w Egipcie. Postanowiłem wyprowadzić was z niewoli egipskiej do ziemi Kananejczyków, Chetytów, Amorytów, Peryzzytów, Chiwwitów i Jebusytów, do krainy płynącej mlekiem i miodem»”.

Śpiew antyfony

O Adonai, Wodzu Izraela,
Tyś w krzaku gorejącym objawił się Mojżeszowi
i na Synaju dałeś mu Prawo;
przyjdź nas wyzwolić swym potężnym ramieniem.

L: Trzecie czytanie – z Księgi proroka Izajasza (11,1-9)
Wyrośnie gałązka z pnia Jessego, wypuści się pęd z jego korzenia.
Spocznie na nim duch Pana,
duch mądrości i rozumu,
duch rady i męstwa,
duch znajomości i bojaźni Pana.
Upodoba sobie bojaźń Pana.
Nie będzie sądził z pozorów
ani wyrokował według pogłosek,
lecz sprawiedliwie będzie bronił biednych
i według słuszności rozstrzygnie sprawy ubogich.
Różgą swoich ust porazi ziemię,
a tchnieniem warg swoich uśmierci złoczyńców.
Sprawiedliwość będzie pasem na jego biodrach,
a wierność pasem na jego lędźwiach!
Wtedy wilk będzie przebywał z owieczką,
pantera ułoży się obok koźlęcia,
cielę z lwem razem paść się będą,
a mały chłopiec będzie je prowadził.
Krowa z niedźwiedzicą żyć będą w przyjaźni,
ich młode razem będą leżały,
a lew, jak wół, jadać będzie słomę.

Niemowlę bawić się będzie na norze kobry,
dziecko włoży swą rękę do kryjówki żmii.
Nie będą wyrządzać zła ani krzywdy
na całej mojej świętej górze.
Bo znajomość Pana napelni ziemię
jak wody wypełniają morze.

Śpiew antyfony

O Korzeniu Jessego, który się wznosisz jako znak dla narodów,
przed Tobą zamilkną królowie,
a ludy modlić się będą do Ciebie;
przyjdź nas wyzwolić, już dłużej nie zwlekaj.

L: Czwarte czytanie – z Apokalipsy św. Jana (3,7-11)
To mówi Święty, Prawdziwy, który ma klucz Dawida,
który otwiera, a nikt nie może zamknąć
i który zamyka, a nikt nie może otworzyć.
Znam twoje czyny. Oto zostawiłem ci otwarte drzwi,
których nikt nie może zamknąć,
bo mimo słabych sił strzegłeś mojego słowa
i nie wyparłeś się mojego imienia.
Oto wydam ci tych z synagogi szatana, którzy nazywają siebie Żydami,
lecz kłamią, bo nimi nie są.
Oto sprawię, że przyjdą i upadną do twoich stóp,
i poznają, że Ja ciebie umiłowalem.
Ponieważ wytrwale strzegłeś mojego słowa,
Ja też będę cię strzegł w godzinie próby,
która dosięgnie całą ludzkość i wypróbuje mieszkańców ziemi.
Przyjdę wkrótce. Trzymaj mocno to, co posiadasz,
aby nikt ci nie zabrał twego wieńca.

Śpiew antyfony

O Kluczu Dawida i Berło domu Izraela,
Ty, który otwierasz, a nikt zamknąć nie zdoła,
zamykasz, a nikt nie otworzy;
przyjdź i wyprowadź z więzienia człowieka,
pogrążonego w mroku i cieniu śmierci.

L: Piąte czytanie – z Ewangelii wg św. Łukasza (1,76-79)

A ty, chłopcze, będziesz nazwany prorokiem Najwyższego;
bo pójdziesz przed Panem przygotować Jego drogi.

Jego ludowi dasz poznać zbawienie
przez odpuszczenie mu grzechów.

Dzięki miłosiernej litości naszego Boga
nawiedzi nas z wysoka Wschodzące Słońce,
które objawi się pogrążonym w ciemności
i cieniu śmierci
i poprowadzi nas na drogę pokoju.

Śpiew antyfony

O Wschodzie, blasku Światła wiecznego i Słońce sprawiedliwości,
przyjdź i oświeć siedzących w mroku i cieniu śmierci.

L: Szóste czytanie – z Księgi Rodzaju (2,4-7)

Gdy Pan Bóg uczynił ziemię i niebo, nie było jeszcze na ziemi żadnego
krzewu polnego i żadna trawa jeszcze nie wzeszła. Pan Bóg nie spuszczał
bowiem deszczu na ziemię i nie było człowieka, który by pracował
na roli i kopał w ziemi studnię, aby nawodnić glebę. Pan Bóg ulepił człowieka
z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza tchnienie życia. Odtąd człowiek
stał się istotą żyjącą.

Śpiew antyfony

O Królu narodów, przez nie upragniony;
Kamieniu węgielny Kościoła,
przyjdź i zbaw człowieka,
którego utworzyłeś z prochu ziemi.

W: Siódme czytanie – z Ewangelii wg św. Mateusza (1,20-23)

„Józefie, synu Dawida, nie bój się przyjąć twojej żony, Maryi, gdyż to,
co się w Niej poczęło, pochodzi z Ducha Świętego. Urodzi Ona syna, a ty
nadasz Mu imię Jezus, gdyż On uwolni swój lud od grzechów”. A wszystko
to się stało, aby się spełniło słowo Pana przekazane przez proroka: „Oto
Dziewica pocznie i porodzi Syna, któremu nadadzą imię Emmanuel”, to
znaczy: „Bóg jest z nami”.

Śpiew antyfony

O Emmanuelu, nasz Królu i Prawodawco,
oczekiwany Zbawicielu narodów,
przyjdź, aby nas zbawić,
nasz Panie i Boże.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Wprowadzenie do adoracji

K: Pan Jezus przyszedł, aby nas odkupić. Słowo Boże, które wybrzmiało w naszych uszach, oraz śpiew, będący naszą odpowiedzią na nie, prowadzą nas do spotkania z samym Jezusem obecnym w Najświętszym Sakramencie. Śpiewem witajmy naszego Pana.

Pieśń na wystawienie Najświętszego Sakramentu:

„Pan zstąpił z nieba”

K: Dziękujemy Ci, Panie, za święty dzień, który nam dałeś i który dziś przeżywamy. Dziękujemy za Eucharystię, która rozjaśnia swoim blaskiem wszystkie godziny tego dnia. Dziękujemy Ci w sposób szczególny za dar Twojej obecności pośród nas w Najświętszym Sakramencie. Pragniemy, aby wiara w Twoją obecność nieustannie rosła i owocowała coraz większym pragnieniem adoracji. Przycho-
dzą na nią najczęściej członkowie wspólnot, które posługują w naszej parafii. Dziś trwamy na modlitwie wraz z nimi.

Wierzmy, Panie, że dla każdego z nas przygotowałeś miejsce we wspólnocie i powierzyłeś nam do wypełnienia ważne zadania. Chcesz, abyśmy służyli sobie nawzajem tym darem, jaki każdy z nas otrzymał. Dziękujemy Ci za te dary. Są one ubogaceniem naszego życia i sprawiają, że możemy wnieść własny wkład w dzieło zbawienia świata, do którego nas zaprosiłeś. Bądź uwielbiony, Panie.

Wierzmy, Panie, że otrzymane od Ciebie talenty rozkwitają we wspólnocie i dzięki wspólnocie. W niej potrzebni są ci, których uczyniłeś sługami słowa, aby nieśli to słowo innym, wyjaśniali je i przyczyniali się do wzrostu wiary. Potrzebni są we wspólnocie ci, których posłałeś, aby przez pracę rąk i spełnianie zwykłych posług zapewniali nam środki do życia i nieśli wszelką potrzebną pomoc. Potrzebni są w życiu Twego Kościoła również ci, których obdarzy-

leś szczególnymi talentami muzycznymi, artystycznymi i innymi, aby przyczyniali się do zjednoczenia wszystkich i służyli objawieniu Twego piękna w świecie. Prosimy Cię, nasz Panie i Zbawicielu, aby wszyscy członkowie naszej wspólnoty parafialnej odnaleźli swe miejsce w Kościele i wiernie wypełnili swoje powołanie.

Prośby

Poszczególne intencje odczytują członkowie wspólnot parafialnych

- K:** Z ufnością prosimy naszego Ojca, który jest w niebie, powtarzając: Ciebie prosimy, wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Za Kościół święty, aby poddawał się natchnieniom Ducha Świętego. Ciebie prosimy...
- L:** Za papieża N., biskupa N., prezbitarów i diakonów, aby powierzonym sobie ludem opiekowali się ze świętą gorliwością. Ciebie prosimy...
- L:** Za naszą parafię, aby odnowiła się w świetle Ewangelii. Ciebie prosimy...
- L:** Za naszych duszpasterzy, a szczególnie księdza proboszcza, aby odczytując znaki czasu prowadzili naszą parafię do zbawienia. Ciebie prosimy...
- L:** Za zmarłych duszpasterzy i parafian, aby cieszyli się życiem wiecznym z Bogiem. Ciebie prosimy...
- L:** Za nas samych, abyśmy nie szczędzili sił w osobistym uświęceniu. Ciebie prosimy...

W: Ojcze nasz

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń na błogosławieństwo: „Przed tak wielkim Sakramentem”

K: Dałeś nam chleb z nieba.

W: Wszelką rozkosz mający w sobie.

K: Módlmy się. Panie Boże, wierzymy i wyznajemy, że Jezus Chrystus narodzony z Dziewicy Maryi i umęczony na krzyżu jest obecny w Najświętszym Sakramencie, spraw, abyśmy z tego Boskiego źródła czerpali łaskę wiecznego zbawienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Pieśń na uwielbienie: „Wielbić Pana chcę”

Pieśń na zakończenie: „Zdrowaś bądź, Maryja”

Nabożeństwo w intencji Dzieci Maryi z okazji uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP z błogosławieństwem do kolejnych stopni

Ks. Łukasz Szuster

Opole

Nabożeństwo może być sprawowane w wigilię uroczystości lub bezpośrednio przed lub po Mszy św. w dzień uroczystości (wtedy należy pominąć liturgię Słowa, która zaczerpnięta jest z uroczystości).

Pieśń na wejście: „Gwiazdo zaranna, śliczna jutrenko”

Znak krzyża i pozdrowienie wiernych

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Łaska i pokój od Tego, który jest, który był i który przychodzi, niech będą z wami wszystkimi.

W: I z duchem twoim.

Słowo wstępne

K: Pan Jezus dał nam piękny dar – swoją Matkę, Maryję, aby stała się naszą Matką, prowadzącą nas bezpiecznie do Boga. To Jej Niepokalanemu Sercu powierzyły się dziewczęta, które dziś odnawiają z Nią przymierze. Otrzymają one – jako dowód trwania i wzrastania we wspólnocie Dzieci Maryi – medalik na wstążce koloru zielonego (klasy V–VI) oraz niebieskiego (klasa VIII). Dziś to także ważny dzień dla dziewcząt, które po raz pierwszy złożą przyrzeczenie Niepokalaney. Otrzymają one medalik na wstążce koloru różowego. Otoczmy modlitwą całą wspólnotę Dzieci Maryi i pro-

śmy, aby testament Jezusa wypełnił się w nich i w nas: „Oto Matka twoja”.

Liturgia słowa

Czytanie z Księgi Rodzaju (Rdz 3,9-15.20)

Gdy Adam spożył z drzewa, Pan Bóg zawołał na niego i zapytał go: „Gdzie jesteś?” On odpowiedział: „Usłyszałem Twój głos w ogrodzie, przestraszyłem się, bo jestem nagi, i ukryłem się”. Rzekł Bóg: „Któż ci powiedział, że jesteś nagi? Czy może zjadłeś z drzewa, z którego ci zakazałem jeść?” Mężczyzna odpowiedział: „Niewiasta, którą postawiłeś przy mnie, dała mi owoc z tego drzewa i zjadłem”.

Wtedy Pan Bóg rzekł do niewiasty: „Dlaczego to uczyniłaś?” Niewiasta odpowiedziała: „Wąż mnie zwiódł i zjadłam”. Wtedy Pan Bóg rzekł do węża: „Ponieważ to uczyniłaś, bądź przeklęty wśród wszystkich zwierząt domowych i polnych; na brzuchu będziesz się czołgał i proch będziesz jadł po wszystkie dni twego istnienia. Wprowadzam nieprzyjaźń między ciebie a niewiastę, pomiędzy potomstwo twoje a potomstwo jej; ono ugodzi cię w głowę, a ty ugodzisz je w piętę”. Mężczyzna dał swej żonie imię Ewa, bo ona stała się matką wszystkich żyjących.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 98,1-4)

Refren: Śpiewajcie Panu, bo uczynił cuda.

Śpiewajcie Panu pieśń nową, *
albowiem uczynił cuda.
Zwycięstwo Mu zgotowała Jego prawica *
i święte ramię Jego.

Refren: Śpiewajcie Panu, bo uczynił cuda.

Pan okazał swoje zbawienie, *
na oczach pogan objawił swą sprawiedliwość.
Wspomnił na dobroć i na wierność swoją *
dla domu Izraela.

Refren: Śpiewajcie Panu, bo uczynił cuda.

Ujrzały wszystkie krańce ziemi *
zbawienie Boga naszego.
Wołaj z radości na cześć Pana, cała ziemio, *
cieszcie się, weselcie i grajcie.

Refren: Śpiewajcie Panu, bo uczynił cuda.

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Efezjan
(Ef 1,3-6.11-12)

Bracia: Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego, Jezusa Chrystusa; On napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich – w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przed założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów poprzez Jezusa Chrystusa, według postanowienia swej woli, ku chwale majestatu swej łaski, którą obdarzył nas w Umiłowanym. W Nim dostąpiliśmy udziału my również, z góry przeznaczeni zamiarem Tego, który dokonuje wszystkiego zgodnie z zamysłem swej woli, po to, byśmy istnieli ku chwale Jego majestatu – my, którzy już przedtem nadzieję złożyliśmy w Chrystusie.

Oto słowo Boże.

Śpiew przed Ewangelią (Łk 1,28)

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Zdrowaś Maryjo, łaski pełna, Pan z Tobą,
błogosławiona jesteś między niewiastami.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Łk 1,26-38)

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

Bóg posłał anioła Gabriela do miasta w Galilei, zwanego Nazaret, do Dziewicy poślubionej mężowi imieniem Józef, z rodu Dawida; a Dziewicy było na imię Maryja. Wszedłszy do Niej, anioł rzekł: „Bądź pozdrowiona, łaski pełna, Pan z Tobą, błogosławiona jesteś między niewiastami”. Ona

zmieszała się na te słowa i rozważała, co miałyby znaczyć to pozdrowienie. Lecz anioł rzekł do Niej: „Nie bój się, Maryjo, znalazłaś bowiem łaskę u Boga. Oto poczniesz i porodzisz Syna, któremu nadasz imię Jezus. Będzie On wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego, a Pan Bóg da Mu tron Jego praojca, Dawida. Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca”. Na to Maryja rzekła do anioła: „Jakże się to stanie, skoro nie znam męża?” Anioł Jej odpowiedział: „Duch Święty zstąpi na Ciebie i moc Najwyższego okryje Cię cieniem. Dlatego też Święte, które się narodzi, będzie nazwane Synem Bożym. A oto również krewna Twoja, Elżbieta, poczęła w swej starości syna i jest już w szóstym miesiącu ta, którą miano za niepłodną. Dla Boga bowiem nie ma nic niemożliwego”. Na to rzekła Maryja: „Oto Ja służebnica Pańska, niech mi się stanie według słowa twego”. Wtedy odszedł od Niej anioł.

Oto słowo Pańskie.

Homilia

Po homilii rozpoczynają się obrzędy przyjęcia nowych kandydatek do grona Dzieci Maryi.

Przyjęcie dziewcząt do wspólnoty Dzieci Maryi

K: Niech przystąpią dziewczyny, które pragną wstąpić do parafialnej wspólnoty Dzieci Maryi.

Kandydatki wychodzą z ławek i klękają u stopni ołtarza.

K: Proście Matkę Bożą o pomoc w rozpoczynanej przez Was służbie.

Kandydatki, trzymając w prawej ręce kartkę z przyrzeczeniem (najlepiej własnoręcznie napisanym), wypowiadają następujące ślubowanie:

Kandydatki: Wobec wszystkich tutaj obecnych | ja N. [każda kandydatka wypowiada swoje imię i nazwisko] obieram Ciebie dzisiaj za moją Panią i Matkę. | Postanawiam mocno | Tobie zawsze wiernie służyć, | żyć w stanie łaski uświęcającej | i troszczyć się o to, | aby przybliżyć ludziom Królestwo Twego Syna. | Ponieważ znam moją słabość, | dlatego proszę Cię przez Krew Jezusa przelaną na krzyżu,

| abyś mnie przyjęła do grona swych umiłowanych dzieci | i strze-
gła mnie jako swoją własność. | Amen.

*Kandydatki kładą podpisane kratki przed ołtarzem. W tym czasie jedna osoba
recytuje wiersz pt. „Cudowny medalik”.*

Na promyku łaski złotym
Prosto z nieba Panna Święta
Ten medalik nam spuściła
Taka cudna, uśmiechnięta.

W nocy cicho zawołała
Młodziuteńką zakonnicę
I medalik pokazała
Taki, jak go dziś widzicie.

„Niech go ludzie z wiarą noszą
i wzywają mnie z miłością.
Łask tysiące nim uproszą,
Przed szatańską ujdą złością.

Z rąk promienie Mych tryskają,
By nieść łaski biednej ziemi,
Pomoc tym, co smutki mają,
Prosić Boga za grzesznymi”.

O, wołajmy do Matuchny,
Co bez grzechu jest poczęta,
By za nami się modliła,
Ona święta, święta, święta.

Po złożeniu przyrzeczeń przed ołtarzem kandydatki zostają na swoich miejscach.

Odnowienie przyrzeczeń

K: W tym uroczystym dniu cała wspólnota odnawia swoje przymie-
rze z Niepokalaną. Jest to wyjątkowa chwila, szczególnie dla tych
dziewcząt, które wchodzą na wyższy stopień formacji, otrzymując

medalik na wstążce koloru zielonego i niebieskiego. Z wiarą i ufnością odnowicie akt oddania się Niepokalanej:

Dzieci Maryi: Matko Boża, Niepokalana Maryjo! | Tobie poświęcam ciało i duszę moją, | wszystkie modlitwy i prace, | radości i cierpienia, | wszystko, czym jestem i co posiadam. | Ochotnym sercem oddaję się Tobie w niewolę miłości. | Pozostawiam Ci zupełną swobodę posługiwania się mną dla zbawienia ludzi | i ku pomocy Kościołowi świętemu, | którego jesteś Matką. | Chce odtąd czynić wszystko z Tobą, | przez Ciebie | i dla Ciebie. | Wiem, | że własnymi siłami niczego nie dokonam, | Ty zaś wszystko możesz, | co jest wolą Twego Syna, | i zawsze zwyciężasz. | Spraw więc, Wspomożycielko Wiernych, | by moja rodzina, parafia i cała Ojczyzna | były rzeczywistym królestwem Twego Syna i Twoim. | Amen.

Nałożenie medalików

K: Teraz poświęcę Wasze medaliki, które nosić będziecie ze czcią jako znak Waszej przynależności do Niepokalanej:

Przedstawicielka Dzieci Maryi przynosi na tacy medaliki do poświęcenia.

K: Wspomożenie nasze w imieniu Pana.

W: Który stworzył niebo i ziemię.

K: Módlmy się. Pobłogosław, † Panie Boże, te medaliki i spraw, aby dla każdej, która będzie pobożnie go nosiła, były przypomnieniem godności chrześcijańskiej i puklerzem wiary przeciwko wszelkim napaściom szatańskim. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Kapłan kropi medaliki wodą święconą.

Następuje teraz przyjęcie medalika w postawie klęczącej. Kandydatki ustawiają się jedna za drugą, przodem do ołtarza. Otrzymują medalik na wstążce koloru różowego. Za nimi ustawiają się najpierw dziewczyny, które mają otrzymać medalik na wstążce koloru zielonego, po nich te, które dostaną medalik na wstążce niebieskiej. Kapłan wypowiada teraz następujące słowa:

K: Przyjmij znak Niepokalanej na obronę ciała i duszy, abyś dzięki łasce Bożej i pomocy Maryi, Matki twojej, zasłużyła na wieczne zbawienie. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Następnie podaje medalik do ucałowania i nakłada na szyję (jeżeli jest większa liczba dziewcząt, formułę można wypowiedzieć raz przez mikrofon). Osoba przyjmująca odpowiada:

W: Amen.

W trakcie nakładania medalików wykonuje się utwór organowy lub śpiew „Ave Maria”. Po przyjęciu medalika dziewczyny wracają na swoje miejsca. Po obrzędzie przyjęcia kandydatek do grona Dzieci Maryi następują wezwania:

K: Maryjo, nasza Matko dająca innym siebie – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, Matko troszczącą się o każdego z nas – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, chwalcą Boga całym swoim życiem – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, będąca blisko Jezusa w radosnych i trudnych chwilach – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, obecna pod krzyżem do końca – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, niosąca pomoc bliźnim – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, ufającą Bogu bezgranicznie – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, nasza orędowniczko u Twojego Syna – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, Matko całego Kościoła – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

K: Maryjo, oddającą swój los w ręce Boga – módl się za nami.

W: Módl się za nami.

Pod Twoją obronę

K: Módlmy się. O Jezu, Ty patrzysz w głębie serc Twoich wiernych, użycz im obfitej łaski, by zawsze wiernie wypełniali swe obowiązki i stali się kiedyś godnymi, aby służyć Tobie wraz z Aniołami w Niebie na wieki wieków.

W: Amen.

Błogosławieństwo końcowe

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

K: Bóg, który odkupił świat przez swojego Syna, zrodzonego z Maryi Dziewicy, niech Was obdarzy swoim błogosławieństwem.

W: Amen.

K: Niech was zawsze strzeże Maryja Dziewica, która zrodziła Dawcę życia.

W: Amen.

K: Wam wszystkim tutaj zgromadzonem, aby obchodzić Jej uroczystość, niech Bóg udzieli prawdziwej radości i szczęścia wiecznego.

W: Amen.

K: Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, * Ojciec i Syn, ✠ i Duch Święty.

W: Amen.

Pieśń na zakończenie: „Jest zakątek na tej ziemi”

Nabożeństwo w intencji rodzin z okazji święta Świętej Rodziny z błogosławieństwem rodziców na wysiłek wychowawczy

Ks. Arkadiusz Krziżok

Wrocław

W Niedzielę Świętej Rodziny, 28 grudnia 2025 r., w poszczególnych diecezjach zakończą się obchody Roku Jubileuszowego, dlatego nabożeństwo można odprawić w innym terminie.

Pieśń na wejście: „Rodzino święta”

Pieśń na wystawienie Najświętszego Sakramentu:
„Bądźże pozdrowiona”

Wystawienie Najświętszego Sakramentu.

Kapłan (K): Stajemy w Twojej obecności, Najświętszy Boże ukryty w tajemnicy eucharystycznego Chleba. Jesteśmy dziełem Twoich rąk. Na Twój obraz i podobieństwo przez Ciebie zostaliśmy ukształtowani. Niech światło Twojej obecności rozświetli w nas jeszcze bardziej pragnienie naśladowania Ciebie i dawania świadectwa o Twojej miłości w naszej codzienności.

Gromadzimy się dziś na wspólnej modlitwie, aby zawierzyć Bogu wszystkie rodziny – te, które przeżywają radości, jak i te, które zmagają się z trudnościami i cierpieniem. Święta Rodzina – Jezus, Maryja i Józef – jest dla nas wzorem miłości, zaufania Bogu i wzajemnej troski. Od Świętej Rodziny pragniemy uczyć się bliskości z Bogiem i między sobą. Niech nasze domy i rodziny staną się szkołą naśladowania Chrystusa i wzrastania w wierze, nadziei i miłości. Trudności, które niesie codzienność, niech nas umacniają, a nie oddalają od siebie.

Powierzmy Bogu wszystkie małżeństwa, rodziców, dzieci, dziadków, samotnych i opuszczonych. Niech Jego błogosławieństwo umacnia nasze więzi i uczy nas przebaczenia oraz wzajemnego szacunku.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 1)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Gdybym mówił językiem ludzi i Aniołów,
a miłości bym nie miał,
stałbym się jak miedź brzęcząca
albo cymbał brzęmiący.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Poszczególne modlitwy mogą wypowiadać małżonkowie, dzieci itd.

Modlitwa małżonków

Panie, Ojczy święty, wszechmogący i wieczny Boże, dziękujemy Ci i błogosławimy Twoje święte Imię. Ty stworzyłeś człowieka, mężczyznę i kobietę, i pobłogosławiłeś ich związek, aby byli sobie nawzajem pomocą i wsparciem. Pamiętaj dziś o nas. Chroń nas i spraw, aby nasza miłość była poświęceniem i darem na wzór Chrystusa i Kościoła. Pozwól nam długo żyć razem w radości i pokoju, aby nasze serca zawsze zanosły do Ciebie uwielbienie i dziękczynienie za pośrednictwem Twojego Syna w Duchu Świętym. Amen.

W chwili ciszy podziękujemy Panu Bogu za współmałżonków, dzieci i za nasze rodziny.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 2)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Gdybym posiadał wszystką wiedzę
i wiarę taką, iżbym góry przenosił,
lecz miłości bym nie miał,
byłbym niczym.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Modlitwa o dobre życie małżeńskie

Panie Boże, niech miłość będzie mocą i klimatem naszego życia małżeńskiego. Niechaj pogłębia się codziennie, aby stawała się coraz bardziej ofiarna i wierna. Niechaj się odnawia, abyśmy coraz lepiej realizowali dar z siebie, wychowując się nawzajem i wspólnie wzrastając w człowieczeństwie. W tajemnicy naszej ludzkiej miłości objawiaj nam tajemnicę Twojej Bożej miłości, ponieważ Ty jesteś początkiem wszelkiej miłości, również małżeńskiej. Spraw, abyśmy miłując się nawzajem i miłując dzieci, miłowali Ciebie i dawali świadectwo Twojej miłości. Niechaj nasza miłość będzie naprawdę znakiem i obrazem Twojej miłości do ludzi.

W chwili ciszy podziękujemy Panu Bogu za dar wspólnoty małżeńskiej.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 3)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

I gdybym rozdał ubogim całą swoją majątność,
a ciało swe wystawił na spalenie,
lecz miłości bym nie miał,
nic mi nie pomoże.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Modlitwa za dzieci i o dar dzieci

Ojciec życia, błogosław naszym dzieciom i strzeż je, bo to Ty nam je dałeś. Tobie je zawieramy. Bądź dla nich drogą, prawdą i życiem. Spraw, aby nie odłączyły się od prawdziwej wiary i nie uległy zepsuciu złem. Daj im zdrowie ciała i moc ducha, aby wiernie wypełniły swoją misję w życiu.

Panie Boże, w naszych dzieciach – w ich zadowoleniu, zabawach, sukcesach – odkrywamy radość Twojego królestwa. Dziękujemy Ci, Panie, za to, że przybliżają nas do Ciebie i do Twojego królestwa. Naucz nas miłować je dla nich samych i zwracać na nie uwagę, respektując to, kim są. Wspomagaj nas, abyśmy nie byli zaborczy w naszych staraniach o nie i w naszej miłości. Uzdolnij nas do tego, abyśmy przygotowali je do życia, a potem odejścia od nas. To trudne, Panie Boże, ale Ty nas nauczyłeś, że wolność jest wymogiem miłości.

Maryjo, Matko Jezusa, pod swoim sercem nosiłaś Zbawiciela świata. Dzięki łasce Boga Ojca poznałaś, czym jest radość i ból macierzyństwa. Wielu spośród dzisiejszych małżonków nie może doczekać się upragnionego dzieciątka. Znasz ich udrękę i smutek. Wierzymy, że dziecko przychodzi na świat dlatego, że tego chce Bóg. Dlatego z głęboką wiarą i ufną nadzieją błagamy dla tych małżonków o wyproszenie u Stwórcy daru macierzyństwa i ojcostwa dla nich.

W chwili ciszy porozmawiajmy z Panem Bogiem o naszych dzieciach.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 4)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Miłość jest cierpliwa,
miłość jest łaskawa,
miłość nie zazdrości,
nie szuka poklasku.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Modlitwa za małżonków w trudnościach

Panie Boże, Ty wiesz wszystko o nas i o naszych rodzinach. Trudno żyć razem, nie napotykać na cierpienie i trudy. Nie potrzebujesz wielu słów, gdy widzisz nasze zagubienie, lęk i trudności w naszych małżeńskich relacjach. Ty wiesz, jak wiele cierpienia powodują w nas takie sytuacje. Znasz też ukryte przyczyny tego wszystkiego, powody, dla których nie potrafimy znaleźć wspólnego języka, doświadczamy bezsilności, nieumiejętności rozwiązania tego, co nas przerasta. Dlatego potrzebujemy Twojej pomocy.

Boże Ojcze, w Imię Jezusa i za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny udziel naszej rodzinie Twojego Ducha, aby napełnił nas swoim światłem – by iść za prawdą, siłą – do pokonywania trudności, miłością – do przezwycięzania wszelkiego egoizmu i pokus. Daj nam serce wielkie w przebaczeniu, które potrafi zapomnieć otrzymane zniewagi i uznać własne błędy. Napełnij nas mocą Twojej miłości, abyśmy mogli kochać coraz bardziej i więcej, i mimo wszystko.

W chwili ciszy przedstawmy Panu Bogu trudności i troski naszych rodzin.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 5)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Miłość nie unosi się pychą,
nie jest bezwstydna,
miłość nie szuka swego,
gniewem się nie unosi.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Modlitwa dziecka za rodziców

Panie Jezu, Ty też byłeś dzieckiem, a przez to dajesz mi wzór miłości, szacunku i posłuszeństwa wobec moich rodziców. Dziękuję Ci za moich rodziców, za ich poświęcenie i miłość. Spraw, abym umiał zawsze okazywać szczerą wdzięczność za to wszystko, co dla mnie robią. Obdarzaj moich rodziców zdrowiem i długim życiem, błogosław ich planom i bądź przy nich w trudnościach. Pomagaj mi rozmawiać z nimi, akceptować ich z ich cnotami i wadami. Spraw, aby i oni mnie rozumieli, abyśmy z wzajemną cierpliwością potrafili pokonywać chwile napięcia i niezrozumienia, by w naszej rodzinie panowała miłość, radość i pokój. Czuwaj, Boże, nad naszą rodziną, niech panuje w niej zgoda.

W chwili ciszy podziękujemy Panu Bogu za rodziców.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 6)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Miłość nie pamięta złego,
nie cieszy się z niesprawiedliwości,
lecz wpółweseli się z prawdą.
Miłość wszystko znosi i przetrzyma.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Modlitwa o powołania w rodzinie

Boże Ojcze, poświęcamy Ci nasze rodziny. Spraw, aby nasze dzieci, rosnące w latach, wzrastały także w mądrości i łasce. Obdarz je Twoim świętym powołaniem. Niech odkryją to, do czego ich w życiu powołujesz, co jest Twoją wolą. Niech nie zabraknie im odwagi i męstwa do pójścia za głosem powołania: czy będzie to powołanie do małżeństwa, do kapłaństwa, do życia zakonnego czy do życia samotnego. Niech każda z dróg, którą wybiorą, prowadzi ich do bliskości z Tobą, do świętości. Panie Boże, Ty za łaską Ducha Świętego napełniasz wierzących darami swojej miłości, obdarzaj nasze rodziny i każdego z nas zdrowiem duszy i ciała, abyśmy kochali Cię całym sercem i z miłością wypełniali to, co się Twojej woli podoba.

W chwili ciszy prosimy Pana Boga o odwagę w wyborze życiowego powołania.

Pieśń: „Przykazanie nowe daję wam” (zwr. 7)

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Miłość nigdy nie ustaje.
Zniknie to, co jest cząstkowe.
Teraz trwa wiara, nadzieja i miłość,
z nich zaś największa jest miłość.

Ref.: Przykazanie nowe daję wam, byście się wzajemnie miłowali.

Modlitwa męża za żonę

Dobry Boże, dziękuję Ci za moją żonę. Dziękuję za jej miłość, kobiecość, piękno, wrażliwość, widzenie spraw inaczej niż ja. Dziękuję za to, że skrzyżowały się nasze drogi, wybraliśmy siebie nawzajem, a Ty w sakramencie małżeństwa pobłogosławiłeś naszą miłość. Panie, daj jej cierpliwość, wyrozumiałość, pokój. Oddaję Ci wszystkie trudne sprawy, które są między nami: spory, nieporozumienia, zwątpienia. Spraw, abyśmy byli nawzajem dla siebie pomocą, umieli sobie przebaczać i wciąż lepiej siebie rozumieć. Otocz, proszę, moją żonę opieką, strzeż ją od złego i dodawaj jej sił. Chcę być jej wsparciem i obrońcą. Chcę być mężem i ojcem odpowiedzialnym za wychowanie naszych dzieci. Chcę, żeby była ze mną szczęśliwa. Kocham ją.

Modlitwa żony za męża

Dziękuję Ci, Panie, za mojego męża. Za jego miłość, za dobro, które mi daje. Za to, że dzięki sakramentowi małżeństwa możemy tworzyć „jedno ciało”. Zawierzam Ci, Boże, wszystkie jego myśli, gesty, słowa, decyzje, relacje z innymi ludźmi. Oddaję także to, co w nim trudno mi pokochać, co mnie irytuje lub boli. Uświęć, Boże, naszą miłość. Proszę o wierność dla niego i dla mnie. Proszę o bliskość, która wyraża i umacnia miłość. Pomóż nam, byśmy się zawsze dobrze rozumieli, potrafili pokonywać trudności, gasić konflikty i przebaczać sobie. Chroń go, Panie, od zła, daj mu silną wiarę i świętość. Błogosław jego pracy. Spraw, aby dzięki mnie mógł stawać się lepszym mężem i ojcem. Chcę jego szczęścia. Kocham go.

Pieśń: „Jezu, ufam Tobie”

Wprowadzenie do błogosławieństwa

K: Boże, nasz Ojczy, Ty powierzyłeś człowiekowi dar rodzicielstwa i wezwałeś do kształtowania serc dzieci. Prosimy, daj rodzicom oraz wszystkim zatroskanym o wychowanie mądrość, cierpliwość i miłość, aby prowadzili swoje dzieci drogą dobra i prawdy. Błogosław wszystkie ich starania, umacniaj w chwilach zmęczenia i wątplenia, a gdy popełnią błędy, ucz je szybko naprawiać. Niech Twoja łaska przenika nasze domy i rodziny, aby były pełne pokoju, zgody i wzajemnego szacunku. Strzeż nas wszystkich od złego, daj serca otwarte na dobro i umysł spragniony prawdy. Spraw, abyśmy wzrastali w wierze, nadziei i miłości, abyśmy byli dla drugich świadkami Twojej miłości. Prosimy Cię, Panie Jezu, błogosław nam!

Pieśń na błogosławieństwo: „Przed tak wielkim Sakramentem”

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń na uwielbienie: „Wielbię Ciebie w każdym momencie”

Pieśń na zakończenie nabożeństwa: „Rodzino Święta, opieki Twej trzeba”

W tym czasie można udzielić indywidualnego i rodzinnego błogosławieństwa kapłańskiego podchodzącym osobom/rodzinom.

Nabożeństwo Słowa Bożego na Tydzień Biblijny

„Na drodze przygotowań do Wielkiego Jubileuszu
Odkupienia z odnowionym zapalem do Biblii”

Ks. Jacek Kucharski

Radom

Nabożeństwo rozpoczyna się intronizacją Pisma Świętego. Procesja przechodzi główną nawą świątyni. Celebrans niesie Biblię, a poprzedzają go ministranci; kładzie Pismo Święte na ołtarzu i okadza go.

Pieśń na wejście: „Ja wiem, w kogo ja wierzę”

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Słowo wstępne

K: W Kościele powszechnym wkraczamy w czas nowenny, poprzez którą pragniemy przygotować jak najlepiej nasze wspólnoty parafialne i nas samych do Wielkiego Jubileuszu Odkupienia. „(...) w 2033 r. obchodzone będzie bowiem – jak pisze Ojciec Święty Franciszek – dwa tysiące lat Odkupienia dokonanego przez mękę, śmierć i zmartwychwstanie Pana Jezusa. Przed nami zatem droga naznaczona wielkimi etapami, w której łaska Boża poprzedza i towarzyszy ludziom gorliwie kroczącym w wierze, czynnym w miłości i wytrwałym w nadziei (por. 1 Tes 1,3)” (bulla *Spes non confundit*, nr 6). Skąd czerpać inspiracje, aby ten czas przygotowań, który daje nam Bóg, mógł owocować głębią przeżywanych prawd Jubileuszu? Należy wciążyć, jak uczy papież Jan Paweł II w Liście apostolskim *Tertio millennio adveniente*, „powrócić z odnowionym zapalem do Biblii, gdyż

w tekście objawionym sam Ojciec Niebieski wychodzi nam bowiem z miłością na spotkanie i rozmawia z nami, ukazując naturę Jednorodzonego Syna oraz swój plan zbawienia ludzkości” (nr 40). Otwieramy więc wspólnie księgę Pisma Świętego, aby spotkać się z Chrystusem, bo w Nim wypowiedział Ojciec ostateczne słowo o człowieku i jego dziejach. Idąc za życzeniem papieża, pragniemy we wspólnocie powrócić z odnowionym zapalem do Biblii, otworzyć ją pełniej, przybliżyć się jako wspólnota do źródeł zbawienia.

Modlitwa

K: Wszechmogący, wieczny Boże, który zechciałeś przemówić do człowieka i objawić siebie, spraw, abyśmy w naszym życiu w tym Słowie szukali prawdy o Tobie, świecie i nas samych, a przez to coraz pełniej rozumieli, jak kształtować nasze życie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Liturgia słowa

Komentarz do pierwszego czytania

Pierwsze czytanie przenosi nas myślami i sercem do czasów po niewoli babilońskiej i odsłania przed nami obraz ludu, który pragnie powracać do korzeni swej wiary. Gdzie ich szukać? Znajdują się one niezmiennie w księdze Prawa Mojżeszowego. Dlatego też lud domaga się od Ezdrasza, aby ją przyniesiono i czytano. Autor natchniony, podkreślając wagę i moc Bożego słowa dla ludu, podkreśla, że czytano go z wielką uwagą i wzruszeniem, słuchając słów objaśnień. Chciano bowiem zgłębić słowa Pana, które staną się źródłem ich odrodzenia i religijnej tożsamości. Słowa te to również wezwanie dla chrześcijan każdego czasu, aby w słowie Boga szukać oparcia i wierności.

Czytanie z Księgi Nehemiasza (Ne 8,1-8)

Wtedy zgromadził się cały lud, jak jeden mąż, na placu przed Bramą Wodną. I domagali się od pisarza Ezdrasza, by przyniósł księgę Prawa Mojżeszowego, które Pan nadał Izraelowi. Pierwszego dnia miesiąca siódmego przyniósł kapłan Ezdrasz Prawo przed zgromadzenie, w którym uczestniczyli przede wszystkim mężczyźni, lecz także kobiety oraz wszyscy inni, którzy byli zdolni słuchać. I czytał z tej księgi, zwrócony

do placu znajdującego się przed Bramą Wodną, od rana aż do południa przed mężczyznami, kobietami i tymi, którzy rozumieli; a uszy całego ludu były zwrócone ku księdze Prawa. Pisarz Ezdrasz stanął na drewnianym podwyższeniu, które zrobiono w tym celu. Obok niego stanął po prawicy: Mattitiasz, Szema, Anajasz, Uriasz, Chilkiasz i Maasejasz; a po lewicy: Pedajasz, Miszael, Malkiasz, Chaszum, Chaszbaddana, Zachariasz i Meszullam.

Ezdrasz otworzył księgę na oczach całego ludu – znajdował się bowiem wyżej niż cały lud; a gdy ją otworzył, cały lud się podniósł. I Ezdrasz błogosławił Pana, wielkiego Boga, a cały lud z podniesieniem rąk swoich odpowiedział: „Amen! Amen!” Potem oddali pokłon i padli przed Panem na kolana, twarzą ku ziemi. A lewicy: Jozue, Bani, Szerebiasz, Jamin, Akkub, Szabbetai, Hodiasz, Maasejasz, Kelita, Azariasz, Jozabad, Chanan, Pelajasz objaśniali ludowi Prawo, podczas gdy lud pozostawał na miejscu. Czytano więc z tej księgi, księgi Prawa Bożego, dobitnie, z dodaniem objaśnienia, tak że lud rozumiał czytanie.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 119,33-34.43-44.49.52)

Refren: Słowa Twe, Panie, dają życie wieczne.

Naucz mnie, Panie, drogi Twoich ustaw,
bym strzegł ich aż do końca.
Pouczaj mnie, bym Prawa Twego przestrzegał,
a zachowywał je całym sercem.

Refren: Słowa Twe, Panie, dają życie wieczne.

Nie odbieraj moim ustom słowa prawdy,
bo ufam Twoim wyrokom,
a Prawa Twego zawsze strzec będę,
na wieki, na zawsze.

Refren: Słowa Twe, Panie, dają życie wieczne.

Pomnij na słowo swoje do Twojego sługi,
przez które mi dałeś nadzieję.

Przypominając sobie Twe wyroki odwieczne,
Panie, doznaję pociechy.

Refren: Słowa Twe, Panie, dają życie wieczne.

Komentarz do drugiego czytania

Proroctwo Izajasza odsłania przed nami moc i skuteczność Bożego słowa. Według słów proroka wystarczy jedynie nakłonić ku niemu ucho i słuchać je pilnie, a stanie się w każdym źródłem owocnego działania Boga. Nie jest ono zamknięte dla jakiejś grupy odbiorców. Może czerpać z niego każdy, kto jest spragniony i otworzy się na jego obecność. Bóg nie wyklucza nikogo, grzesznicy w słowie Bożym mogą odnaleźć drogę nawrócenia i miłosierdzia jak każdy z nas.

Czytanie z Księgi proroka Izajasza (Iz 55,1-3.6-11)

O, wszyscy spragnieni, przyjdźcie do wody, przyjdźcie, choć nie macie pieniędzy! Kupujcie i spożywajcie, <dalejże, kupujcie> bez pieniędzy i bez płacenia za wino i mleko! Czemu wydajecie pieniądze na to, co nie jest chlebem? I waszą pracę – na to, co nie nasyci? Słuchajcie Mnie, a jeść będziecie przysmaki i dusza wasza zakosztuje tłustych potraw. Nakłońcie wasze ucho i przyjdźcie do Mnie, posłuchajcie Mnie, a dusza wasza żyć będzie.

Szukajcie Pana, gdy się pozwala znaleźć, wzywajcie Go, dopóki jest blisko! Niechaj bezbożny porzuci swą drogę i człowiek nieprawdy swoje knowania. Niech się nawróci do Pana, a Ten się nad nim zmiłuje, i do Boga naszego, gdyż hojny jest w przebaczeniu. Bo myśli moje nie są myślami waszymi ani wasze drogi moimi drogami – wyrocznia Pana. Bo jak niebiosy górują nad ziemią, tak drogi moje – nad waszymi drogami i myśli moje – nad myślami waszymi. Zaiste, podobnie jak ulewa i śnieg spadają z nieba i tam nie powracają, dopóki nie nawodnią ziemi, nie użyźnią jej i nie zapewnią urodzaju, tak iż wydaje nasienie dla siewcy i chleb dla jedzącego, tak słowo, które wychodzi z ust moich, nie wraca do Mnie bezowocne, zanim wpierw nie dokona tego, co chciałem, i nie spełni pomysłu swego posłannictwa.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 62,6-7.9)

Refren: Bądźcie odważni, ufający Panu.

Jedynie w Bogu szukaj spokoju, duszo moja,
bo od Niego pochodzi moja nadzieja.
Tylko On jest opoką i zbawieniem moim,
On moją twierdzą, więc się nie zachwieję.

Refren: Bądźcie odważni, ufający Panu.

W każdym czasie
Jemu ufaj, narodzie.
Przed Nim wylejcie wasze serca,
Bóg jest naszą ucieczką.

Refren: Bądźcie odważni, ufający Panu.

Komentarz do trzeciego czytania

W Apokalipsie św. Jana słyszymy wezwanie skierowane do Jana, jak niegdyś usłyszał je prorok Ezechiel, aby księgę objawienia Bożego wziął, otworzył, spożył, a potem jej mocą prorokował. To wezwanie skierowane jest nie tylko do Jana, ale do całego Kościoła, do każdej wspólnoty, aby każdy z jej członków karmiony ciągle słowem Bożym pełnił misję prorocką, misję głoszenia innym Boga, przekazywania orędzia Chrystusa i Jego Ewangelii. Kościół jest bowiem nieustannie budowany na słowie Bożym i prawdę o nim odnajduje niezmiennie w Piśmie Świętym.

Czytanie z Księgi Apokalipsy (Ap 10,8-11)

A głos, który słyszałem z nieba, znów usłyszałem, jak zwracał się do mnie w słowach: „Idź, weź księgę otwartą w ręce anioła stojącego na morzu i na ziemi!” Poszedłem więc do anioła, mówiąc mu, by dał mi książeczkę. I rzecze mi: „Weź i połknij ją, a napełni wnętrze twoje goryczą, lecz w ustach twych będzie słodka jak miód”. I wziąłem książeczkę z ręki anioła, i połknąłem ją, a w ustach moich stała się słodka jak miód, a gdy ją spożyłem, goryczą napełniły się moje wnętrze. I mówią mi: „Trzeba ci znów prorokować o ludach, narodach, językach i o wielu królach”.

Oto słowo Boże.

Pieśń: „Wielbić Pana chcę”**Komentarz do Ewangelii**

Fragment Łukaszej Ewangelii opowiada, że po zwycięstwie nad szatanem Jezus udał się do Galilei, aby rozpocząć swoją publiczną działalność. W synagodze w Nazarecie, w szabat, zwyczajem przyjętym także przez uczonych żydowskich, rozpoczął czytać i wyjaśniać Pismo. Wybór tekstu z Księgi Izajasza był bez wątpienia działaniem Ducha Świętego. Dotyczył on powołania i działalności proroka. Każdy prorok został powołany wskutek tego, że spoczął na nim Duch Pański, którym został namaszczone, zaś celem jego posłannictwa było nieść Dobrą Nowinę ubogim, więźniom głosić wolność, a ślepym przywrócić wzrok. Dalej – sprawiać ulgę uciśnionym i ogłaszać rok łaski, która zstąpiła od Pana. Skończywszy czytanie, Jezus oświadcza, że „dziś” spełniły się właśnie prorocze słowa Izajasza. Dał zatem słuchaczom do zrozumienia, że to, co prorok powiedział o sobie, w rzeczywistości odnosiło się właśnie do Niego. To Jego działalność, którą rozpoczyna, sprawi, że ślepi będą widzieć, chromi chodzić, a ubodzy posłyszają Dobrą Nowinę.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Duch Pański spoczywa na Mnie,
ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie,
abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność,
a niewidomym przejrzenie;
abym uciśnionych odsyłał wolnymi,
abym obwoływał rok łaski od Pana.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Łk 4,14-24)

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

Potem powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei, a wieść o Nim rozeszła się po całej okolicy. On zaś nauczał w ich synagogach, wysławiany przez wszystkich. Przyszedł również do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane: „Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ

Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana”. Zwinąwszy księgę, oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: „Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli”. A wszyscy przyświadczały Mu i dziwili się pełnym wdzięku słowom, które płynęły z ust Jego. I mówili: „Czy nie jest to syn Józefa?” Wtedy rzekł do nich: „Z pewnością powiecie Mi to przysłowie: Lekarzu, ulecz samego siebie; dokonajże i tu w swojej ojczyźnie tego, co wydarzyło się, jak słyszeliśmy, w Kafarnaum”. I dodał: „Zaprawdę, powiadam wam: żaden prorok nie jest mile widziany w swojej ojczyźnie”.

Oto słowo Pańskie.

List apostolski *Tertio Millennio Adveniente* Jana Pawła II wskazaniem do przygotowań obchodów Wielkiego Jubileuszu Odkupienia poprzez odnowiony zapal do lektury Biblii

Kościół przygotowuje się do Wielkiego Jubileuszu Odkupienia w 2033 r. Wskazania Ojca Świętego Jana Pawła II przedstawione w Liście apostolskim *Tertio Millennio Adveniente* są zaproszeniem, aby w duchu głębokiej wiary odnowionej wierności Chrystusowi przygotować się tego Jubileuszu. Wcielenie i przyjście na świat Syna Bożego rozpoczyna bieg jednej wielkiej rzeki: Objawienia, chrześcijaństwa i Kościoła, rzeki płynącej przez dzieje ludzkości (por. nr 25). Spotkanie się nad jej brzegami oznacza powrót do źródeł zbawienia, przede wszystkim do Chrystusa, bo „w Nim wypowiedział Ojciec ostateczne słowo o człowieku i jego dziejach” (nr 8). W świetle Syna Bożego, który stał się człowiekiem, Ducha Świętego i Boga Ojca będziemy przez dziewięć lat odczytywać prawdę o Bogu i Jego zbawczej miłości. O dziejach tej miłości Boga ku człowiekowi mówi Biblia. Historia zbawienia opisana na kartach Starego Testamentu była przygotowaniem przyjścia Zbawiciela, Jezusa Chrystusa. Księgi Nowego Testamentu są zaś wymownym świadectwem ustawicznego zatroskania Boga o człowieka: „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne” (J 3,16). Świętowanie wielkiego Jubileuszu Odkupienia związane jest z wymogiem, który stawia przed nami Ojciec Święty. Trzeba gorliwiej poznawać tajemnicę Jezusa. Trzeba zatem ciągle otwierać księgę Pisma Świętego, trzeba powrócić z odnowionym zapalem do Biblii (nr 40). Właśnie o to prosi nas Ojciec Święty, prosi chrześcijan „zmęczonych i niekiedy

zniechęconych, by stali się współczesnymi Chrystusowi i Jego Ewangelii, by odkryć w końcu siły i entuzjazm czasów apostołskich” (kard. Roger Etchegaray, *Komentarz do Listu apostołskiego „Tertio Millennio Adveniente”*). Wezwanie Jana Pawła II o ponowne odkrycie Chrystusa poprzez lekturę Biblii pozwala nam jeszcze raz zamyśleć się nad jej niezwykłością. Czym zatem jest Biblia?

- Biblia to księga nad księgami. To przede wszystkim księga. Na to podstawowe jej znaczenie wskazuje powszechnie używana nazwa, jaką jest właśnie Biblia. Od greckiego rzeczownika *to biblion*, na oznaczenie książki, wywodzi się jej brzmienie w liczbie mnogiej: *ta biblia*, czyli księgi. Tak więc Biblia to jedna wielka księga składająca się z wielu ksiąg. Choć w zasadzie wydawana w jednym tomie, stanowi kolekcję, którą tworzą księgi Starego i Nowego Testamentu. Ten zbiór powstawał przez ponad 1000 lat – od X w. przed Chr. do końca I w. po Chr. Fiodor Dostojewski w powieści *Bracia Karamzow* wyraża podziw nad Biblią: „Cóż za Księga! I coś za nauczanie!”.
- Biblia to księga o ludzkim życiu. W niej, jak w zwierciadle, odbijają się prawdy o egzystencji człowieka. Często podkreśla się, że Biblia to „wielka karta” ludzkiego życia. Jej karty mienią się najwspanialszymi kolorami, kiedy opisuje ludzkie szczęście, miłość, przyjaźń, gościnność, tęsknotę za najcenniejszymi wartościami w życiu człowieka. „Gdyby w obliczu jakiejś katastrofy światowej i strasznego spustoszenia można było wziąć ze sobą i uratować jedną tylko księgę, to powinna nią być Biblia – księga pociechy i nadziei, księga nowej przyszłości” (A. Läpple, *Od egzegezy do katechezy*, Warszawa 1985, s. 7).
- Biblia to księga święta. O posiadaniu takich ksiąg pisze Jonatan do Spartan w okresie walk machabejskich: „Pociechę bowiem swoją mamy w księgach świętych” (1 Mch 12,9). Ta świadomość przenika wszystkie księgi biblijne. Już pierwszy wiersz Biblii wprowadza nas w fundament nadprzyrodzonej godności Księgi: „Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię” (Rdz 1,1). Biblia mówi o Bogu Stwórcy świata i człowieka, o Bogu Świętym (por. Kpł 19,2). Co więcej, On, Bóg, jest Autorem Pisma Świętego (por. Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 105). Dla wierzących staje się Biblia miejscem spotkania Boga, poznania Jego Boskiego Oblicza, uczenia się Bożych dróg (por. A. Świderkówna, *Rozmowy o Biblii*, Warszawa 1994, s. 15). Bóg i człowiek to dwaj główni bohaterowie Biblii. Światło Bożej obecności

opromienia człowieka, pozwalając mu żyć i mieć nadzieję, a nade wszystko kochać. Takie barwy tej Bożej obecności, jak: życzliwość, wierność, miłosierdzie, serdeczna zażyłość czy dobroć, kształtują w człowieku obraz i podobieństwo Boże (zob. H. Witczyk, *Psalmy – dialog z Bogiem*, Katowice 1995, s. 5).

- Biblia to księga wiary. Biblia jest księgą wiary w podwójnym wymiarze. Najpierw Biblia daje odpowiedź na pytanie, czym jest wiara, jaki jest zespół prawd wiary, ale przy tym uczy również, jak należy wierzyć. Te dwa aspekty wiary, treściowy i egzystencjalny, wzajemnie się przenikają. Wiara to przede wszystkim odpowiedź człowieka na objawienie Boga. W księgach Biblii ta odpowiedź jest ukazana w wieloraki sposób: zaufaniem Bogu, spełnieniem Jego woli, ofiarami, modlitwami, kultem, dziękczynieniem, żalem, zadośćuczynieniem. Człowiek wiary Biblii wpatrzony w Boże oblicze i Jego dobroć z mocą wyznaje: „Wiem, komu uwierzyłem, i pewien jestem, że mocen [On] jest ustrzec mój depozyt aż do owego dnia” (2 Tm 1,12). To wyznanie św. Pawła, złożone o Jezusie Chrystusie, który na życie i nieśmiertelność rzucił światło przez Ewangelię, ma być jasnym drogowskazem dla Tymoteusza, dla jego wiary i pasterskiej gorliwości. Wiara jest łaską, o którą człowiek prosi Pana Boga: „Panie, przymnóż nam wiary” (Łk 17,5); „Panie, zaradź niedowiarstwu memu” (Mk 9,24). Autorzy biblijni pragną towarzyszyć swym czytelnikom w kształtowaniu wiary, np. wyznanie Andrzeja, Filipa, Natanaela, Piotra, Tomasza, Jana Chrzciciela, Marty i wielu innych są zaproszeniem, aby postawić sobie pytanie Boga skierowane do człowieka: „Wierzysz w to?” (J 11,26). Zamyślenie Pana Jezusa nad odpowiedzią Marty: „Tak, Panie, ja wciąż wierzę, żeś Ty jest Mesjasz, Syn Boży, który miał przyjść na świat” (J 11,27) odsłania nam zawartość wiary oraz jej wartość egzystencjalną.
- Biblia to księga Kościoła i o Kościele. Biblia jest napisana dla wspólnoty wiary, dla Ludu Bożego. Zawsze społeczność ta gromadzona jest wezwaniem Bożym i karmiąca się słowem Boga. Lud Boży czasów po niewoli babilońskiej domaga się od Ezdrasza, aby przyniósł księgę Prawa Mojżeszowego. Czytano z niej, a lud z wielką uwagą i wzruszeniem słuchał czytania i objaśnień. Chciano zgłębić słowa Pana (zob. Ne 8,1n). Biblia jest też szczególnym wyposażeniem Kościoła. W Apokalipsie św. Jana słyszymy wezwanie skierowane do Jana, aby tę księgę wziął, otworzył, spożył i jej mocą prorokował

(por. Ap 10,8-11). To wezwanie skierowane jest jednak do całego Kościoła, do każdej wspólnoty, aby każdy z jej członków karmiony ciągle słowem Bożym pełnił misję prorocką, misję głoszenia innym Boga, przekazywania orędzia Chrystusa i Jego Ewangelii. Kościół jest budowany na słowie Bożym i prawdę o nim odnajduje w Piśmie Świętym jako „winnicy Pańskiej” (por. Mt 20,4), „roli uprawnej” (1 Kor 3,9), „owczarni Chrystusowej” (por. J 10,16). „Tak wielka zaś w słowie Bożym zawiera się moc i potęga, że staje się ono dla Kościoła podstawą i siłą żywotną, a dla dzieci Kościoła umocnieniem wiary, pokarmem duszy, czystym i trwałym źródłem życia duchowego” (KO 21).

- Biblia to słowo Boże kierowane do człowieka. Całe Pismo Święte jest mową Boga skierowaną do człowieka, a jej apogeum stanowi wcielenie Syna Bożego i Jego zbawcza działalność. Biblia zawiera historię słowa Bożego pośród ludzi. Opisuje ona itinerarium słowa. Zawsze to słowo Boże dociera do ludzi za pośrednictwem wybranych przez Boga posłańców i na sposób ludzki, przy pomocy języka ludzkiego. „Boże (...) słowa wyrażone ludzkimi językami upodobniły się do ludzkiej mowy, podobnie jak niegdyś Słowo Wiekuistego Ojca, przyjąwszy słabe ludzkie ciało, upodobniło się do ludzi” (KO 13). Mowa ludzka odznacza się szczególnym bogactwem i tajemniczością. W słowie człowieka wypowiada się prawdziwie jego osobowość i ukierunkowanie ku drugiej osobie. Można mówić o trzech podstawowych funkcjach ludzkiego słowa. Są nimi: informacja, ekspresja i apel. Przy pomocy więc słowa człowiek przekazuje najpierw wiadomości o faktach, wydarzeniach, rzeczach (informacja). Słowami takimi człowiek wyraża swój świat wewnętrzny, swoje przeżycia i emocje (ekspresja). Ale również słowo nasze z natury szuka drugiej osoby, aby podzielić się sobą z innymi, aby budować więzi (apel). To przybliżenie biografii ludzkiego słowa pozwala nam głębiej wniknąć w ustawiczny dialog Boga z człowiekiem na kartach Pisma Świętego i tym samym ciągle ubogacać naszą rozmowę z Panem Bogiem. „W świętych (...) księgach Ojciec, który jest w niebie, z wielką miłością wychodzi swoim dzieciom naprzeciw i rozmawia z nimi” (KO 21).

Ks. Stanisław Chłąd, biblista z Częstochowy, posługując się metaforą Ojców Kościoła, mawiał: „Pismo Święte jest drogocennym naczyniem pełnym Wody Życia” (S. Chłąd, *Radiowe rozważania biblijne*, Częstochowa 1996, s. 6). To nawoływanie, tak zawsze żywe w Kościele, jest apelem

o naszą żywą więź ze słowem Bożym, o przyjmowanie pokarmu ze stołu słowa Bożego w liturgii, o żywy, najlepiej codzienny modlitewny kontakt z Pismem Świętym. Biblia to: księga nad księgami, księga – źródło, księga wiary, księga Ludu Bożego w drodze, księga naszego życia. Niech zakończeniem naszych refleksji nad Pismem Świętym będą słowa poetyckiej modlitwy P. Hertz do samej Biblii: „Księgo, która przetrwałaś tyle wieków, a wciąż jeszcze jesteś aktualna. Ty, która wywołujesz spory i sprawiasz niepokój, która pobudzasz wyobraźnię artystów i filozofów; Księgo ciągle żywa, ciągle wskazująca ludzkości drogę, i ja pochylam się nad Tobą, by spytać o wielkie rzeczy, których nie rozumiem. Wierzę, że pisano Ciebie pod natchnieniem Ducha Świętego. Księgo, nieraz buntuję się przeciwko Twoim prawdom i przykazaniom, a jednak wkrótce znów wracam do Ciebie. Ty jedna możesz nauczyć żyć po ludzku i po Bożemu. Bądź moim światłem. Bądź jak latarnia morska, która świeci statkom rozmaitych bander. Bądź nam wśród burzy życiowych i ciemności duszy światłem, które nas będzie prowadziło swym blaskiem aż do niebieskiego Jeruzalem”.

Modlitwa Kościoła

K: Wkraczając na drogę przygotowań do Wielkiego Jubileuszu Odkupienia, przeżywając Tydzień Biblijny, Wszechmogącemu Bogu, Stwórcy i Panu historii, przedstawmy w ufnej modlitwie nasze prośby i błagania i wołajmy: Wysłuchaj nas, Panie.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Tak wielu ludzi na ziemi nie słyszało jeszcze Dobrej Nowiny o zbawieniu. Prośmy za nich i za tych, którzy do nich pójda, aby spełniała się Jezusowa wola głoszenia nawrócenia i odpuszczenia grzechów wszystkim narodom.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Nauczycielski Urząd Kościoła od początku istnienia Kościoła nie przestaje pełnić roli stróża Bożego objawienia. Prośmy za każdego, kto w ramach swego urzędu wpisuje się w ten trud, aby Duch Święty roztaczał nad nimi swoją opiekę.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Europa stoi wobec zagrożenia utraty świadomości swych chrześcijańskich korzeni. Prośmy, aby dzieło nowej ewangelizacji stało się okazją powrotu do źródeł i głębokiej odnowy.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Nasza Ojczyzna wraz z całym Kościołem przygotowuje się na Wielki Jubileusz Odkupienia. Prośmy, aby ten czas był wielką szansą umocnienia się w niej ładu opartego na wskazaniach Pisma Świętego.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jako parafia wpisujemy się we wspólnotę Kościoła lokalnego – diecezję. Prośmy, aby łączność z Kościołem powszechnym budziła w nas żywą troskę o najbardziej palące problemy współczesnego Kościoła.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

W tym miejscu można dodać wezwanie spontaniczne.

K: Gromadzi nas wokół Chrystusa Pismo Święte, Księga naszej wiary. Prośmy za nas samych, za nasze rodziny i przyjaciół, aby ono było dla nas źródłem wzrostu czynnej miłości.

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Ojciec nasz

Modlitwa

K: Panie nasz, Boże, który znasz nasze serca, wysłuchaj prośb modlącego się Kościoła; prowadź nas drogą słów objawionych w Piśmie Świętym i daj, aby odnowiony zapał w szukaniu jej pouczeń wyznaczał drogi naszego życia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Pieśń: „Wiele jest serc”

Podczas śpiewu pieśni następuje okadzenie Pisma Świętego.

Modlitwa

K: Panie i Boże, Pismo Święte od Ciebie jest natchnione i pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości, † spraw, abyśmy przez jego lekturę i rozważanie * stawali się Twoimi dziećmi, pełniącymi dobre czyny. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

K: Wracamy do naszych domów. Niech temu powrotowi i dalszemu życiu, myśląc już dziś o Wielkim Jubileuszu Odkupienia, towarzyszy księga Pisma Świętego i odnowiony w nas zapał do jej lektury.

Przedstawiciele parafii odbierają od celebransa egzemplarz Pisma Świętego.

Pieśń: „Uwielbiajcie Pana”

Komentarze na Mszę św. Wieczery Pańskiej w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033

Ks. Mariusz Chamerski

Radom

Komentarz przed rozpoczęciem liturgii

„Kościół żyje dzięki Eucharystii. Ta prawda wyraża nie tylko codzienne doświadczenie wiary, ale zawiera w sobie istotę tajemnicy Kościoła. Na różne sposoby Kościół doświadcza z radością, że nieustannie urzeczywistnia się obietnica: «A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28,20). Dzięki Najświętszej Eucharystii, w której następuje przeistoczenie chleba i wina w Ciało i Krew Pana, raduje się tą obecnością w sposób szczególny” (Jan Paweł II, *Ecclesia de Eucharistia*).

Dzisiejszego wieczoru Kościół na całym świecie gromadzi się przy ołtarzu Pana Jezusa ze szczególnym dziękczynieniem i uwielbieniem Boga za Jego obecność pośród swego ludu i nieustanną troskę o zbawienie człowieka. W Wieczerniku, tuż przed swoją męką, Chrystus Pan ofiarowuje człowiekowi najcenniejszy dar – samego Siebie w sakramencie Eucharystii. To w każdej celebrowanej Mszy św. dotykamy tajemnicy Boga, obecnego pośród swego ludu. W tej szczególnej tajemnicy Jezus Chrystus staje się pokarmem duchowym w codziennym pielgrzymowaniu drogami wiary i jednocześnie otwiera nam bramę wieczności.

Wieczór dzisiejszy to także szczególne dziękczynienie za sakrament kapłaństwa, w którym Bóg, wybierając człowieka, uświęca jego zdolności i pomnaża łaskę, by kapłani, jako słudzy ołtarza, stali się przewodnikami dla powierzonych sobie wspólnot Kościoła na drodze do zbawienia. Jest to także wołanie Kościoła o świętość życia kapłańskiego i dar nowych powołań kapłańskich.

Podczas dzisiejszej liturgii w czasie śpiewu hymnu *Gloria* zabrzmia dzwony i dzwonki, nadając uroczysty charakter naszemu dziękczynnie-

niu za tajemnicę obecności Boga w sakramencie Eucharystii. Złączmy się we wspólnej modlitwie dziękczynnej za dar sakramentu Eucharystii i kapłaństwa.

Komentarz przed Liturgią słowa

„Święta Tradycja i Pismo Święte stanowią powierzony Kościołowi jeden święty depozyt słowa Bożego, na którym opierając się, cały lud święty zjednoczony wokół swoich pasterzy trwa nieustannie w nauce Apostołów, we wspólnocie, w łamaniu chleba i modlitwie (por. Dz 2,42 gr.), tak iż w trzymaniu się przekazanej wiary, w jej praktykowaniu i wyznawaniu pojawia się szczególna jednomysłność przełożonych i wiernych” (Sobór Watykański II, *Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym*, nr 10).

Wsluchując się w Liturgię słowa, stajemy dziś wobec prawdy o Chrystusie, który jest naszą Paschą. Słowo Boże umacnia w nas wiarę i rodzi miłość do Chrystusa – Odkupiciela człowieka. To w Chrystusie dokonuje się nasze przejście ze śmierci grzechowej do chwały życia wiecznego. W swoim słowie Bóg objawia człowiekowi odwieczny zamysł miłości odkupieńczej, która dokonuje się przez mękę, śmierć i zmartwychwstanie Pana Jezusa. Dziś szczególnie ten zamysł miłości zostaje nam objawiony poprzez wezwanie do realizowania przykazania miłości na wzór Chrystusa Sługi, który pochyła się do stóp swoich Apostołów. Pozwólmy, by usłyszane słowo zrodziło w nas pragnienie kroczenia drogą wyznaczoną nam przez Boga.

Komentarz przed obrzędem *mandatum*

„Kościół nie może odstąpić człowieka, którego «los» – to znaczy wybranie i powołanie, narodziny i śmierć, zbawienie lub odrzucenie – w tak ścisły i nierozzerwalny sposób zespolone są z Chrystusem. (...) Każdy człowiek w całej tej niepowtarzalnej rzeczywistości bytu i działania, świadomości i woli, sumienia i «serca» (...) ma swoją własną historię życia, a nade wszystko swoje własne «dzieje duszy»” (Jan Paweł II, *Redemptor hominis*, nr 14).

Za chwilę będziemy świadkami obrzędu *mandatum*, w którym kapłan na wzór Chrystusa umyje stopy dwunastu mężczyznom. Jak słyszeliśmy w opisie Ewangelii, w ten sposób Jezus uczył swoich Apostołów, że podstawową drogą życia ucznia Jezusa jest pokorna służba sobie nawzajem. Każdy człowiek jest drogą Kościoła, gdyż przez sakrament chrztu św.

jesteśmy w Chrystusie braćmi i siostrami. Uczestnicząc w tym obrzędzie, pokornie prosimy Pana Boga, by służba sobie nawzajem stała się również motywem naszej codzienności, tak by wyeliminować egoizm i hedonizm, a zakrólowała miłość i służba.

Komentarz na złożenie darów

„Kościół żyje nieustannie odkupieńczą ofiarą i zbliża się do niej nie tylko przez pełne wiary wspomnienie, ale też poprzez aktualne uczestnictwo, ponieważ ofiara ta wciąż się uobecnia, trwając sakramentalnie w każdej wspólnotie, która ją sprawuje przez ręce konsekrowanego szafarza. W ten sposób Eucharystia umożliwia ludziom współczesnym dostąpienie pojednania, które Chrystus uzyskał raz na zawsze dla ludzkości wszystkich czasów. W rzeczywistości: «Ofiara Chrystusa i ofiara eucharystyczna są jedną ofiarą»” (Jan Paweł II, *Ecclesia de Eucharistia*, nr 12).

Rozpoczynamy Liturgię eucharystyczną, w której ofiarowane chleb i wino staną się Ciałem i Krwią Pana Jezusa. Uczestnicząc w odkupieńczej ofierze Jezusa, złożmy na ołtarzu nasze życie, w które wpisują się nasze radości i troski, zwycięstwa i upadki, nadzieje i tęsknoty serca. Razem z ofiarą Zbawiciela prosimy o odnowę naszego życia prawdą o zbawieniu człowieka i przywróceniu nam godności dziecięstwa Bożego.

Komentarz na znak pokoju

„Jezus jest «nowym człowiekiem» (por. Ef 4,24; Kol 3,10), który wzywa odkupioną ludzkość do udziału w Jego Boskim życiu. W tajemnicy wcielenia położone zostały podwaliny antropologii, która zdolna jest przekroczyć własne ograniczenia i sprzeczności, zmierzając ku samemu Bogu, a nawet więcej – ku «przebóstwieniu» poprzez wszczepienie w Chrystusa człowieka odkupionego, dopuszczonego do udziału w życiu trynitarnym” (Jan Paweł II, *Novo Millennio Ineunte*, nr 23).

Rodzina dzieci Bożych zgromadzona na modlitwie jest obrazem Kościoła odkupionego przez Pana. W duchu miłości stajemy z naszymi ograniczeniami wobec tajemnicy miłości Boga objawionej w Jezusie Chrystusie. By móc realizować przykazanie miłości, do którego dzisiaj wzywa nas Chrystus, potrzeba naszego pojednania i umocnienia poczucia wspólnoty braterstwa. W tym momencie liturgii przez prosty gest podanej dłoni potwierdzmy, że naszym pragnieniem jest trwanie we wspólnocie wiary, odkupionej Krwią Chrystusa.

Komentarz przed przeniesieniem do ołtarza adoracji

„W Chrystusie, Głowie Kościoła Jego Ciała, wszyscy chrześcijanie są razem «wybranym plemieniem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem [Bogu] na własność przeznaczonym, aby ogłaszali chwalebne dzieła» (1 P 2,9). Eucharystia jako tajemnica, którą się żyje, udziela się każdemu z nas w takim położeniu, w jakim się znajdujemy, sprawiając, iż egzystencjalna sytuacja staje się miejscem, w którym codziennie przeżywa się nowość chrześcijańską” (Benedykt XVI, *Sacramentum caritatis*, nr 79).

Dobiega końca Msza Wieczerzy Pańskiej, w której składaliśmy dziękczynienie za dar Eucharystii i kapłaństwa. Za chwilę kapłan przeniesie Najświętszy Sakrament do ołtarza adoracji, byśmy mogli trwać na modlitwie w obecności Pana Jezusa, oczekując na jutrzejszą Liturgię Wielkiego Piątku, Liturgię męki i śmierci Zbawiciela, w której objawia się tajemnica odkupienia człowieka. Po skończonej liturgii dziś zostanie obnażony ołtarz i naszym oczom ukaże się otwarte, puste tabernakulum jako znak żałoby Kościoła i oczekiwania na zmartwychwstanie Pańskie. Chrystus zaprasza nas, byśmy w tych dniach trwali na adoracji, w której odnajdziemy sens życia chrześcijańskiego i nadzieję, która objawia się nam w cierpiącym, umierającym Jezusie, a swoje umocnienie uzyskuje w Jego zmartwychwstaniu.

Adoracja przy ciemnicy w Wielki Czwartek w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033

Ks. Denis Gach

Opole

Pieśń: „Ogrodzie Oliwny”

Wstęp

Przychodzimy dziś z pokorą, aby oddać Ci chwałę i cześć. W tym szczególnym czasie, kiedy wspominamy Twoje dzieła odkupienia, prosimy Cię, abyś rozjaśnił nasze serca Twoją obecnością. Ty, który w Ogrodzie Oliwnym dzieliłeś się swoim cierpieniem, spraw, abyśmy w tych chwilach adoracji mogli zrozumieć głębię Twojej miłości i ofiary. Pomóż nam w pełni otworzyć nasze serca na Twoje słowo i obecność, abyśmy mogli wnikać w tajemnicę Twojego cierpienia i męki. Modlimy się, abyśmy wspólnie przeżyli ten czas w duchu jedności, wiary i pokory. Niech każdy z nas doświadczy Twojego miłosierdzia i pokoju, a nasze myśli kierują się w stronę Twojego odkupienia. Niech nasza adoracja w ciemnicy będzie dla nas czasem głębokiej refleksji i modlitwy, a Twoja obecność niech nas prowadzi w codziennych trudach. Jezu cierpiący, oferujemy Ci nasze serca w tym jedynym, świętym czasie.

Pieśń: „Pójdź do Jezusa, do niebios bram”

Czytanie z Listu św. Pawła Apostoła do Kolosan (Kol 1,12-20)

Z radością dziękujcie Ojcu, który was uzdolnił do uczestnictwa w dziele świętych w światłości. On uwolnił nas spod władzy ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna, w którym mamy odkupienie – odpuszczenie grzechów.

On jest obrazem Boga niewidzialnego – Pierworodnym wobec każdego stworzenia, bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, czy Trony, czy Panowania, czy Zwierzchności, czy Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone. On jest przed wszystkim i wszystko w Nim ma istnienie. I On jest Głową Ciała – Kościoła. On jest Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych, aby sam zyskał pierwszeństwo we wszystkim. Zechciał bowiem [Bóg], aby w Nim zamieszkała cała Pełnia, i aby przez Niego znów pojednać wszystko z sobą: przez Niego – i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, wprowadziwszy pokój przez krew Jego krzyża.

Rozważanie

W ciszy ciemnicy stajemy przed tajemnicą Chrystusa – Tego, przez którego i dla którego wszystko zostało stworzone. Ten, który jest obrazem Boga niewidzialnego, jest teraz upokorzony, wydany, udręczony. A jednak właśnie tu, w tej ciemności, zaczyna się pełne światło odkupienia. On – Jezus – jest Pierworodnym wobec całego stworzenia. Przez Niego powstało wszystko, co istnieje: od majestatu nieba po najmniejsze tchnienie życia. I ten sam Jezus pozwala się związać, upokorzyć, zaprowadzić przed sąd. Dobrowolnie. Z miłości. Bo w Nim „spodobało się Bogu, żeby zamieszkała cała Pełnia” – pełnia miłosierdzia, pełnia pokoju, pełnia zbawienia i odkupienia.

W tym miejscu, przy ciemnicy, widzimy prawdę krzyża jeszcze przed Golgotą. Widzimy, jak „przez krew Jego krzyża” zaczyna się dzieło pojednania: z Bogiem, z drugim człowiekiem, z sobą samym. Jezus nie tylko przyszedł, by dać nam przykład – On przyszedł, aby być Pokojem, aby odbudować zniszczony przez grzech most między niebem a ziemią. Czy potrafimy w tej ciemności dostrzec blask miłości, która zbawia świat? Czy wierzymy, że Ten, który był „pierworodnym spośród umarłych”, przeprowadzi nas przez każdą naszą noc?

Dziś, trwając przy Nim w godzinie Jego opuszczenia, powierzmy Mu nasze własne ciemności. Bo to właśnie tutaj rodzi się nadzieja – w ciszy, która staje się modlitwą, i w ciemności, która ustępuje światłu zmartwychwstania.

Pieśń: „Ach, mój Jezu”**Modlitwa**

Kapłan (K): O mój Jezu, który z miłości ku mnie zostałeś pojmany, związany i zaprowadzony do ciemnicy, w której spędziłeś bolesną noc w opuszczeniu, smutku i cierpieniu – uwielbiam Cię i dziękuję Ci. Z całego serca współczuję Ci w tej gorzkiej męce i pragnę Ci towarzyszyć w tej samotności. Jezu mój, zamknięty w ciemnicy, przez zasługi tej pokornej i bolesnej nocy błagam Cię, oddal ode mnie ciemności grzechu i oświeć moje serce światłem Twojej łaski. Naucz mnie kochać Cię coraz więcej, trwać przy Tobie wiernie i nie opuszczać Cię w godzinie próby. Niech pamięć o Twojej samotności w ciemnicy napęłnia mnie siłą w chwilach mojej samotności i cierpienia. Zostań ze mną, Jezu, w każdej ciemności mojego życia.

Wierni (W): Amen.

Chwila ciszy

K: Jezu, który w ciemnicy cierpiałeś za grzechy świata, daj nam łaskę prawdziwego nawrócenia. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, samotny i opuszczony, bądź blisko tych, którzy dziś cierpią w samotności. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który z miłości do nas oddałeś samego siebie, naucz nas miłości ofiarnej i pokornej. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który przyjąłeś niesprawiedliwość ludzkich sądów, umocnij tych, którzy są prześladowani. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który milczałeś wobec oskarżeń, naucz nas milczeć w pokorze, kiedy spotyka nas krzywda. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który przyjąłeś cierpienie, aby nas odkupić, pomóż nam przyjąć nasze krzyże z wiarą i ufnością. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który stałeś się światłością świata, rozjaśnij nasze serca pogrążone w ciemności grzechu. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który byłeś zdradzony przez przyjaciela, uzdrów nasze serca zranione zdradą i rozczarowaniem. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który modliłeś się w Ogrójcu, naucz nas ufać Ojcu w godzinie próby. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Jezu, który przelałeś swoją Krew dla naszego zbawienia, daj nam żyć w łasce i nie marnować Twojej ofiary. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Pieśń: „Już Cię żegnam, najmiłszy Synu”

K: Panie Jezu, dziękuję Ci, że pozwoliłeś mi trwać przy Tobie w ciemnicy, w tej świętej godzinie, gdy rozpoczyna się Twoja Pascha. W milczeniu i samotności Twojego uwięzienia mogłem dotknąć tajemnicy Twojej miłości – miłości, która nie cofa się przed krzyżem. Dziękuję Ci, że w tej cichej adoracji wprowadzasz mnie w głębię Odkupienia, w godzinę Twojego uniżenia, cierpienia i opuszczenia. To tutaj, w cieniu mroku, rozbrzmiewa echo Twojego „tak” wypowiedzianego Ojcu za zbawienie świata. W ciemnicy nie jesteś tylko więźniem ludzi – jesteś Dobrym Pasterzem, który dobrowolnie oddaje życie za owce. Dziękuję Ci, że zostałeś ze mną w Eucharystii, że nawet w chwili zdrady i cierpienia Twoje Serce pozostało otwarte.

Dziękuję Ci, Panie, za łaskę czuwania, za ciszę, która przemawia bardziej niż słowa, za Twoją pokorę i obecność. Dziękuję, że uczysz mnie wierności w chwilach ciemności i opuszczenia. Dziękuję, że odkupienie zaczyna się właśnie tutaj – od Twojej zgody na cierpienie, od samotności w Ogrodzie, od zdrady, więzów i milczenia. Jezu, spraw, abym nigdy nie zostawił Cię samego. Ucz mnie miłości wiernej i cichej, która trwa – nawet gdy nie czuje i nie widzi. Dziękuję, że mogłem być z Tobą tej nocy. Chwała Tobie, Jezu, Baranku Boży, który oddajesz życie, bym ja mógł żyć.

W: Amen.

Pieśń: „O Jezu mój, o Zbawco mój”**Zakończenie**

K: Panie Jezu Chryste, Tyś w Ogrodzie Oliwnym zanosił do Ojca prośby z „głośnym wołaniem i płaczem” (Hbr 5,7) i nauczyłeś się posłuszeństwa z tego, co wycierpiałeś (Hbr 5,8), prosimy Cię z głęboką wiarą i ufnością: Zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, przez Twoją uległość Ojcu wśród zmagania i cierpienia wewnętrznych.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, przez lęk i smutek Ogrojca.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, przez wytrwałą modlitwę do Ojca.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, przez przyjęcie kielicha goryczy.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, przez osamotnienie wśród śpiących Apostołów.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie, przez krwawy Twój pot.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Jezu z Ogrojca, Pocieszycielu wszystkich cierpiących.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Jezu, w Ogroju zdradzony przez Twojego ucznia.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Jezu, Ty w Ogroju dajesz nam wzór godzenia się z wolą Ojca.

W: Zmiłuj się nad nami.

K: Panie Jezu, dziękujemy Ci za Twoją wielką miłość ku nam, gdyż ona to poprzez Ogrójec doprowadziła Cię do śmierci krzyżowej, której moc zbawczą zamknąłeś dla nas w Najświętszej Eucharystii. Spraw, abyśmy za Twoją bezgraniczną miłość odpłacali się naszą miłością ku Tobie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Ojciec nasz

K: Wszechmogący, wieczny Boże, daj nam przez wysławianie i wychwalanie męki i śmierci Twojego pojmanego Syna udział w Jego zmar-

twychwstaniu, a kiedy przyjdzie pora, pozwól nam cieszyć się z chwały nieba w Twoim Królestwie. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

K: Błogosławmy Panu.

W: Bogu niech będą dzięki.

Pieśń: „Któryś za nas cierpiał rany”

Komentarze na liturgię Wielkiego Piątku w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033

**Ks. Łukasz Meszyński,
dk. Waldemar Rozykowski**

Toruń

Komentarz przed rozpoczęciem liturgii

Kolejny raz w naszym życiu jesteśmy zaproszeni, aby poprzez liturgię uczestniczyć w męce naszego Pana Jezusa Chrystusa. To liturgia odsłania przed nami tajemnicę daru odkupienia, który stał się naszym udziałem. W zeszłym roku przeżywaliśmy Rok Jubileuszowy 2025, a już dzisiaj kierujemy nasz wzrok na rok 2033, kiedy to będziemy przeżywać następny Jubileusz Odkupienia. Otrzymujemy więc kolejny znak od Boga, że zależy Mu na naszym życiu i zbawieniu. Lata jubileuszowe w języku staropolskim nazywane były „Miłościwymi Latami”. Podczas przeżywanej liturgii chcemy prosić Boga, aby był On dla nas już dzisiaj miłościwy i miłosierny.

Komentarz przed Liturgią słowa

Od początku liturgii sprawowanej w dzień męki i śmierci Pana Jezusa obficie wybrzmiewa przede wszystkim słowo Boże. Do jego słuchania przygotowujemy się poprzez ciszę i milczenie, które tego dnia towarzyszą naszej wspólnotcie od momentu wejścia do świątyni. W pierwszym czytaniu prorok Izajasz, pisząc o cierpiącym Słudze Pańskim, przygotowuje nas do przyjęcia męki Chrystusa. Łatwiej nam przyjąć Chrystusa, który czyni cuda i uzdrawia, a dzisiaj spotykamy go cierpiącego. Autor Listu do Hebrajczyków pisze z kolei o uległości i posłuszeństwie Syna Bożego wobec woli Boga Ojca. Słowa te zapraszają nas do podjęcia podobnej postawy, uległości i posłuszeństwa wobec woli Jezusa. Opis męki Jezusa u św. Jana Ewangelisty to zapowiedź zmartwychwstania Jezusa i jednocześnie nadzieja naszego zmartwychwstania. Liturgia słowa kończy rozbudowana modli-

stwa powszechna, która jest znakiem tego, że Bóg obejmuje darem odkupienia wszystkich ludzi.

Komentarz przed adoracją krzyża

Krzyż jest w centrum dzisiejszej liturgii. Narzędzie śmierci stało się dla tych, którzy uwierzą w Chrystusa, znakiem nadziei i zwycięstwa nad śmiercią. Zauważmy, że symbolem przeżywanych lat jubileuszowych, a następnie ich pamiątką, niejednokrotnie był krzyż. To dlatego w 1901 r. na Giewoncie został wzniesiony przez naszych przodków krzyż. Jego obecność jest niezwykle czytelnym znakiem nadziei dla całej naszej ojczyzny. Podczas dzisiejszej liturgii wszystko, a szczególnie krzyż, ma wskazywać na to, że Chrystus nie przyszedł odbierać nam życia, ale je cały czas dawać, podtrzymywać i przemieniać, prowadząc nas ostatecznie do życia wiecznego. Krzyż jest również znakiem miłosierdzia Boga względem każdego z nas. Kiedy w oktawie Wielkanocy w 1935 r. kończono w Kościele obchody Jubileuszu Odkupienia, błogosławiony ks. Michał Sopoćko po raz pierwszy zawiesił w Ostrej Bramie w Wilnie obraz Jezusa Miłosierdnego. Od tamtego momentu wizerunek ten wzmacnia orędzie odkupienia skierowane przez Boga do każdego człowieka. „Pójdźmy więc dzisiaj z pokłonem” do krzyża.

Komentarz przed obrzędem Komunii św.

W drodze za Jezusem Ukrzyżowanym otrzymujemy pokarm, którym jest On sam. Będziemy mogli Go za chwilę przyjąć. Jak widać, na naszej drodze wiary, często naznaczonej krzyżem, nigdy nie jesteśmy pozostawieni sami. Bóg zawsze się o nas troszczy, dając nam swoje życie. Jeżeli nie możemy przyjąć Jezusa eucharystycznego, to wyrazimy duchową tęsknotę za Jego obecnością w naszym życiu. Dzisiaj duchową Komunią św. dla każdego z nas może być przyjęcie krzyża Jezusa Chrystusa.

Komentarz przed procesją do Bożego Grobu

Udając się w procesji do Grobu Pańskiego, chcemy wyrazić pragnienie naszego chodzenia za Chrystusem, udania się wszędzie tam, gdzie On jest. I jednocześnie w ten sposób chcemy Go zaprosić do naszego codziennego życia, a także na nasze cmentarze, do grobów naszych najbliższych. Jezu, bądź z nami wszędzie. Dzisiaj i jutro dajmy się zaprosić do adorowania Chrystusa w Najświętszym Sakramencie. W Grobie Pańskim szukajmy nadziei dla nas samych i naszych najbliższych. W ostatnim czasie

wielu z nas boleśnie odczuwa to, że tyle osób z naszych rodzin zaniedbało osobistą relację z Bogiem i odwróciło się od wspólnoty wiary. Często nie radzimy sobie z tymi historiami. Jezu, pozwól nam wszystkim odnaleźć nadzieję i życie w Twoim Grobie.

Adoracja przy Bożym Grobie w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033

Ks. Jacek Bernacik

Kraków

Pieśń na wejście: „Witam Cię, witam”

Z Ewangelii według Świętego Mateusza (Mt 27,57-61)

„Pod wieczór przyszedł zamożny człowiek z Arymatei, imieniem Józef, który też był uczniem Jezusa. On udał się do Piłata i poprosił o ciało Jezusa. Wówczas Piłat kazał je wydać. Józef zabrał ciało, owinął je w czyste płótno i złożył w swoim nowym grobie, który kazał wykuć w skale. Przed wejściem do grobu zatoczył duży kamień i odszedł. Lecz Maria Magdalena i druga Maria pozostały tam, siedząc naprzeciw grobu”.

Rozważania może przeczytać lektor.

Rozważanie (I)

Panie Jezu Chryste, jak niewiasty stajemy wobec Twojego grobu. Doświadczamy tajemnicy Twojej śmierci, jaka dokonała się w Wielki Piątek na skalnym wzgórzu Golgoty. Oddałeś życie za nas wszystkich. A potem rękami wiernych przyjaciół zostałeś złożony w grobie. Oni myśleli, że to już koniec. Że wszystko, co było z Tobą związane, dobiegło końca. O, jak pełni smutku, bólu i cierpienia byli Ci, którzy zostali z Tobą pod krzyżem. Przecież musieli Cię tak bardzo kochać, skoro niestraszny był im widok Twojego zmaltretowanego Ciała. Jak bardzo w Ciebie wierzyli, że nie wystraszyli się wściekłego z nienawiści tłumu czy krwawych żołnierzy. Jak bardzo Tobie wierzyli, że ich nie odstraszyła gwałtowność zja-

wisk, jakie towarzyszyły Twojej śmierci na Miejscu Czaszki... Wreszcie, jak silna była ich wierność, że zostali z Tobą aż po grób.

Panie, my też jesteśmy przy Twoim grobie. By dziękować za dzieło odkupienia, jakiego dokonałeś w Wielki Piątek. Bliskość Jubileuszu Odkupienia, jaki będziemy przeżywać w 2033 r., i trwająca nowenna, która nas do tego obchodu przygotowuje, są dla nas szczególną zachętą, by trwać przy Tobie i dziękować za to, że umiłowałeś nas aż po grób.

Pieśń: „Odszedł Pasterz od nas”

Rozważanie (2)

Panie Jezu, stajemy wobec prawdy o Twojej śmierci. Nie tylko chciałeś zstąpić z nieba na ziemię, nie tylko chciałeś doświadczyć trudu rodzenia się, tułaczki, odrzucenia, niezrozumienia, ale chciałeś dzielić z nami ten najtrudniejszy moment, jaki przyjdzie każdemu z nas doświadczyć. Chciałeś być z nami także w doświadczeniu śmierci. Chciałeś przejść przez jej bramę, bo wiesz, ile nas ona kosztuje i jak bardzo jej się boimy. Chciałeś doświadczyć ciemności grobu, by nam pokazać, że w momencie śmierci nie jesteśmy sami. Wreszcie chciałeś nam pokazać, że grób nie jest naszym kresem; że przez grób idzie się do chwały zmartwychwstania.

Przez grób wszedłeś do chwały zmartwychwstania. I przez to ukazałeś nam cel naszej drogi. My nie zmierzamy ku śmierci. Naszym końcem nie jest grób ani cmentarz. Naszym celem jest niebo, które Ty otwarłeś nam – zmartwychwstając. Wychodząc z grobu, nadałeś nowy sens naszemu życiu – perspektywę wieczności. Panie, jak łatwo jednak stracić z oczu cel naszych ziemskich dążeń, gdy w życiu się nie układa, gdy posypały się nasze plany, gdy doskwiera samotność, a w ziemię wtłacza krzyż choroby. A co dopiero, gdy stajemy twarzą w twarz ze śmiercią. Gdy przychodzi nam żegnać bliską osobę. Gdy trzeba rozstać się na ziemi z osobą, która była tak ważna, potrzebna i kochana. O, jak łatwo wtedy stracić z oczu wieczność i jej piękno. Czyż nie doświadczyli tego Twoi bliscy, Panie, stojący wobec Twojego grobu? Ale oni jeszcze nie doświadczyli radości zmartwychwstania. Oni, mimo że słyszeli Twoje zapowiedzi, nie znali jeszcze światła wielkanocnego poranka. My już znamy prawdę o Twoim zwycięstwie nad śmiercią. A jednak tak często o niej zapominamy.

Pieśń: „Jezu Chryste, Panie miły”

Rozważanie (3)

Ojciec Święty Benedykt XVI w encyklice *Deus Caritas est* pisał: „Pośród nas mogą być mrok i ciemności, a jednak widzimy światło: mały, nikły płomyk, który jest silniejszy od mroku, zdającego się tak potężnym i niemożliwym do przezwyciężenia. Chrystus, który powstał z martwych, jaśnieje na tym świecie i to najjaśniej tam, gdzie, po ludzku sądząc, wszystko wydaje się mroczne i pozbawione nadziei. On zwyciężył śmierć – On żyje – i wiara w Niego przenika jak małe światło to wszystko, co jest mroczne i groźne. Ten, kto wierzy w Chrystusa, z pewnością nie zawsze ma w życiu promienne słońce, tak jak gdyby można było oszczędzić jemu cierpień i trudności, ale jest to zawsze jasne światło, które wskazuje mu drogę, prowadzącą do życia w obfitości. Oczy tego, kto wierzy w Chrystusa, dostrzegają nawet w najciemniejszą noc światło i widzą już blask nowego dnia”.

Panie Jezu, stajemy wobec prawdy o Twoim grobie. Ci, którzy na ten grób patrzyli, czuli ból, cierpienie, rozłąkę. Otaczał ich mrok Twojej okrutnej śmierci. To był trudny i bolesny moment... Panie, czy odkupienie nie mogło się dokonać inaczej? Czy nie mogłeś wybrać innego sposobu, by nas zbawić? Mogłeś, bo przecież dla Ciebie wszystko jest możliwe. Ale Ty poprzez mękę, krzyż i cierpienie chciałeś pokazać, jak bardzo nas kochasz. A przez wejście w czeluść grobu chciałeś, byśmy odczuli, że jesteś z nami w każdym, nawet najtrudniejszym momencie. Chcielibyśmy, by nasze życie było pozbawione trudów i smutków, jak nauczał Benedykt XVI. Ale nie jest sztuką chcieć życia usłanego płatkami róż. Sztuką jest widzieć w najtrudniejszym nawet położeniu światło nadziei. Ten, kto wierzy, zawsze, w każdym położeniu widzi promień Twego światła, Panie. Przecież światło zmartwychwstania przeniknęło ciemność i czerń Twojego grobu. Przecież ten grób, który w wielkopiątkowy wieczór zdawał się być Twoim końcem i kresem wszelkiej nadziei, dziś jest źródłem nadziei i radości dla całego świata. Panie, pomóż nam, byśmy o tym nie zapominali. Bo Twój grób najpełniej i najpiękniej pokazuje, że nie ma takiej ciemności, której nie może rozprościć Twoje światło. Bo Twój grób jest znakiem, że nie ma dla Ciebie bariery nie do pokonania, skoro skruszyłeś twardą skałę. Bo Twój grób pokazuje, że nie ma takiej pieczęci, której nie możesz złamać. Bo w Twoim grobie, Panie, wreszcie jest ukryta prawda, że potrafisz rozkruszyć najtwardsze nawet ludzkie serce.

Pieśń: „Serce Twe, Jezu”

Rozważanie (4)

Panie Jezu, złożony w grobie rękami wiernych przyjaciół, zbliżamy się do Wielkiego Jubileuszu Odkupienia. W 2033 r. będziemy dziękować za to wszystko, co dla nas zrobiłeś, dając się pojmać w Ogrodzie Oliwnym, przyjmując niesprawiedliwy wyrok, biorąc krzyż na swe ramiona i umierając za nas na skalnym wzgórzu Golgoty. Będziemy dziękować za to, że zaznałeś ciemności grobu i że zstąpiłeś do otchłani, by tych, którzy w niej czekali na zbawienie, wprowadzić do nieba. Będziemy chcieli na nowo uradować się prawdą o Twoim zmartwychwstaniu. Panie, przygotowując się wraz z całym Kościołem w Polsce do jubileuszu, chcemy w tej chwili czuwania raz jeszcze sobie uświadomić, jak wielką cenę poniosłeś dla naszego zbawienia, jak wiele wycierpiałeś po to, by nam dać nadzieję nieba. Panie, wierzymy, że czas Jubileuszu Odkupienia sprawi, że do wielu zamkniętych i obojętnych serc dotrze prawda o tym, jak bardzo nas umiłowałeś.

Dopomóż nam, byśmy byli autentycznymi świadkami Twojej wielkiej miłości do każdego człowieka. Niech czas jubileuszu będzie okazją do tego, by ci, którzy daleko są od siebie, mogli na nowo odkryć wielkość dzieła zbawienia. Wspieraj nas swą łaską, Panie, byśmy wykorzystali szansę jubileuszu. Byśmy w jego wydarzeniach ożywili naszą wiarę, umocnili nadzieję i rozpalili miłość. Wszak, jak nauczał nasz wielki rodak, św. Jan Paweł II, „Chrystus – Odkupiciel «objawia w pełni człowieka samemu człowiekowi». To jest ów – jeśli tak wolno się wyrazić – ludzki wymiar tajemnicy odkupienia. Człowiek odnajduje w nim swoją właściwą wielkość, godność i wartość swego człowieczeństwa. Człowiek zostaje w tajemnicy odkupienia na nowo potwierdzony, niejako wypowiedziany na nowo. Stworzony na nowo”. Daj nam, Panie, łaskę, byśmy odkryli wagę i znaczenie dzieła odkupienia, jakiego dokonałeś. Byśmy w czasie jubileuszu odkryli wielkość tego, co przez krzyż, grób i mękę swoją dla nas uczyniłeś.

Pieśń: „Zbawienie przyszło przez krzyż”

Dziękczynienie

Kapłan (K): Panie, trwając w adoracji, pragniemy dziękować za dzieło odkupienia. Zbliżając się do czasu wielkiego jubileuszu, już teraz chcemy obudzić w sobie wdzięczność za wszystko, czego dla nas dokonałeś. Dlatego z wiarą wołamy: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

Wierni (W): Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że zstąpiłeś z nieba na ziemię, aby nas odkupić.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że zechciałeś poznać radości i cienie ludzkiej egzystencji.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że odchodząc z tego świata do Ojca, zostawiłeś nam Najświętszy Sakrament Ciała i Krwi Twojej.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że mimo trwogi w Ogrodzie Oliwnym, nie porzuciłeś dzieła zbawienia człowieka.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że pozwoliłeś się pojmać i uwięzić, aby się wypełniły Pisma.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że przyjąłeś niesprawiedliwy wyrok, by odpokutować zbrodnie świata.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że odkupiłeś nas drogocenną krwią swoją.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że przez drzewo krzyża przywróciłeś radość dla całego świata.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że przez spoczynek w grobie podzieliłeś z nami trud śmierci.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że nie zapomniałeś o tych, którzy w otchłani czekali na dzień zmartwychwstania.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

K: Za to, że przez krzyż, mękę i śmierć swoją odkupiłeś świat.

W: Dziękujemy Ci, Odkupicielu!

Pieśń: „Któryś za nas cierpiał rany”

Prośby

K: Panie, rok jubileuszu będzie czasem łaski. Z nadzieją patrzymy na dar tego świętego czasu i już teraz chcemy błagać, by wydał błogosławione owoce dla całego świata. Chcemy Tobie zawierzyć czas wielkiego jubileuszu, dlatego wołamy: Prosimy Cię, Odkupicielu!

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

K: Aby Kościół święty w wydarzeniach wielkiego jubileuszu umocnił więź z Tobą, który świat odkupiłeś.

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

K: Aby pasterze Kościoła w roku jubileuszowym pomogli ludziom odkrywać wagę i znaczenie dzieła odkupienia.

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

K: Aby zatwardziali grzesznicy w czasie jubileuszu odkryli, że i za nich przelałeś krew, by mieli udział w dziele zbawienia.

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

K: Aby wątpiący w czasie jubileuszu mogli odkryć na nowo Twoją miłość, ukazaną przez dzieło zbawienia.

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

K: Aby zmarli dzięki naszej modlitwie jak najszybciej mogli w niebie zakosztować pełni odkupienia.

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

K: Aby każdy z nas w jubileuszowym roku odkupienia pogłębił więź z Tobą, Zbawicielu świata i człowieka.

W: Prosimy Cię, Odkupicielu!

Pieśń: „Nie zamykajmy serc”

Adoracja w ciszy

K: Panie, wdzięczni za dzieło odkupienia pragniemy teraz w ciszy trwać przed Tobą w postawie wdzięczności za wszystko, czego dla nas dokonałeś poprzez misterium Twojej męki, śmierci i zmartwychwstania.

Na koniec adoracji w ciszy kapłan może wypowiedzieć następujące słowa:

K: Panie Jezu Chryste, Odkupicielu świata i człowieka, dziękujemy za ten czas trwania przy Tobie. Dziękujemy za to, że tak nas ukochałeś, iż zszedłeś z nieba na ziemię, by nas odkupić. Uwielbiamy Cię za Twój krzyż i mękę Twoją. Oddajemy Ci cześć za tajemnicę Twojego spoczynku w grobie. Bądź uwielbiony, nasz Panie, za dzieło odkupienia. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”

Komentarze na liturgię Wigilii Paschalnej w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033

Ks. Adam Polak

Częstochowa

Komentarz przed rozpoczęciem liturgii

Wigilia Paschalna rozpoczyna świętowanie zmartwychwstania Pana Jezusa. Jest centralnym momentem Triduum Paschalnego. Jest najważniejszą i najpiękniejszą celebracją w całym roku liturgicznym. Celem Wielkiego Postu było przygotowanie do głębokiego przeżycia tej właśnie wielkanocnej Eucharystii. Liturgia Wigilii Paschalnej jest celebrowaniem tajemnicy nowego życia, które przynosi zmartwychwstały Chrystus. Składa się z czterech części. Każda z nich koncentruje się na innym symbolu nowego życia: światło, słowo, chrzcie i uczcie.

Czym ta noc różni się od innych nocy?

Jak dla Izraela, dla ludu Starego Testamentu, największym świętem religijnym i narodowym jest noc wyjścia całego narodu z Egiptu, z niewoli do własnej ziemi, tak dla wszystkich nas – chrześcijan – Wielka Noc jest największym świętem osobistym i wspólnotowym. Obchodząc to wielkie święto, wspominamy nasze włączenie do ludu Bożego, który otrzymał obietnicę życia wiecznego dla każdego, kto wierzy w Zmartwychwstałego.

Dzisiejsza liturgia będzie drogą wiodącą w kierunku fundamentów chrześcijaństwa – do Chrystusa, który jako pierwszy przeszedł ze śmierci do życia; do Chrystusa, który jest światłem wiodącym ku życiu w chwale; do naszego Odkupiciela, który na chrzcie świętym dał nam nowe życie, a w Eucharystii jest dla nas nieustannie źródłem tego nowego życia.

Na początku odbędzie się liturgia światła. Na zewnątrz nastąpi poświęcenie ognia, od którego zostanie zapalony paschał – świeca symbolizująca Chrystusa zmartwychwstałego. Następnie przejdziemy do liturgii słowa

Bożego, podczas której rozważać będziemy wielkie tajemnice odkupienia, jakiego Bóg dokonuje w dziejach ludzkości.

W odpowiedzi na słowo Boże, przejęci pragnieniem, aby i nasze życie włączyło się w wielkie plany Boże i służyło ich wypełnieniu, odnowimy przyrzeczenia złożone niegdyś na naszym chrzcie. Zakończymy czuwanie udziałem w liturgii Eucharystii, przyjmując Komunię św., łączącą nas ostatecznie ze zmartwychwstałym Jezusem Chrystusem. Potem wyjdziemy na zewnątrz, by ogłosić światu: „Chrystus zmartwychwstał – prawdziwie zmartwychwstał”.

Za chwilę celebrans poświęci rozpalony na zewnątrz ogień, następnie zapali od niego paschał, wyłobi w nim znak krzyża, pierwszą i ostatnią literę alfabetu greckiego: Alfę i Omegę, oraz cztery cyfry oznaczające bieżący rok. Chrystus jest bowiem Alfą i Omegą wszelkiego stworzenia, jego początkiem i końcem. Na krzyżu wyrzniętym w paschalnej świecy umieszcza się pięć czerwonych ziaren żywicy. Przypominają nam one rany Chrystusowe.

Po zapaleniu paschału poświęconym ogniem, kapłan (lub diakon) wzniesie go ku górze, śpiewając: „Światło Chrystusa”, na co my wszyscy odpowiemy: „Bogu niech będą dzięki”. Uformuje się procesja i paschał uroczyście zostanie wniesiony do kościoła. Przypomnijmy sobie w tym momencie słup ognia, przypomnijmy obłok, który prowadził lud Izraela do Ziemi Obiecanej. Z zewnątrz, z ciemności wejdziemy do kościoła za światłem Chrystusa. Po drugim śpiewie prezbitera (lub diakona), zapalimy nasze świece od ognia świecy paschalnej i jedni drugim będziemy to światło podawać. Podobnie jak przekazujemy to światło, tak mamy dzielić się wiarą: ci, którzy ją przyjęli, którzy uwierzyli, dzielą się nią z innymi. Znak ten oznacza także, że w naszym życiu może również zapłonąć światło Chrystusa, oświetlające mroki naszego serca; światło, które otrzymaliśmy na chrzcie świętym, a teraz podczas tej liturgii pragniemy rozpalic je na nowo.

Gdy celebrans (lub diakon) po raz trzeci zaintonuje: „Światło Chrystusa”, zostaną zapalone światła w kościele. Nasze czuwanie, które do tej chwili upływało we mroku, w nastroju powagi, stanie się pełne radości, bo Chrystus, którego powtórnego przyjścia w chwale oczekujemy, jest wśród nas obecny. Jego światło prowadzi nas ku niebieskiej ojczyźnie – jak słup ognisty prowadził Izraelitów w ich wędrówce do Ziemi Obiecanej.

Po pierwszym komentarzu następuje zgaszenie wszystkich światel w kościele i wyjście wszystkich wiernych na zewnątrz.

Komentarz przed śpiewem orędzia paschalnego

Przyjmijmy teraz pełne radości orędzie paschalne – hymn ku czci Jezusa Chrystusa, światłości świata. Przed wiekami Bóg za pomocą poprzedzającego słupa ognia prowadził naród wybrany przez pustynię z niewoli egipskiej do Ziemi Obiecanej. My wszyscy tutaj zebrani od dnia naszego chrztu pielgrzymujemy do niebieskiej ojczyzny drogą, którą oświeśla nas swą nauką i przykładem zmartwychwstały Chrystus. Kto za Nim idzie, nie chodzi w ciemności grzechu. W tym duchu słuchajmy orędzia zwiastującego nam Wielką Noc – Noc Odkupienia – Noc Paschy – noc przejścia Chrystusa ze śmierci do życia – najważniejszy czas w całym roku liturgicznym i w naszym życiu, jako ludzi należących do Chrystusa – ludzi ochrzczonych. Tekst orędzia rozjaśni nam wymowę Wielkiej Nocy.

Komentarz przed hymnem „Chwała na wysokości Bogu”

Dobiegły już końca czytania ze Starego Testamentu. Przy dźwięku dzwonów będziemy teraz wielbić Boga, śpiewając hymn radości ku Jego chwale. Świece zapalone teraz na ołtarzu oznaczają, że nasza święteczna radość dosięga szczytu.

Komentarz przed śpiewem „Alleluja”

Za chwilę celebrans (lub kantor) zaintonuje radosny śpiew wychwalający Zmartwychwstałego. Włączmy się w ten śpiew zwycięstwa Chrystusa nad grzechem, śmiercią i szatanem. Śpiew ten będziemy wykonywać w postawie stojącej – postawie ludzi odkupionych.

Komentarz przed liturgią chrzcielną (po chwili ciszy po homilii)

Komentarz należy zmodyfikować w przypadku chrztu dzieci lub dorosłych w czasie tej liturgii.

Rozpoczyna się trzecia część liturgii Wigilii Paschalnej – liturgia chrzcielna. Za chwilę będziemy śpiewać Litanię do wszystkich świętych, czyli tych naszych siostr i braci, którzy już przeszli ze śmierci do życia i uczestniczą w chwale zmartwychwstałego Chrystusa, a teraz wspierają nas – pielgrzymujących ku niebieskiej ojczyźnie – swoim wstawieniem. Prośmy o ich pomoc, aby przyrzeczenia chrzcielne, które za chwilę odnowimy, sprawiły przemianę naszego dotychczasowego życia.

Litanię śpiewajmy stojąc. Po dwukrotnym: „Chryste, wysłuchaj nas”, kończącym litanię, celebrans dokona poświęcenia wody chrzcielnej. W modlitwie, która zostanie odśpiewana, raz jeszcze pojawią się obrazy biblijne, które zapowiadały tajemnicę chrztu. Następnie odnowimy przyrzeczenia chrzcielne, po których będziemy pokropieni na pamiątkę naszego chrztu. Jesteśmy ochrzczeni, czyli zanurzeni w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa – mamy udział w Jego zwycięstwie nad grzechem, śmiercią i szatanem.

Komentarz przed procesją z darami

Wpatrzeni w znak światła Chrystusa, umocniwszy swoją wiarę przez rozważenie słowa Bożego i odnowienie przyrzeczeń chrztu świętego, będziemy teraz sprawować liturgię eucharystyczną. W tę świętą noc Paschy, gdy w szczególny sposób staje przed nami obecne zwycięstwo Chrystusa nad śmiercią, z radością składamy Ofiarę odkupienia. Uczestnicząc w pełni w tej eucharystycznej uczcie, z radością dziękujemy Bogu za dar Chrystusowego zmartwychwstania.

Komentarz przed Komunią św.

Owocem zmartwychwstania jest uczta odkupionych, w której uczestniczymy. Na uczcie sam Baranek staje się dla nas pokarmem na życie wieczne – Komunią.

Można w tym momencie przypomnieć porządek procesji komunijnej według zwyczajów parafialnych.

Komentarz przed procesją rezurekcyjną

Chrystus zmartwychwstał. Ta niepojęta prawda, przekazywana z ust do ust przez pierwszych świadków radosnej nowiny, rozbrzmiewa w Kościele już od dwudziestu wieków. Jej echo docierające dzisiaj do nas pragnie wyrwać nas z odrętwienia i ożywić naszą wiarę, że zmartwychwstanie Pana jest wiecznie aktualne. Na zakończenie Eucharystii wyjdziemy na zewnątrz, aby w procesji rezurekcyjnej przejść wokół kościoła. Chrześcijanie całemu światu ogłaszają dziś radosną wieść: CHRYSTUS ŻYJE, otrzymacie łzy, śmierć została pokonana. Chrystus daje nadzieję większą niż wszystko inne. Światło Chrystusa Odkupiciela rozjaśnia mroki nocy i napędza ciemności ludzkich serc.

Czuwanie w wigilię uroczystości Zesłania Ducha Świętego w kontekście nowenny przed Wielkim Jubileuszem roku 2033

„Uczniowie-misjonarze: rozpaleni ogniem Ducha”

Ks. Piotr Spyra

Zamość

Sugestie dla organizatorów

a. Cel nabożeństwa

Przygotowanie wiernych na uroczystość Zesłania Ducha Świętego poprzez kerygmatyczne czuwanie modlitewne, które pomoże uczestnikom otworzyć się na działanie Ducha Świętego i odkryć na nowo swoją tożsamość uczniów-misjonarzy. Nabożeństwo nawiązuje do programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce na rok 2025/2026 pod hasłem „Uczniowie-misjonarze”.

b. Adresaci nabożeństwa

Nabożeństwo jest skierowane do wszystkich wiernych parafii, zarówno zaangażowanych w życie wspólnoty, jak i tych, którzy potrzebują odnowienia swojej relacji z Bogiem. Szczególnie zapraszamy młodzież, rodziny i wszystkich pragnących głębiej doświadczyć mocy Ducha Świętego.

c. Niezbędne przygotowania

- Ołtarz przyozdobiony czerwonym obrusem (kolor Ducha Świętego).
- Zapalony paschał ustawiony w centralnym miejscu.

- 7 lampionów symbolizujących dary Ducha Świętego.
- Małe świece dla wszystkich uczestników.
- Teksty czytań i modlitw dla lektorów.
- Odpowiednie pieśni o Duchu Świętym (teksty lub prezentacja).
- Najświętszy Sakrament do adoracji.
- Monstrancja i materiały do wystawienia Najświętszego Sakramentu.
- Odpowiednie nagłośnienie.

d. Na co zwrócić uwagę

- Nabożeństwo powinno trwać minimum 30 minut, optymalnie około 45–60 minut.
- Warto zadbać o odpowiednie nagłośnienie, by wszyscy mogli dobrze słyszeć modlitwy i czytania.
- W miarę możliwości na początku przyciemnić światła w kościele, aby symbolizowały oczekiwanie.
- Zaangażować różne osoby do poszczególnych części nabożeństwa (lektorzy, osoby prowadzące rozważanie).
- Zachęcić wiernych do aktywnego uczestnictwa w modlitwie.
- Przygotować osobę, która podzieli się krótkim świadectwem działania Ducha Świętego w jej życiu.

e. Myśl przewodnia

Duch Święty jest głównym sprawcą naszego życia wiary. To On przemienia uczniów w misjonarzy, lęk w odwagę, śmierć w życie. Dziś pragniemy otworzyć się na Jego ożywiającą moc, która uczyni nas świadkami Chrystusa w świecie.

f. Dodatkowe wskazówki dla organizatorów

- Warto zachęcić uczestników do dalszej osobistej modlitwy o Ducha Świętego i Jego dary.
- Można rozdać kartki z fragmentami Pisma Świętego o Duchu Świętym jako pomoc do dalszej modlitwy.
- Dobrze będzie zaprosić uczestników czuwania do pełnego uczestnictwa w uroczystości Zesłania Ducha Świętego.

- Jeśli to możliwe, dobrze jest umożliwić uczestnikom adorację Najświętszego Sakramentu przez całą noc.

Przebieg nabożeństwa

a. Rozpoczęcie

Kościół jest przyciemniony. Wierni gromadzą się w ciszy. W centralnym miejscu znajduje się zapalony paschał.

Pieśń: „Przyjdź, Duchu Święty, ja pragnę” lub inna pieśń przyzywająca Ducha Świętego

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wszyscy (W): Amen.

K: Drodzy Bracia i Siostry! Gromadzimy się dziś jak Apostołowie w Wierczniku, oczekując na zesłanie Ducha Świętego. Jezus powiedział: „Gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami aż po krańce ziemi”. To sama obietnica dotyczy również nas – pragniemy tu i teraz doświadczyć nowego wylania Ducha Świętego z wszystkimi Jego darami i charyzmatami. Nasze dzisiejsze czuwanie wpisuje się w program duszpasterski Kościoła w Polsce na rok 2025/2026 pod hasłem „Uczniowie-misjonarze”. Pragniemy prosić Ducha Świętego, aby umocnił nas jako uczniów Chrystusa i przygotował do misji głoszenia Ewangelii we współczesnym świecie. Otwórzmy nasze serca na działanie Ducha Świętego, który chce rozpać w nas ogień swojej miłości i uczynić nas prawdziwymi świadkami Chrystusa.

W tym momencie zapala się 7 lampionów od paschału, symbolizujących 7 darów Ducha Świętego.

Pieśń: „Przybądź Duchu Święty” lub inna pieśń przyzywająca Ducha Świętego

b. Słowo Boże i głoszenie kerygmatu

K: Wsłuchajmy się w słowo Boże, które opisuje obietnicę Jezusa o zesłaniu Ducha Świętego.

Czytanie z Dziejów Apostolskich (Dz 1,4-8)

Podczas wspólnego posiłku kazał im nie odchodzić z Jerozolimy, ale oczekiwać obietnicy Ojca: „Słyszeliście o niej ode Mnie – mówił – Jan chrzczył wodą, ale wy wkrótce zostaniecie ochrzczeni Duchem Świętym”. Zapytywali Go zebrani: „Panie, czy w tym czasie przywrócisz królestwo Izraela?” Odpowiedział im: „Nie wasza to rzecz znać czasy i chwile, które Ojciec ustalił swoją władzą, ale gdy Duch Święty zstąpi na was, otrzymacie Jego moc i będziecie moimi świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi”.

Oto słowo Boże.

K: Usłyszeliśmy, że Jezus obiecał uczniom zesłanie Ducha Świętego. Jaka jest ta Dobra Nowina, która ma docierać „aż po krańce ziemi”? Wsłuchajmy się w istotę naszej wiary.

W tym momencie następuje proklamacja kerygmatu – głównych prawd wiary chrześcijańskiej, które stanowią istotę misji ucznia-misjonarza.

Lektor 1: Bóg kocha każdego z nas bezgranicznie i osobiście. Stworzył nas z miłości i pragnie naszego szczęścia. „Ukochałem cię odwieczną miłością” – mówi Pan.

Zapalana jest pierwsza świeca.

Lektor 2: Jednak grzech wszedł na świat i oddzielił nas od Boga. Doświadczamy tego przez cierpienie, samotność, lęk i śmierć. Nikt z nas nie jest w stanie o własnych siłach pokonać tej przepaści.

Zapalana jest druga świeca.

Lektor 3: Bóg tak bardzo nas kocha, że posłał swojego Syna, Jezusa Chrystusa, aby nas zbawił. Jezus umarł na krzyżu, biorąc na siebie karę za nasze grzechy. „On został wydany za nasze grzechy” – mówi Pismo.

Zapalana jest trzecia świeca.

Lektor 4: Jezus zmartwychwstał! Pokonał śmierć i grzech! „Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tutaj; zmartwychwstał!” Jezus żyje i jest z nami także dzisiaj.

Zapalana jest czwarta świeca.

Lektor 5: Jezus posyła nam Ducha Świętego, aby nappełnił nas swoim życiem i uczynił nas swoimi świadkami. „Weźmiecie w darze Ducha Świętego. Bo dla was jest obietnica i dla dzieci waszych”.

Zapalana jest piąta świeca.

Lektor 6: Bóg wzywa nas do trwania we wspólnocie Kościoła, gdzie jesteśmy formowani jako uczniowie-misjonarze. „Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach” (Dz 2,42). W Kościele otrzymujemy pokarm słowa i sakramentów, wsparcie braci i siostr w wierze oraz przestrzeń do dzielenia się darami, które otrzymaliśmy od Ducha Świętego. Tam każdy z nas, niezależnie od powołania, może wzrastać jako uczeń i wypełniać misję, którą powierzył nam Chrystus.

Zapalana jest szósta świeca.

c. Rozważanie o mocy kerygmatu

K: Drodzy Bracia i Siostry! Przed chwilą usłyszeliśmy kerygmat – podstawowe orędzie naszej wiary. Te proste, ale głębokie prawdy są największym skarbem, jaki posiadamy jako chrześcijanie. Nie są one jedynie zbiorem informacji religijnych czy teorii teologicznych. To żywe słowo, które ma moc przemieniać ludzkie serca i życie. Kerygmat to nie tylko opowieść o wydarzeniach z przeszłości. To Dobra Nowina, która działa tu i teraz! Gdy jest głoszona z wiarą i przyjmowana z otwartym sercem, prowadzi do osobistego spotkania z Chrystusem i rodzi żywą wiarę. To właśnie kerygmat stał się iskrą, która zapaliła serca trzech tysięcy ludzi w dniu Pięćdziesiątnicy, gdy Piotr ogłosił im, że Ten, którego ukrzyżowali, został wskrzeszony przez Boga i wyniesiony na prawicę Ojca.

Św. Paweł pisał: „Ewangelia jest mocą Bożą ku zbawieniu dla każdego, kto wierzy” (Rz 1,16). Głoszenie kerygmatu uwalnia tę duchową moc w świecie. Jest jak ziarno, które gdy pada na żyzną glebę ludzkiego serca, wydaje stokrotny plon. Jest najkrótszą drogą do zrodzenia wiary, ponieważ trafia w najgłębsze potrzeby człowieka: potrzebę sensu, miłości, przebaczenia i nadziei.

W świecie pełnym złożonych problemów i trudnych pytań to właśnie w prostocie kerygmatu znajdujemy odpowiedź, która przemienia życie: jesteś kochany przez Boga, Chrystus umarł i zmartwychwstał dla ciebie, Duch Święty pragnie cię wypełnić i prowadzić, a wspólnota Kościoła jest miejscem, gdzie możesz wzrastać jako uczeń-misjonarz.

Dlatego jako uczniowie Chrystusa, posłani przez Niego w mocy Ducha Świętego, nie możemy wstydzić się głoszenia tego orędzia. Program duszpasterski „Uczniowie-misjonarze” przypomina nam, że każdy ochrzczony jest wezwany do dawania świadectwa, do dzielenia się tym skarbem wiary. Nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli!

O tym, jak te proste prawdy działają, usłyszymy teraz świadectwo.

Krótkie (3–5 minut) świadectwo osoby ze wspólnoty o tym, jak Duch Święty działa w jej życiu i pomaga być uczniem-misjonarzem Jezusa. Można też podzielić świadectwo na dwie osoby, gdzie jedna zaakcentuje rolę Ducha Świętego w byciu uczniem Jezusa, a druga opowie o tym, jak Duch Święty działa w misji, dzięki czemu skutecznie ewangelizujemy.

d. Modlitwa o wylanie Ducha Świętego

K: Drodzy Bracia i Siostry! Słyszeliśmy o obietnicy Ducha Świętego, o tym, jak działał On w życiu pierwszych uczniów i jak działa również w naszych czasach. Teraz i my, jak Apostołowie zgromadzeni w Wieczerniku, pragniemy otworzyć się na Jego działanie. Jezus dziś pyta każdego z nas: Czy chcesz przyjąć Ducha Świętego, który uczyni cię moim uczniem-misjonarzem?

Chwila ciszy na osobistą refleksję.

K: Módlmy się zatem wspólnie o wylanie Ducha Świętego na nas wszystkich i na cały Kościół. Jeśli możecie, wyciągnijcie ręce w geście otwartości na przyjęcie Ducha Świętego.

Pieśń: „Duchu Święty przyjdź” lub inna pieśń przyzywająca Ducha Świętego

K: Boże, nasz Ojcze, prosimy Cię:

Ześlij na nas Ducha Świętego,
Ducha mądrości i rozumu,
Ducha rady i męstwa,
Ducha wiedzy i pobożności,
Ducha bojaźni Bożej.

W: Przyjdź, Duchu Święty!

K: Duchu Święty, przyjdź i odnów oblicze ziemi!

Przyjdź i rozpal nasze serca ogniem Twojej miłości!

Przyjdź i daj nam odwagę świadczenia o Chrystusie!

Przyjdź i uczynj nas prawdziwymi uczniami-misjonarzami!

W: Przyjdź, Duchu Święty!

W tym momencie zapala się wszystkie światła w kościele, a uczestnicy otrzymują zapalone świece od paschału, przekazując światło jeden drugiemu. Po zapaleniu świec od paschału, a przed wystawieniem Najświętszego Sakramentu, celebrans mówi:

K: Drodzy Bracia i Siostry! Światło Chrystusa płonące w paschale rozświetliło nasze świece i rozjaśniło nasze serca. To światło jest znakiem obecności Zmartwychwstałego, który obiecał swoim uczniom: „Nie zostawię was sierotami, pošlę wam Ducha Świętego”.

Przez chrzest święty to samo światło zostało zapalone w naszych duszach. Czy płonie ono jasno, czy może przygasło pod ciężarem naszych lęków, wątpliwości i trosk? Apostołowie też się bali – ukryli się w Wieczerniku, zamknęli drzwi z obawy przed światem. Ale kiedy Duch Święty zstąpił na nich, ich lęk przemienił się w odwagę, a słabość w moc.

Teraz, trzymając w dłoniach te płonące świece, przejdziemy do adoracji Najświętszego Sakramentu. W Eucharystii spotykamy tego samego Chrystusa, który posyła nam swojego Ducha. To nie

jest jedynie obrzęd – to spotkanie z żywym Bogiem, który chce nas przemienić, jak przemienił Apostołów.

Klęcząc przed Najświętszym Sakramentem, prosimy Ducha Świętego, aby otworzył nasze serca, uwolnił nas od lęku i uczynił odważnymi uczniami-misjonarzami. Niech czas tej adoracji będzie dla nas nowym Wieczernikiem, w którym Duch Święty zstąpi, aby nas umocnić i posłać.

e. Adoracja Najświętszego Sakramentu

Wystawienie Najświętszego Sakramentu.

Pieśń: „O Zbawcza Hostio”

K: Jezu, Ty jesteś pośród nas. Adorujemy Cię i wielbimy. Dziękujemy Ci za dar Ducha Świętego, który nieustannie ożywia Twój Kościół. To On formuje nas na Twoich uczniów i daje siłę do głoszenia Ewangelii. W tej chwili adoracji otwieramy nasze serca na Jego działanie i prosimy Cię, abys uczynił nas prawdziwymi uczniami-misjonarzami.

Chwila ciszy na osobistą adorację.

Lektor: Z programu duszpasterskiego Kościoła w Polsce: „Uczniem Jezusa jest ten, kto na drodze formacji rozpoczętej od inicjacji chrześcijańskiej i przez stałe nawracanie się i wzrastanie w miłości osobście Go spotkał, doświadczył Jego bliskości, nawrócił się i na tyle poważnie żyje Jego słowem, że owa bliskość nabiera wymiaru egzystencjalnego i daje udział w doświadczeniu Piotra i Jana, którzy po zmartwychwstaniu Chrystusa wyznali przed Sanhedrynem: «My nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli»”.

Chwila ciszy na osobistą refleksję.

K: Panie Jezu, spójrz na nas tu zgromadzonych. Pragniemy być Twoimi uczniami. Pragniemy Cię lepiej poznać, głębiej pokochać i wierniej naśladować. Przez Ducha Świętego uczyn nas swoimi świadkami w codzienności: w rodzinie, w pracy, w szkole, wśród przyjaciół i nieznajomych.

Pieśń: „Duchu Święty, przyjdź”**f. Modlitwa wstawiennicza i przyjęcie posłania**

K: Napelnieni Duchem Świętym, zanieśmy teraz nasze prośby do Boga:

Lektor 1: Za Kościół święty, aby prowadzony Duchem Świętym, nieustannie się odnawiał i stawał się coraz bardziej wspólnotą prawdziwych uczniów-misjonarzy. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Lektor 2: Za Ojca Świętego, biskupów, kapłanów i diakonów, aby napelnieni Duchem Świętym, byli autentycznymi świadkami Twojej miłości. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Lektor 3: Za nasze rodziny, aby były pierwszym miejscem, gdzie wiara jest przekazywana i przeżywana, a każdy członek rodziny odkrywał swoją drogę jako uczeń-misjonarz. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Lektor 4: Za młodzież i dzieci, aby otwierając się na działanie Ducha Świętego, odkrywali piękno bycia uczniem Chrystusa. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Lektor 5: Za wszystkich ochrzczonych, aby w mocy Ducha Świętego odważnie podejmowali swoją misję w świecie. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Lektor 6: Za ludzi poszukujących i wątpiących, aby Duch Święty oświecił ich serca i doprowadził do poznania Chrystusa. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Boże, nasz Ojcze, wysłuchaj naszych modlitw i spraw, abyśmy napelnieni Duchem Świętym, stawali się prawdziwymi uczniami-misjonarzami Twojego Syna. Który żyje i króluje na wieki wieków.

W: Amen.

K: Teraz, jako uczniowie Chrystusa, przyjmijmy misję, do której On nas posyła. Jezus powiedział: „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”. Zastanówmy się w ciszy, gdzie konkretnie jesteśmy posłani i co możemy zrobić, aby być świadkami Chrystusa w naszej codzienności. Zapytajmy siebie:

- Czy jestem gotów odpowiedzieć na wezwanie Chrystusa?

- Jakie są moje lęki, które powstrzymują mnie przed daniem świadectwa?
- Gdzie konkretnie mogę być świadkiem Chrystusa w codzienności?

Chwila ciszy na osobistą refleksję.

Modlitwa posłania (odmówiona wspólnie)

Panie Jezu Chryste,
Ty powołałeś nas, abyśmy byli Twoimi uczniami.
Teraz posyłasz nas jako misjonarzy do świata.
Wierzymy, że Duch Święty będzie nam towarzyszył,
że napełni nas odwagą i mądrością,
że da nam właściwe słowa i natchnienia.
Przyrzekamy być wiernymi świadkami Twojej miłości
w naszych rodzinach, miejscach pracy, nauki i wypoczynku.
Chcemy głosić Ciebie nie tylko słowami, ale całym życiem.
Niech ogień Ducha Świętego, który dziś przyjmujemy,
nigdy w nas nie wygaśnie, ale rozpala nas do miłości i służby.
Amen.

Chwila ciszy na osobistą refleksję.

g. Zakończenie

K: Boże, nasz Ojciec, dziękujemy Ci za czas tego czuwania, w którym przygotowywaliśmy się do uroczystości Zesłania Ducha Świętego. Dziękujemy za dar Twojego Ducha, który czyni nas uczniami-misjonarzami. Prosimy, aby owoce tej modlitwy trwały w naszych sercach i przemieniały nasze życie. Przez Chrystusa, Pana naszego.
W: Amen.

Pieśń: „Przed tak wielkim Sakramentem”

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń: „Królowo Apostołów” lub inna pieśń ku czci Maryi, pierwszej uczennicy-misjonarki

Komentarze do fragmentów Ewangelii odczytywanych przy czterech stacjach procesji Bożego Ciała

(w oparciu o perykopy podane w księdze
*Komunia Święta i kult tajemnicy
eucharystycznej poza Mszą Świętą*)

Ks. Krzysztof Borysewicz

Gdańsk

Pierwsza stacja (Mt 26,17-19.26-29)

Pierwszy fragment Ewangelii odczytywany podczas dzisiejszej procesji opisuje ustanowienie Eucharystii – największego z darów, jaki Jezus zostawił swoim uczniom. W czasie Ostatniej Wieczerzy Pan bierze chleb i kielich z winem, błogosławi je i mówi: „To jest Ciała moje... to jest Krew moja”. To wydarzenie jest sercem naszej wiary i źródłem misji Kościoła.

Przygotowanie tej Wieczerzy było pewnego rodzaju misją daną przez Jezusa uczniom. W przygotowaniach tych jednak idzie o coś więcej, aniżeli jedynie o organizację miejsca, naczyń i produktów do spożycia. Chodzi o przygotowanie Paschy, a więc przyjścia Boga pragnącego wiecznego szczęścia dla swoich dzieci. W przeżywaniu Mszy św. również chodzi nie tylko o starannie przygotowaną liturgię (choć jest to ważne!) – istotą jest doprowadzenie uczestników do tego, by w liturgicznych znakach dostrzec przychodzącego do naszej codzienności Boga.

Podążając w procesji Bożego Ciała, objawiamy oblicze Kościoła będącego w drodze jako wspólnotę uczniów-misjonarzy, którzy po zakończeniu liturgii nie zatrzymują Jezusa dla siebie, ale świadczą o Nim w swoich środowiskach, by Bóg mógł i do nich – przez naszą postawę – przychodzić.

Druga stacja (Mk 8,1-9)

W kolejnym fragmencie Ewangelii przeznaczonym na dzisiejszą procesję usłyszymy, jak Jezus karmi tłumy siedmioma chlebami. Ten cud rozmnożenia chleba to zapowiedź Eucharystii, pokarmu, którym Jezus posila i nas – ludzi żyjących dwa tysiące lat po opisywanych wydarzeniach. Przekonamy się, że Pan nie pozostaje obojętny na głód człowieka – zarówno ten fizyczny, jak i duchowy. Z Jego serca płynie współczucie i troska, a Jego bezinteresownym darem mającym zaspokoić nasze głody jest chleb, który daje życie wieczne.

Uczestnictwo w Eucharystii nie może pozostawiać nas w bierności. Kto naprawdę spotyka Jezusa w łamaniu chleba, zostaje posłany, by stawać się uczniem-misjonarzem. Tak jak uczniowie rozdawali chleb tłumom, tak my dziś mamy dzielić się Jezusem z innymi przez dobroć, słowo nadziei, pomoc bliźniemu i pielęgnowanie ducha służby.

Procesja Bożego Ciała – nasze wyjście z Jezusem na ulice – to znak, że chcemy Pana nieść świata. Ciało Chrystusa przyjmujemy po to, by przemieniało nas w chleb dla drugich. Niech ta wspólna z Jezusem droga uczy nas, że każda Eucharystia jest początkiem misji, aby głodni Boga ludzie mogli doświadczyć Jego obecności przez moc naszego świadectwa.

Trzecia stacja (Łk 24,13-16.28-35)

Podążający do Emaus uczniowie Jezusa są pogrążeni w smutku i rozczarowaniu. Ich nadzieje związane z Mistrzem wydają się być przekreślone. Ale właśnie wtedy, w chwili zwątpienia, sam Jezus dołącza do nich. Serca „pielgrzymów” zaczynają na nowo płonąć gorliwością i otwierają się ich oczy dopiero po połamaniu przez Niego chleba. Spotkanie z Panem odmienia całkowicie ich sposób postrzegania rzeczywistości – wracają do Jerozolimy, by Dobrą Nowinę przekazać swoim współbraciom.

Uczestniczenie w Eucharystii, do którego zobowiązuje nas Kościół w jednym z przykazań, nie może ograniczyć się jedynie do „bycia obecnym”, do „wzięcia udziału” w obrzędzie sprawowanym w świątyni. Istotą Eucharystii jest doświadczenie spotkania ze Zmartwychwstałym. To, czy faktycznie spotykam Zmartwychwstałego, można poznać po tym, że staję się uczniem-misjonarzem – świadkiem obecności Jezusa w świecie. Tak jak uczniowie z Emaus, jesteśmy wezwani, by po spotkaniu z Chrystusem i po karmieniu się Jego Ciałem natychmiast wyruszyć, by głosić, że On żyje.

Trwająca procesja Bożego Ciała jest znakiem tej misji. Wychodzimy z Jezusem na drogi naszej miejscowości, by dać świadectwo, że Pan jest pośród nas. On idzie z nami, by otwierały się nasze oczy, byśmy w naszej codzienności nie tracili nadziei na ostateczne zwycięstwo Chrystusa. Eucharystia rozpala serce i otwiera oczy, byśmy i my, jak uczniowie z Emaus, stali się posłańcami Boga w świecie spragnionym nadziei.

Czwarta stacja (J 17,20-26)

W ostatnim fragmencie Ewangelii proklamowanym podczas dzisiejszej procesji usłyszymy modlitwę Jezusa za wszystkich, którzy w Niego uwierzą. Jezus modli się o jedność – „aby wszyscy stanowili jedno” – tak, jak On jest jedno z Ojcem. To głęboka prośba, w której Pan daje nam poznać, że celem życia Jego ucznia nie może być jedynie osobiste zbawienie, ale niezbędne staje się także budowanie wspólnoty z braćmi, bo w niej tkwi potencjał objawiania światu Boga!

Uczeń Jezusa nie może zatrzymać doświadczenia miłości Bożej tylko dla siebie. Uczeń Jezusa siłą rzeczy musi stać się misjonarzem! Dzieje się tak, gdy w swoim życiu ukazuje jedność, pokój i miłosierdzie, których źródło znajduje się w Bogu.

Nasza dzisiejsza procesja jest widzialnym znakiem wspólnoty uczniów-misjonarzy. Idziemy razem – jako Kościół w drodze – aby pokazać, że Jezus jest pośród nas, że jednoczy nas w Komunii i posyła, byśmy nieśli Jego obecność w świat. Niech nasza wspólna z Chrystusem droga i błogosławieństwo, którego nam udzieli, staną się początkiem nowej gorliwości w służbie ewangelizacji.

Nabożeństwo o świętość kapłanów w święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana

Ks. Krystian Sammler

Poznań

Pieśń na wejście: „Ludu kapłański”

Kapłan ubrany w białą kapę pozdrawia wiernych i krótko wprowadza w tematykę spotkania.

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Wprowadzenie

Święto Jezusa Chrystusa Najwyższego i Wiecznego Kapłana obchodzone jest w Kościele katolickim jako szczególne upamiętnienie wyjątkowej roli Chrystusa jako pośrednika między Bogiem a ludźmi. Zostało ustanowione przez papieża Benedykta XVI i znajduje swoje miejsce w liturgii w czwartek po uroczystości Zesłania Ducha Świętego.

Chrystus jako Kapłan Nowego Przymierza złożył samego siebie w ofierze za zbawienie ludzkości. Jego kapłaństwo jest wieczne, niezależne od czasu i przestrzeni, i przewyższa wszystkie inne kapłaństwa. To On jest jedynym doskonałym Kapłanem, który łączy w sobie ofiarę, ołtarz i kapłana. Święto to ma na celu nie tylko uwielbienie Chrystusa w Jego kapłańskiej misji, ale również umocnienie duchowieństwa w jego powołaniu. Jest okazją do modlitwy za kapłanów, aby ich posługa była wiernym naśladowaniem Chrystusa – Dobrego Pasterza.

Chcemy w naszej parafialnej wspólnocie modlić się dziś o świętość wszystkich kapłanów. Zapraszam Was do wspólnej modlitwy przed Jezusem obecnym w Najświętszym Sakramencie.

Pieśń na wystawienie: „Bądźże pozdrowiona, Hostio żywa”

Kapłan wystawia Najświętszy Sakrament w monstrancji i dokonuje okadzenia. Jako wprowadzenie do modlitwy wypowiada krótką medytację, która jest zachętą do płynącej z serca modlitwy o świętość kapłanów.

Jezu, Najwyższy i Wieczny Kapłanie, klękamy dziś przed Tobą obecnym w Najświętszym Sakramencie. Wpatrujemy się w biel Hostii, która skrywa największą miłość – Ciebie samego, żywego, prawdziwego, wiernego aż do końca. Ty, który raz na zawsze ofiarowałeś siebie na krzyżu, nie przestajesz być obecny pośród nas. Twoje kapłaństwo trwa w każdej Eucharystii, w każdym przebaczeniu udzielanym w konfesjonale, w każdym geście miłości kapłana, który oddaje życie za Twoją owczarnię.

Dziękujemy Ci, Panie, że jesteś Kapłanem, który zna serce człowieka. Że nie jesteś daleko. Że nie odrzucasz naszych słabości. Że nosisz nas w swoim sercu. W tej ciszy adoracji oddajmy Ci wszystkich kapłanów: tych, którzy nas ochrzczili, spowiadali, karmili Twoim Ciałem, prowadzili w wierze. Wzmocnij ich, pociesz i uczyn ich serca świętymi na wzór Twego Boskiego Serca.

I prosimy: uczyn i nas Twoimi współpracownikami. Naucz nas być ofiarą miłości, jak Ty. Naucz nas przebaczać, jak Ty. Naucz nas modlić się za innych, naucz nas prawdziwej modlitwy za kapłanów. Jezu, Najwyższy Kapłanie, bądź uwielbiony w Twoim Kościele. Bądź uwielbiony w sercach Twoich kapłanów. Bądź uwielbiony w ciszy tego spotkania.

Kapłan zaprasza wiernych do wspólnej modlitwy prośby.

K: Módlmy się za papieża, biskupów i wszystkich pasterzy Kościoła, aby ich życie było przejrzystym znakiem Twojej obecności i miłości. Będziemy powtarzać: Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!

W: Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!

- K:** Módlmy się za kapłanów przeżywających trudności, kryzys wiary lub samotność, abyś ich umocnił swoją łaską i otoczył ludźmi pełnymi otwartego serca.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!
- K:** Módlmy się za młodych, których Jezus powołuje do kapłaństwa, aby odważnie odpowiedzieli na Jego wezwanie i byli wierni do końca.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!
- K:** Módlmy się za kapłanów misjonarzy i tych posługujących w niebezpiecznych lub zapomnianych miejscach, aby nie tracili ducha i nieśli światło Ewangelii.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!
- K:** Módlmy się za kapłanów starszych i chorych, aby doświadczali opieki wspólnoty i pocieszenia płynącego z bliskości Pana.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!
- K:** Módlmy się za tych kapłanów, którzy nas ochrzcili, spowiadali, karmili Eucharystią, aby ich służba wydała obfity owoc.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!
- K:** Módlmy się za kapłanów, którzy zmarli, aby mogli wiecznie radować się oglądaniem oblicza Boga, któremu służyli.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!
- K:** Módlmy się za cały lud Boży, aby umiał wspierać swoich duszpastarzy modlitwą, życzliwością i zaufaniem.
- W:** Chryste, Najwyższy i wieczny Kapłanie, wysłuchaj nas!

Pieśń: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”

Następnie kapłan wraz z ludem odmawia litanię do Chrystusa, Kapłana i Ofiary.

Litania do Chrystusa, Kapłana i Ofiary

Kyrie, eleison,	– <i>Christe, eleison, Kyrie eleison</i>
Chryste, usłysz nas,	– <i>Chryste, wysłuchaj nas.</i>
Ojcze z nieba Boże,	– <i>zmiłuj się nad nami.</i>
Synu, Odkupicielu świata, Boże,	
Duchu Święty, Boże,	
Święta Trójco, Jedyne Boże,	
Jezu, Kapłanie i Ofiary,	
Jezu, Kapłanie wieczny na wzór Melchizedeka,	
Jezu, Kapłanie posłany przez Boga dla głoszenia Dobrej Nowiny ubogim,	

Jezu, Kapłanie, Ty na Ostatniej Wieczerzy ustanowiłeś wzór wieczystej Ofiary,

Jezu, Kapłanie żyjący na wieki, aby się wstawiać za nami,

Jezu, Kapłanie, Ciebie Ojciec namaścił Duchem Świętym i mocą,

Jezu, Kapłanie z ludzi wzięty,

Jezu, Kapłanie dla ludzi ustanowiony,

Jezu, Kapłanie naszej wiary,

Jezu, Kapłanie większej od Mojżesza czci godzien,

Jezu, Kapłanie prawdziwego kultu,

Jezu, Kapłanie dóbr przyszlých,

Jezu, Kapłanie święty, niewinny i nieskalany,

Jezu, Kapłanie wierny i miłosierny,

Jezu, Kapłanie palający gorliwością o Boga i ludzi,

Jezu, Kapłanie doskonały na wieki,

Jezu, Kapłanie, Ty przez Krew własną wszedłeś do nieba,

Jezu, Kapłanie, Ty nas wprowadziłeś na nową drogę,

Jezu, Kapłanie, Ty nas umiłowales i obmyles z grzechów Krwią swoją,

Jezu, Kapłanie, Ty wydałeś samego siebie jako dar i ofiarę dla Boga,

Jezu, Ofiario Boga i ludzi,

Jezu, Ofiario święta i niepokalana,

Jezu, Ofiario przebłagalna,

Jezu, Ofiario pokój przynosząca,

Jezu, Ofiario przebłagania i chwały,

Jezu, Ofiario pojednania i pokoju,

Jezu, Ofiario, w której mamy ufność i śmiały przystęp do Boga,

Jezu, Ofiario wiecznie żywa,

Bądź nam miłościw,

– *wybau nas, Panie.*

Od lekkomyślnego przyjęcia święceń,

Od grzechu świętokradztwa,

Od ducha nieumiarkowania,

Od nieuczciwego zysku,

Od grzechu symonii,

Od nieuczciwego zarządzania dobrami kościelnymi,

Od umiławania świata i jego marności,

Od niegodnego sprawowania twoich świętych misteriów,

Przez Twoje wieczne kapłaństwo,

Przez święte namaszczenie, mocą którego Bóg Ojciec uczynił Cię kapłanem,

Przez Twego kapłańskiego ducha,
Przez posługiwanie, którym wślawiłeś na ziemi Twojego Ojca,
Przez krwawą ofiarę z samego siebie, raz złożoną na krzyżu,
Przez tę samą Ofiarę codziennie na ołtarzu odnawianą,
Przez Boską władzę, którą w sposób niewidzialny pełnisz za pośred-
nictwem Twoich kapłanów,

Prosimy Cię, abys całe duchowieństwo zachował w świętej pobożności,
– *wysłuchaj nas, Panie,*

Prosimy Cię, abys dał swojemu ludowi pasterzy według Twego serca,
Prosimy Cię, abys ich napełnił duchem Twojego kapłaństwa,
Prosimy Cię, aby usta kapłanów strzegły wiedzy,
Prosimy Cię, abys posłał na swoje żniwo wiernych robotników,
Prosimy Cię, abys pomnożył liczbę świętych szafarzy Twoich misteriiów,
Prosimy Cię, abys dał im ducha wiernej służby według Twojej woli,
Prosimy Cię, abys im udzielił łagodności w posłudze, umiejętności
w działaniu i wytrwałości w modlitwie,

Prosimy Cię, aby na każdym miejscu krzewili cześć Najświętszego
Sakramentu,

Prosimy Cię, abys przyjął do radości wiecznej tych, którzy wiernie
Tobie służyli,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *przepuść nam, Panie.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *wysłuchaj nas, Panie.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata,
– *zmiłuj się nad nami, Panie.*

Jezu, Kapłanie, – *uśłysz nas.*

Jezu, Kapłanie, – *wysłuchaj nas.*

K: Módlmy się. Boże, Uświęcicielu i Opiekunie swojego Kościoła,
wzbudź przez Twojego Ducha godnych i wiernych szafarzy świętych
misteriiów, aby dzięki ich posługiwaniu i przykładowi lud chrześci-
jański, przez Ciebie wspierany, szedł drogą zbawienia. Przez Chry-
stusa, Pana naszego.

W: Amen.

*Na zakończenie wszyscy obecni odmawiają modlitwę za kapłanów, której autorką
jest m. Ludwika Małgorzata Claret de la Touche. Można wyświetlić tekst lub
przygotować kartkę z tekstem.*

O Jezu, odwieczny Arcykapłanie, Boski Ofiarniku, który w niezrównanym porywie miłości dla ludzi, Twych braci, sprawiłeś, że chrześcijańskie kapłaństwo wytrysło z Boskiego Serca Twego, nie przestawaj wlewać w Twoich kapłanów ożywczych strumieni Twojej nieskończonej miłości.

Żyj w nich, o Panie, przeistaczaj ich serca, uczyni ich mocą Twojej łaski, narzędziem swego miłosierdzia, działaj w nich i przez nich, i spraw, by przyoblekły się zupełnie w Ciebie przez wierne naśladowanie Twych godnych uwielbienia cnót, wykonywali mocą Twego Imienia i Twego Ducha uczynki, które sam zdziałałeś dla zbawienia świata.

Wracaj do nas, o Jezu, przez Twych kapłanów, ożyj w nich i przejdź znowu przez świat, ucząc, przebacząc, pocieszając, poświęcając się, nawiązując na nowo święte więzy miłości, łączące Serce Boskie z sercem człowieczym.

W: Amen.

Następnie, w zależności od możliwości czasowych, trwa krótka adoracja w ciszy.

Pieśń: „Przed tak wielkim Sakramentem”

Kapłan okadza Najświętszy Sakrament, następnie śpiewa modlitwę.

K: Módlmy się. Boże, Ty w Najświętszym Sakramencie zostawiłeś nam pamiątkę swej męki, daj nam taką cześć otaczać święte tajemnice Ciała i Krwi Twojej, abyśmy nieustannie doznawali owoców Twego odkupienia. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń na uwielbienie: „Niech będzie chwala i cześć, i uwielbienie”

Pieśń na zakończenie: „Kapłanem Jezus Chrystus jest”

Nabożeństwo dziękczynne za przyjęcie sakramentu bierzmowania z postaniem do misji

Ks. Andrzej Zaniewski

Szczecin

Do udziału zapraszamy szczególnie młodzież, która w bieżącym roku formacyjnym przyjęła sakrament bierzmowania. Można zaprosić także młodych, którzy bierzmowanie przyjęli wcześniej.

Pieśń: „Przybądź, Duchu Stworzycielu”

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Wprowadzenie

K: Bardzo serdecznie pozdrawiam Was, droga młodzieży. Z radością i wiarą przyjęliście bardzo ważny w duchowym życiu – sakrament bierzmowania. Nabożeństwo, w którym uczestniczymy, niech będzie dla nas podziękowaniem Bogu i ludziom za dary Ducha Świętego, które w tym sakramencie przyjęliśmy.

Następnie kapłan odmawia modlitwę.

K: Módlmy się. Wszechmogący Boże, wejrzyj łaskawie na zgromadzoną tu młodzież, spraw, abyśmy posłuszni Duchowi Świętemu z radością byli świadkami Dobrej Nowiny o zbawieniu. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Liturgia słowa

Czytania, psalm i Ewangelia z uroczystości Zesłania Ducha Świętego – rok A

Czytanie z Dziejów Apostolskich (Dz 2,1-11)

Lektor (L): Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić.

Przebywali wtedy w Jerozolimie pobożni Żydzi ze wszystkich narodów pod słońcem. Kiedy więc powstał ów szum, zbiegli się tłumnie i zdumieli, bo każdy słyszał, jak przemawiali w jego własnym języku. „Czyż ci wszyscy, którzy przemawiają, nie są Galilejczykami?” – mówili pełni zdumienia i podziwu. „Jakżeż więc każdy z nas słyszy swój własny język ojczysty? – Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńscy i Arabowie – słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże”.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 104)

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Błogosław, duszo moja, Pana!
O Boże mój, Panie, jesteś bardzo wielki!
Odziany we wspaniałość i majestat,
światłem okryty jak płaszczem.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Kiedy odbierasz im oddech, marnieją
i w proch się obracają.
Stwarzasz je, napełniając swym Duchem,
i odnawiasz oblicze ziemi.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Niech chwała Pana trwa na wieki;
niech Pan się raduje z dzieł swoich.
Niech miła Mu będzie pieśń moja,
będę radował się w Panu.

Refren: Niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Przyjdź Duchu Święty,
napełnij serca Twoich wiernych,
i zapal w nich ogień swojej miłości.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (J 20,19-23)

Słowa Ewangelii według Świętego Jana

Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: „Pokój wam!” A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie ujrawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: „Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam”. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuscicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane”.

Oto słowo Pańskie.

Homilia

Pieśń: „Przyjdź, Duchu Święty, ja pragnę”

Modlitwa dziękczynna za dary Ducha Świętego

Wezwania odczytuje lektor lub przedstawiciel młodzieży.

K: Dziękując za przyjęcie darów Ducha Świętego, chcemy wołać: Dziękujemy, Duchu Święty.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar mądrości, gdyż w nim otrzymaliśmy rozumienie Bożych tajemnic.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar rozumu, gdyż w nim otrzymaliśmy mądrość rozeznawania co jest dobre.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar rady, gdyż w nim otrzymaliśmy rozeznanie dobra i zła.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar męstwa, gdyż w nim otrzymaliśmy moc do męskiego wyznawania wiary.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar umiejętności, gdyż w nim otrzymaliśmy umiejętność wyboru Boga w życiu.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar pobożności, gdyż w nim otrzymaliśmy zdolność skutecznej i wytrwałej modlitwy.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

L: Dziękujemy za dar bojaźni Bożej, gdyż w nim otrzymaliśmy zdolność szacunku do Imienia Bożego.

W: Dziękujemy, Duchu Święty.

K: Przyjmij, Boże, tę modlitwę dziękczynną i spraw, aby w Duchu Świętym otrzymane dary były umacniane i rozwijane. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń: „Duch Pański nappełnił okrąg ziemi”

Modlitwa powszechna

Wezwania odczytuje lektor lub przedstawiciel młodzieży.

K: Pełni radości i entuzjazmu zanośmy nasze prośby:

L: Módlmy się za młodzież, która przyjęła sakrament bierzmowania, o siłę w wyznawaniu wiary. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Módlmy się za wspólnoty parafialne naszej diecezji, aby zaangażowanie młodzieży przyczyniało się do ich rozwoju i umocnienia wzajemnej wiary. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Módlmy się za zmarłych z naszych rodzin o życie wieczne z Bogiem twarzą w twarz. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Módlmy się za wszystkich tworzących i zaangażowanych w nasze nabożeństwo dziękczynne po przyjęciu sakramentu bierzmowania, abyśmy wszyscy z radością wyznawali wiarę i byli posłani do drugiego człowieka z dobrym słowem i ewangelicznym świadectwem życia. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Panie Jezu, przyjmij przedstawione prośby, racz je wysłuchać i posłać nas, abyśmy byli nie tylko świadkami, ale przekazicielami Dobrej Nowiny. Prosimy Cię o to przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Pieśń: „Abyśmy byli jedno”

Błogosławieństwo i rozesłanie

K: Na zakończenie naszego dziękczynnego nabożeństwa zostaniemy posłani z tego miejsca wszędzie tam, gdzie na co dzień przebywamy, aby w te miejsca i do spotykanych ludzi zanieść radość wiary. Zanieść entuzjazm, który ożywia każdego dnia otrzymaną wiarę. Przyjmijcie to błogosławieństwo z radością, które staje się dla nas zadaniem do tego, aby być misjonarzem w swoim środowisku nauki, pracy, codziennego przebywania.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

K: Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn, i Duch Święty.

W: Amen.

K: Idźcie w pokoju Chrystusa.

W: Bogu niech będą dzięki.

Pieśń: „Zjednoczeni w Duchu”

Według uznania celebransa na zakończenie nabożeństwa można udzielić uczestnikom indywidualnego błogosławieństwa.

Nabożeństwo w pierwszą rocznicę przyjęcia sakramentu bierzmowania z postaniem do misji

Ks. Witold Kałmucki

Kalisz

Każdy duszpasterz zdaje sobie sprawę z faktu, że utrzymanie młodzieży w Kościele po przyjęciu sakramentu jest nie lada wyzwaniem. Pewna grupa pozostanie w nim jednak, głównie poprzez udział w niedzielnych Mszach św., zaangażowanie w służbę ołtarza czy wspólnoty młodzieżowe. Warto zastanowić się, jaka będzie najlepsza forma zaproszenia na rocznicę przyjęcia sakramentu, zachęcenia młodych do udziału w niej. Samo ogłoszenie w kościele może okazać się niewystarczające. Czy zacząć od spotkania integracyjnego, czy takim spotkaniem zakończyć wydarzenie? A może dobrą formą, która zainteresuje młodzież, będzie pielgrzymka do wybranego wcześniej sanktuarium oraz zorganizowanie w nim rocznicy, połączone ze zwiedzaniem? Sukcesem może się również okazać zgromadzenie młodych wokół jakiegoś wspólnego celu. Tego typu spotkanie można zorganizować w ramach kilku parafii, dekanatu, miasta czy diecezji. Nie ma gotowych rozwiązań, ale najlepsze będą te, które przyniosą efekt w postaci zgromadzenia młodzieży na wspólnym przeżywaniu rocznicy przyjęcia sakramentu bierzmowania.

Przeżywanie pierwszej rocznicy bierzmowania najlepiej zorganizować podczas Mszy św. niedzielnej lub przy okazji innego dnia świątecznego.

- a) I kwartał – 3. Niedziela Wielkiego Postu: historia Samarytanki pokazuje proces, w którym Chrystus prowadzi nas do właściwego rozpoznawania i nazywania pragnień;*
- b) II kwartał – 5. Niedziela Wielkanocna: winny krzew, trwanie przy Chrystusie prowadzi do konkretnej przemiany życia w codzienności;*
- c) III kwartał – święto św. Stanisława Kostki, patrona młodzieży: historia życia, która może zainspirować również dzisiaj;*
- d) IV kwartał – uroczystość Chrystusa Króla: dzień młodzieży obchodzony na poziomie diecezjalnym.*

Zawsze warto nawiązać do bł. Carlo Acutisa. Każdy z nas jest oryginałem, takim przychodzi na świat. To Duch Święty dba o to, abyśmy nie stali się kopiami. Warto zadać sobie pytanie, kogo naśladujemy i czy prowadzi nas do własnego, osobistego rozwoju, czy może stajemy się przez to niewolnikami cudzych przekonań, decyzji. Życie w Bogu zawsze prowadzi nas do wolności, prawdziwej, szczerzej, wewnętrznej. To Duch dba, abyśmy nie utracili tego, co w nas najcenniejsze. Warto sobie uświadomić, że mamy pokłady bogactwa, które mogą zostać zniszczone, jeśli nie będziemy odpowiednio o nie dbali.

1. Nabożeństwo pokutne przed pierwszą rocznicą przyjęcia sakramentu bierzmowania

Niezależnie od przyjętego sposobu przeżywania rocznicy czymś wartościowym może się okazać zorganizowanie nabożeństwa pokutnego i indywidualnej spowiedzi. Odpowiednią porą będzie piątkowy wieczór. Nabożeństwo może mieć prostą formę, w oparciu o obrzędy pokuty.

Pieśń na wejście: „Bliskie jest Królestwo Boże”

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Łaska, miłosierdzie i pokój od Boga Ojca i od Jezusa Chrystusa, Jego Syna, niech będą z wami w prawdzie i miłości.

W: Amen.

Wprowadzenie

Lektor (L): Po raz kolejny przekonajmy się o tym, że Bóg jest dobry i chce przyjaźnić się z nami pomimo tego, że chodzimy swoimi drogami i Go lekceważymy. W świetle słowa Bożego przypatrzmy się sobie i nie bójmy się prawdy o swojej grzeszności. Ona pozwoli nam również ponownie doświadczyć Bożego miłosierdzia.

Modlitwa

K: Módlmy się. Udziel nam, Boże, swojego Ducha, niech On oczyści nas przez pokutę i przemieni w żywą ofiarę dla Ciebie, abyśmy przez niego ożywni, mogli Cię wyznawać i wielbić na każdym miejscu, bo jesteś pełen chwały i miłosierdzia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Czytanie z Księgi proroka Ezechiela (Ez 36,23-28)

To mówi Pan: „Chcę uświęcić wielkie imię moje, które zbezczeszczone jest pośród ludów, zbezczeszczone przez was pośród nich, i poznają ludy, że Ja jestem Panem, gdy okażę się Świętym względem was przed ich oczami. Zbiorę was spośród ludów, zbiorę was ze wszystkich krajów i przyprowadzę was z powrotem do waszego kraju, pokropię was czystą wodą, abyście się stali czyści, i oczyszczę was od wszelkiej zmazy i od wszystkich waszych bożków. I dam wam serce nowe i ducha nowego tchnę do waszego wnętrza, odbiorę wam serce kamienne, a dam wam serce z ciała. Ducha mojego chcę tchnąć w was i sprawić, byście żyli według mych nakazów i przestrzegali przykazań, i według nich postępowali. Wtedy będziecie mieszkali w kraju, który dałem waszym przodkom, i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem”.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 32,1b-2.5.6-7)

Refren: Cieszcie się w Panu, wszyscy sprawiedliwi.

Szczęśliwy człowiek, †
któremu nieprawość została odpuszczona, *
a jego grzech zapomniany.
Szczęśliwy ten, któremu Pan nie poczytuje winy, *
a w jego duszy nie kryje się podstęp.

Refren: Cieszcie się w Panu, wszyscy sprawiedliwi.

Grzech wyznałem Tobie *
i nie skryłem mej winy. Rzekłem:
«Wyznamę mą nieprawość Panu», *
a Ty darowałeś niegodziwość mego grzechu.

Refren: Cieszcie się w Panu, wszyscy sprawiedliwi.

Do Ciebie więc modlić się będzie każdy wierny, †
gdy znajdzie się w potrzebie. *
Choćby nawet wezbrały wody, fale go nie dosięgną.
Ty jesteś moją ucieczką, †

wyrwiesz mnie z ucisku *
i dasz mi radość mego ocalenia.

Refren: Cieszcie się w Panu, wszyscy sprawiedliwi.

Śpiew przed Ewangelią (por. 2 Kor 8,9)

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Jezus Chrystus, będąc bogatym, dla was stał się ubogim,
aby was ubóstwem swoim ubogacić.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Łk 19,1-10)

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

Potem wszedł do Jerycha i przechodził przez miasto. A [był tam] pewien człowiek, imieniem Zacheusz, zwierzchnik celników i bardzo bogaty. Chciał on koniecznie zobaczyć Jezusa, kto to jest, ale nie mógł z powodu tłumu, gdyż był niskiego wzrostu. Pobiegł więc naprzód i wspiął się na sykomorę, aby móc Go ujrzyć, tamtędy bowiem miał przechodzić. Gdy Jezus przyszedł na to miejsce, spojrzał w górę i rzekł do niego: „Zacheuszu, zejźdź prędko, albowiem dziś muszę się zatrzymać w twoim domu”. Zeszedł więc z pośpiechem i przyjął Go rozradowany. A wszyscy, widząc to, szemrali: „Do grzesznika poszedł w gościnę”. Lecz Zacheusz stanął i rzekł do Pana: „Panie, oto połowę mego majątku daję ubogim, a jeśli kogo w czym skrzywdziłem, zwracam poczwórnienie”. Na to Jezus rzekł do niego: „Dziś zbawienie stało się udziałem tego domu, gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić to, co zginęło”.

Oto słowo Pańskie.

Myśl do homilii

- Człowiek, który jest syty, nadal ma pragnienie doświadczenia czegoś więcej.
- Młodego człowieka zaprzątają myśli o tym, jak inni go postrzegają.
- Chrystus akceptuje go takim, jakim jest, daje mu doświadczenie bliskości i spotkania, wydobywa z niego to, co najlepsze, i uzdalnia do postawy, która wcześniej była mu obca.

Wprowadzenie do sakramentalnej spowiedzi

- wyrażenie żalu i skruchy;
- modlitwa w ciszy;
- modlitwa „Ojcze nasz”;
- indywidualna spowiedź;
- błogosławieństwo końcowe.

2. Msza św. w pierwszą rocznicę przyjęcia sakramentu bierzmowania

Komentarz wstępny

K: Rok temu wyraziliście pragnienie przyjęcia darów Ducha Świętego. To dzięki nim życie chrześcijan nabierało blasku i budowało wspólnotę Kościoła. Spróbujmy dzisiaj ponownie podziękować za dary Ducha Świętego i jeszcze bardziej rozpalic pragnienia życia w sposób bogaty i twórczy.

Komentarz przed liturgią słowa

K: W gąszczu propozycji, zachęt, które oferuje życie, łatwo się pogubić. To, co mówi do nas Bóg, jest jak poręcz, której możemy się chwycić, aby nie upaść. Posłuchajmy z uwagą.

Komentarz do procesji z darami

Lektor (L): Jako dowód wdzięczności za dary Ducha Świętego przynosimy kwiaty. Są one symbolem piękna i cieszą nie tylko nasze zmysły.

Przynosimy chleb, wodę i wino, które za chwilę staną się pokarmem dającym siłę duchową i nasycą w taki sposób, że człowiek już więcej nie pragnie.

3. Nabożeństwo dziękczynne za przyjęty sakrament bierzmowania

Po Mszy św. ma miejsce wystawienie Najświętszego Sakramentu.

Pieśń na wystawienie: „Zbliżam się w pokorze”

Rozważania w oparciu o fragmenty „Christus vivit” (pkt 32, 33, 177, 178).

L: On [Jezus] jest prawdziwą młodością zestarzałego świata, a także młodością wszechświata, który czeka „w bólach rodzenia” (Rz 8,22), aby został przyobleczony Jego światłem i życiem. Przy Nim możemy pić z prawdziwego źródła, które podtrzymuje nasze marzenia, nasze plany, nasze wielkie ideały, i które posyła nas do głoszenia życia, jakim warto żyć. W dwóch osobliwych szczegółach Ewangelii św. Marka możemy dostrzec powołanie do prawdziwej młodości zmartwychwstałych. Z jednej strony w męce Pańskiej pojawia się zalękniony młodzieniec, który próbował iść za Jezusem, ale uciekł nagi (por. Mk 14,51-52); młody człowiek, który nie miał siły, by zaryzykować wszystko, żeby pójść za Panem. Z drugiej natomiast przy pustym grobie widzimy młodzieńca „ubranego w białą szatę” (Mk 16,5), który zachęcał do przewyciężenia lęku i zapowiadał radość zmartwychwstania (por. Mk 16,6-7).

Pieśń: „Duchu Święty, wołam, przyjdź”

L: Pan wzywa nas, byśmy zapalili gwiazdy w nocy innych ludzi młodych. Zaprasza nas do spojrzenia na prawdziwe gwiazdy, na te tak zróżnicowane znaki, które On nam daje, abyśmy nie trwali w bezruchu, ale byśmy naśladowali siewcę, który obserwował gwiazdy, by móc zaorać pole. Bóg zapala dla nas gwiazdy, abyśmy mogli iść dalej: „Gwiazdy radośnie świecą na swoich strażnicach. Wezwał je. Odpowiedziały: «Jesteśmy»” (Ba 3,34-35). Ale to sam Chrystus jest dla nas wspaniałym światłem nadziei i przewodnictwem w naszej nocy, ponieważ On jest „Gwiazdą świecącą, poranną” (por. Ap 22,16).

Pieśń: „Duchu Święty, wołam, przyjdź”

L: „Dokąd nas posyła Jezus? Nie ma granic, nie ma ograniczeń: posyła nas do wszystkich. Ewangelia jest dla wszystkich, a nie dla niektórych. Nie jest tylko dla tych, którzy wydają się nam bliżsi, bardziej otwarci, bardziej przyjaźni. Jest dla wszystkich. Nie bójcie się iść i nieść Chrystusa w każde środowisko, aż na peryferie egzystencjalne, także do tych, którzy wydają się najbardziej oddaleni, naj-

bardziej obojętni. Pan poszukuje wszystkich, pragnie, aby wszyscy poczuł ciepło Jego miłosierdzia i Jego miłości”. I zaprasza nas, abyśmy, nie lękając się, poszli z misyjnym przepowiadaniem wszędzie tam, gdzie jesteśmy i z kim jesteśmy: w gronie sąsiadów, na studiach, uprawiając sport, wychodząc z przyjaciółmi, w ramach wolontariatu lub w środowisku pracy, bo zawsze dobre i wskazane jest dzielenie z innymi radości Ewangelii. W ten właśnie sposób Pan staje się bliskim wobec wszystkich. I chce, abyście Wy, młodzi, byli Jego narzędziami, by promieniować światłem i nadzieją, bo chce liczyć na Waszą odwagę, świeżość, na Wasz entuzjazm.

Pieśń: „Duchu Święty, wołam, przyjdź”

L: Nie można oczekiwać, że misja będzie łatwa i wygodna. Niektórzy młodzi ludzie oddali życie, byleby nie wstrzymać swojego impulsu misyjnego. Biskupi z Korei wyrazili się w następujący sposób: „Ufamy, że możemy być ziarnami pszenicy i narzędziami dla zbawienia ludzkości, idąc za przykładem męczenników. Chociaż nasza wiara jest tak mała jak ziarnko gorczycy, Bóg da jej wzrost i użyje jako narzędzia dla swego dzieła zbawienia”. Przyjaciele, nie czekajcie do jutra, aby współpracować w przemienianiu świata swoją energią, śmiałością i kreatywnością. Wasze życie nie jest „w międzyczasie”. Jesteście teraz Boga, który chce, byście wydawali owoce. Albowiem „dając – otrzymujemy”, a najlepszym sposobem na przygotowanie dobrej przyszłości jest dobre przeżywanie teraźniejszości z poświęceniem i wspaniałomyślnością.

Pieśń: „Duchu Święty, wołam, przyjdź”

Pomiędzy tekstami śpiewamy pieśni lub zachowujemy chwilę milczenia.

Modlitwa papieża Franciszka w intencji młodzieży

Prowadzi młodzież.

Panie Jezu, Twój Kościół [podążający ku Synodowi] kieruje wzrok na wszystkich młodych ludzi świata. Prosimy Cię, by z odwagą wzięli oni życie w swoje ręce, zawsze mając wolne serca dążyli do najpiękniejszych i najgłębszych celów.

Pomóż im odpowiedzieć na wezwanie, które kierujesz do każdego z nich, by realizując właściwy projekt życia, osiągnęli szczęście wsparci obecnością mądrych i ofiarnych przewodników. Otwieraj ich serca na wielkie marzenia i uczynь wrażliwymi na dobro innych.

Niech trwają pod krzyżem jak umiłowany uczeń, by przyjmować w darze Twoją Matkę. Uczynь ich świadkami Twojego zmartwychwstania, by doświadczając Twojej bliskości, głosili z radością, że jesteś Panem.

Pieśń na błogostawieństwo: „Upadnij na kolana”

Błogostawieństwo sakramentalne

Pieśń na uwielbienie: „Wielbię Ciebie w każdym momencie”

4. Spotkanie integracyjne

Podczas spotkania warto porozmawiać o konkretnych formach zaangażowania. W 2026 r. może to być np. przygotowanie przedstawienia poświęconego św. Franciszkowi z Asyżu (800 lat od śmierci świętego).

Nabożeństwo inaugurujące spotkania dla dzieci pierwszokomunijnych i ich rodziców

Ks. Rafał Flak

Rzeszów

Pieśń na wystawienie Najświętszego Sakramentu:

„Przed tak wielkim Sakramentem”

Modlitwa

Kapłan (K): Panie Jezu obecny wśród nas pod postacią białego chleba, spójrz, prosimy, na zgromadzone tu dzieci i ich rodziny. Otwórz ich serca, wesprzyj w słabościach i uzdolnij do przyjęcia Ciebie – największego z darów, największej Miłości. Tak, jak kiedyś uzdolniłeś Maryję i Józefa, by bezpośrednio współpracowali z Twoją wolą w dziele zbawienia grzesznego świata, uzdolnij obecnych tu rodziców do współdziałania z Twoją łaską. Niech ich wiara będzie żywa, a czyny świadczą o przynależności do wielkiej rodziny dzieci Bożych na wzór Maryi i Józefa. To właśnie Oni – Maryja i Józef – jako pierwsi podjęli pielgrzymi trud przy boku Jezusa, bo nade wszystko ufali Bogu i byli Jego oddanymi uczniami. Dopomóż, by zgromadzeni tu rodzice odnaleźli w Tobie siłę i odwagę apostołów konieczne do tego, by stworzyć jak najlepsze warunki do rozwoju duchowego swych dzieci. Dopomóż, by poprzez dbanie o rozwój osobistej relacji z Bogiem pogłębiali rozumienie i doświadczenie wspólnoty całego Kościoła. Umocnij ich w życiu zgodnie z Twoją, Jezu, nauką. Niech podążają drogą pokoju i bezwarunkowej miłości. Niech staną się pielgrzymami nadziei i misjonarzami jutra, którzy w każdych warunkach i w każdym czasie pozostają w gotowości do dawania świadectwa wiary, które jest nierozzerwalnym elementem jej wyznawania. Niech Święta Rodzina będzie dla nich wzorem.

Litania do Świętej Rodziny

Kyrie eleison, – *Christe eleison, Kyrie eleison.*
Chryste, usłysz nas, – *Chryste, wysłuchaj nas.*
Ojcze z nieba, Boże, – *zmiłuj się nad nami.*
Synu, Odkupicielu świata, Boże,
Duchu Święty, Boże,
Święta Trójco, Jedyne Boże,
Jezu, Synu Boga żywego, który stając się człowiekiem z miłości ku nam,
uświęciłeś więzy rodzinne,
Święta Rodzino, obrazie Trójcy Przenajświętszej na ziemi, – *wspomagaj nas.*
Święta Rodzino, doskonały wzorze wszelkich cnót,
Święta Rodzino, wzgardzona w Betlejem od ludzi, ale uczczona śpiewem aniołów,
Święta Rodzino, odbierająca hołd pasterzy i mędrców,
Święta Rodzino, wysławiona przez starca Symeona,
Święta Rodzino, prześladowana i wygnana do obcej ziemi,
Święta Rodzino, żyjąca w ukryciu i nieznana,
Święta Rodzino, wierna przepisom prawa Pańskiego,
Święta Rodzino, której Opiekun jest wzorem miłości ojcowskiej,
Święta Rodzino, której Matka jest wzorem miłości macierzyńskiej,
Święta Rodzino, której Dziecię jest wzorem posłuszeństwa i miłości synowskiej,
Święta Rodzino, patronko i opiekunko wszystkich rodzin,
Święta Rodzino, ucieczko nasza w życiu i nadziejo w godzinę śmierci,
Od wszystkiego, co by mogło zakłócać spokój i jedność serc, – *zachowaj nas, Święta Rodzino.*
Od rozproszenia umysłu i serca
Od oziębłości w służbie Bożej
Od szukania przyjemności i wygod światowych
Od przywiązania do dóbr ziemskich
Od pragnienia próżnej chwały
Od nagłej i niespodziewanej śmierci
Przez najdoskonalsze złączenie serc Waszych – *wysłuchaj nas, Święta Rodzino.*
Przez Wasze ubóstwo i pokorę
Przez Wasze doskonałe posłuszeństwo
Przez smutki i bolesne przejścia Wasze

Przez prace i trudy Wasze

Przez modlitwy i milczenie Wasze

Przez doskonałość czynów Waszych

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *przepuść nam, Panie.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *wysłuchaj nas, Panie.*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *zmiłuj się nad nami.*

K: Rodzino Święta i czcigodna, uciekamy się do Ciebie z miłością i nadzieją.

Wierni (W): Daj nam poznać skutki Twej zbawiennej opieki.

K: Módlmy się. Boże, Ty w Świętej Rodzinie dałeś nam wzór życia, spraw, abyśmy złączeni wzajemną miłością, naśladowali w naszych rodzinach Jej cnoty i doszli do wiecznej radości w Twoim domu. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

K: Panie Jezu, rozpoczęliśmy nasze spotkanie z Tobą od odmówienia Litanii do Świętej Rodziny. Ty sam, Jezu, przyszedłeś na świat w rodzinie. W rodzinie żyłeś i wzrastałeś. Znasz życie rodzinne, znasz też każdego z nas – żyjącego w rodzinach. Przychodzimy dziś do Ciebie, bo wiemy, że tylko w Tobie i przy Tobie możemy czuć się bezpiecznie. Ty jesteś nie tylko naszym Bogiem, ale i Ojcem. Ufamy, że jak każdemu dobremu ojcu, zależy Ci najbardziej na nas – swoich dzieciach. To, że jest nas dzisiaj tak wielu w tej świątyni, świadczy o tym, że potrzebujemy Ciebie, Ojcze. Potrzebujemy Twojej opieki, Twojego błogosławieństwa, a nade wszystko Twoich miłosiernych dłoni, bo jako ludzie nieraz już zawiedliśmy Twoje zaufanie. Może nie do końca uświadamiamy sobie, że tylko Ty możesz nam pomóc i że powrót do Ciebie jest gwarancją szczęścia. Codziennosc nie jest łatwa. W sercach pojawiają się wątpliwości i strach. Ale Ty pomożesz nam to wszystko dźwigać, bo przecież Ty możesz wszystko! Wystarczy tylko zwrócić się do Ciebie: Ojcze, pomóż! Ojcze, przytul! Ojcze, ratuj!

Pieśń: „Tak mnie skrusz”

K: Panie Jezu, przedstawiamy Ci rodziców dzieci, które dziś rozpoczynają przygotowanie do sakramentu pokuty i pojednania oraz Pierwszej Komunii Świętej. W sakramencie małżeństwa uzdolniłeś ich do bycia nie tylko małżonkami, ale i rodzicami. Obdarzy-

leś niejako swoim zaufaniem i udzieliłeś błogosławieństwa, aby te dzieci wzrastały w wierze i miłości właśnie w tych rodzinach, a nie innych. Pomagaj tym rodzicom. Niech odważnie i rozsądnie realizują swoje powołanie do rodzicielstwa. Wspieraj ich w rzeczach małych i wielkich. Pomagaj w podejmowaniu decyzji zgodnych z Twoją wolą. Niech ci rodzice będą dla swoich dzieci żywymi świadkami wiary, a dobrym przykładem pociągają je ku dobru, czyli ku Tobie samemu, Jezus.

Pieśń: „Wszystkie moje troski i kłopoty”

K: Drodzy Rodzice! Kilka lat temu przynieśliście do kościoła Wasze dziecko i poprosiliście o chrzest święty dla niego. Chcieliście, by zostało w ten sposób włączone do wspólnoty Kościoła, by stało się Bożym dzieckiem. Dziś przyszliście tu ze swoim dzieckiem, by rozpocząć kolejny etap duchowej formacji – przygotowanie do przyjęcia sakramentów pokuty i pojednania oraz Eucharystii. Czy zdajemy sobie sprawę, co to oznacza? Dlaczego tu dzisiaj jesteśmy? Zastanówmy się, czy przypadkiem nie powielamy jakiegoś utartego schematu, nie powtarzamy zwyczajowej drogi. „Moja babcia przystępowała do Pierwszej Komunii, moja mama, ja, to i moja córka, syn”. Drodzy Rodzice! Nie można drwić z Pana Boga i z Jego darów. Nie warto też udawać pobożności czy bojaźni Bożej, bo Jezus i tak wie, jak jest naprawdę. Dlatego też ten dzisiejszy dzień jest tak ważny. Dziś trzeba nam stanąć w prawdzie: Czy jesteśmy świadomi, po co tu przyszliśmy i o co chcemy prosić Jezusa? Jeśli tak, to: „Nie bój się! On się tym zajmie!”

Pieśń: „Nie bój się, wypłyn na głębie”

K: Kochane Dzieci! Wkraczacie na wspaniałą drogę przygotowania do sakramentu pokuty i Eucharystii. Jej poszczególne etapy będą niczym zdobywanie kolejnych złotych medali na mistrzostwach świata. Trzeba będzie trochę się potrudzić, bo w czasie wędrówki pojawiać się mogą przeszkody – może to być zniechęcenie, obojętność czy choćby lenistwo. Pamiętajcie jednak, że Waszym celem jest sięgnięcie po laur zwycięstwa, którym jest pełne zjednoczenie z Panem Jezusem.

Kochane Dzieci! Jezus jest wśród nas. Dziś widzicie Go ukrytego pod postacią białego chleba, a już za kilka miesięcy będziecie mogli

gościć Go w swoich oczyszczonych sercach. To On jest Chlebem Życia, który daje nam siłę do kochania i pomagania innym. Przyjmując Go w Komunii św., stajemy się Jego świadkami w świecie. To niezwykle dar i powód do radości nie tylko dla Was, ale i dla całej Waszej rodziny, naszej parafii i wreszcie całej wspólnoty Kościoła. Nie zapominajcie o tym! Niech każdy dzień będzie dla Was ważny, bo będzie Was przybliżał do Jezusa! Powierzmy cały ten czas przygotowania Matce Bożej, która jest też Matką każdego z nas.

Pod Twoją obronę

K: Panie Jezu, Ty sam powiedziałeś do swoich uczniów: „Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a otworzą wam. Albowiem każdy kto prosi, otrzymuje; kto szuka, znajduje; a kołaczącemu otworzą” (Mt 7,7-8). Dlatego teraz i my, Twoje dzieci, pragniemy z ufnością skierować nasze serca ku Tobie, który kochasz każdego człowieka. Niech nasze modlitwy będą wyrazem wdzięczności i miłości w tym szczególnym dniu, gdy rozpoczynamy przygotowania do uroczystości przyjęcia sakramentu pokuty i pojednania oraz sakramentu Eucharystii przez zgromadzone tu dzieci.

„Wy jesteście ciałem Chrystusa i poszczególnymi członkami” (1 Kor 12,27). Módlmy się wspólnie za nasz Kościół święty, aby był domem wiary i miłości, w którym wszyscy uczniowie będą niczym misjonarze pomagali innym odnajdywać drogę do Jezusa. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: „Ja jestem dobrym pasterzem. Dobry pasterz daje życie swoje za owce” (J 10,11). Módlmy się za papieża N., naszych biskupów i kapłanów, aby zawsze prowadzili nas do Pana Boga, byli dla nas wzorem żywej wiary i dobrymi pasterzami. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: „Czcij ojca swego i matkę swoją” (Wj 20,12). Módlmy się za naszych rodziców, rodzeństwo i bliskich, aby w naszych rodzinach panowały pokój, miłość i wzajemna troska, a Twoje błogosławieństwo służyło na wszystkich członków. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie (...) do takich bowiem należy królestwo Boże” (Łk 18,16). Módlmy się za wszystkie dzieci,

które dziś rozpoczęły przygotowanie do sakramentu pokuty i pojednania oraz do sakramentu Eucharystii, aby obecność przy Tobie była dla nich wsparciem w codzienności i źródłem radości. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Boże, nasz Ojciec, dziękujemy Ci za dar wspólnej modlitwy przed Najświętszym Sakramentem i za to, że słyszysz nasz głos – głos Twoich dzieci. Wysłuchaj, prosimy, naszych modlitw, błogosław nam i prowadź nas drogą miłości, abyśmy potrafili być autentycznymi znakami nadziei dla drugiego człowieka i otaczającego nas świata. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Pieśń: „O zbawcza Hostio”

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”

Nabożeństwo inaugurujące spotkania dla kandydatów do sakramentu bierzmowania i ich rodziców

Ks. Adam Piechowiak

Gniezno

Uwagi wstępne

Ideą nabożeństwa jest zaproszenie kandydatów do sakramentu bierzmowania oraz ich rodziców do wejścia na drogę uczniostwa i formacji, aby być uczniem-misjonarzem, a także uświadomienie rodzicom konieczności własnej formacji i zaangażowania w duchowe przygotowanie dzieci do przyjęcia sakramentu bierzmowania.

Nabożeństwo powinna poprzedzać krótka instrukcja, w której kapłan poprosi kandydatów, aby usiedli razem ze swoimi rodzicami (wspólna modlitwa dla niejednych może być pierwszym lub zdecydowanie rzadkim momentem, więc dobrze, aby nabożeństwo przeżyli razem).

Przed nabożeństwem można przygotować również modlitwę do Ducha Świętego, którą przez lata życia, aż do ostatnich dni pontyfikatu, odmawiał papież Jan Paweł II. Modlitwy tej nauczył młodego Karola Wojtyłę jego ojciec. Można przygotować tę modlitwę na obrazkach i rozdać uczestnikom nabożeństwa.

Pieśń na wejście: „Wzywam Cię, Duchu, przyjdź”

Znak krzyża i pozdrowienie wiernych

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Wprowadzenie

K: Rozpoczynamy „przygodę” przygotowania do przyjęcia sakramentu bierzmowania. To naprawdę jest przygoda, która wiele może nas nauczyć. A może lepiej nazwać to przygotowanie drogą – wspólną drogą Was, rodziców i kandydatów. Trochę tak, jak wspinaczka w góry. Lepiej iść razem i wzajemnie sobie pomagać. Wtedy też mamy większą pewność, że bezpiecznie dojdziemy do celu – zdobędziemy szczyt.

Dlatego właśnie przygotowanie do przyjęcia sakramentu bierzmowania rozpoczynamy razem z rodzicami, aby u początku tej wspinaczki na szczyt, czy też podróży do dojrzałej wiary, wzajemnie się umocnić i przypomnieć sobie, że każdy z nas jest zaproszony do bycia uczniem-misjonarzem.

Następnie kapłan wzywa wszystkich do wspólnej modlitwy.

Modlitwa

K: Módlmy się. Wszechmogący, wieczny Boże, niech Duch Święty, który od Ciebie pochodzi, oświeci nasze umysły i zgodnie z obietnicą Twojego Syna doprowadzi nas do poznania wszelkiej prawdy. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Liturgia słowa

Czytanie z Pierwszej Księgi Samuela (1 Sm 3,3b-10.19)

Samuel spał w przybytku Pańskim, gdzie znajdowała się Arka Przymierza. Wtedy Pan zawołał Samuela, a ten odpowiedział: „Oto jestem”. Potem pobiegł do Helego, mówiąc mu: „Oto jestem, przecież mnie wołałeś”. Heli odrzekł: „Nie wołałem cię, wróć i połóż się spać”. Położył się zatem spać. Lecz Pan powtórzył wołanie: „Samuelu!” Wstał Samuel i poszedł do Helego, mówiąc: „Oto jestem, przecież mnie wołałeś”. Odrzekł mu: „Nie wołałem cię, synu mój. Wróć i połóż się spać”. Samuel bowiem jeszcze nie znał Pana, a słowo Pańskie nie było mu jeszcze objawione.

I znów Pan powtórzył po raz trzeci swe wołanie: „Samuelu!” Wstał więc i poszedł do Helego, mówiąc: „Oto jestem, przecież mnie wołałeś”. Heli zrozumiał, że to Pan woła chłopca. Rzekł więc Heli do Samuela: „Idź spać! Gdyby jednak ktoś cię wołał, odpowiedz: Mów, Panie, bo sługa Twój słucha”. Odszedł Samuel, położył się spać na swoim miejscu. Przybył Pan i stanąwszy, zawołał jak poprzednim razem: „Samuelu, Samuelu!” Samuel odpowiedział: „Mów, bo sługa Twój słucha”. Samuel dorastał, a Pan był z nim. Nie pozwolił upaść żadnemu jego słowu na ziemię.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 40,2ab.4ab.7-8a.8b-10)

Refren: Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

Z nadzieją czekałem na Pana, *
a On pochylił się nade mną.
Włożył mi w usta pieśń nową, *
śpiew dla naszego Boga.

Refren: Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

Nie chciałeś ofiary krwawej ani z płodów ziemi, *
lecz otwarłeś mi uszy;
nie żądałeś całopalenia i ofiary za grzechy. *
Wtedy powiedziałem: „Oto przychodzę.

Refren: Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

W zwoju księgi jest o mnie napisane: †
Radością jest dla mnie pełnić Twoją wolę, mój Boże, *
a Twoje Prawo mieszka w moim sercu”.
Głosiłem Twą sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu †
i nie powściągałem warg moich, *
o czym Ty wiesz, Panie.

Refren: Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Otwórz, Panie, nasze serca,
abyśmy uważnie słuchali słów Syna Twojego.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Łk 2,41-52)

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

Rodzice Jezusa chodzili co roku do Jerozolimy na Święto Paschy. Gdy miał lat dwanaście, udali się tam zwyczajem świątecznym. Kiedy wracali po skończonych uroczystościach, został Jezus w Jerozolimie, a tego nie zauważyli Jego Rodzice. Przypuszczając, że jest w towarzystwie pątników, uszli dzień drogi i szukali Go wśród krewnych i znajomych. Gdy Go nie znaleźli, wrócili do Jerozolimy, szukając Go.

Dopiero po trzech dniach odnaleźli Go w świątyni, gdzie siedział między nauczycielami, przysłuchiwał się im i zadawał pytania. Wszyscy zaś, którzy Go słuchali, byli zdumieni bystrością Jego umysłu i odpowiedziami. Na ten widok zdziwili się bardzo, a Jego Matka rzekła do Niego: „Synu, czemuś nam to uczynił? Oto ojciec Twój i ja z bólem serca szukaliśmy Ciebie”. Lecz On im odpowiedział: „Czemuście Mnie szukali? Czy nie wiedzieliście, że powinienem być w tym, co należy do mego Ojca?” Oni jednak nie zrozumieli tego, co im powiedział.

Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu; i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu. Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi.

Oto słowo Pańskie.

Sugestie do homilii

- kandydatom do bierzmowania należy zaznaczyć, że czas, który rozpoczynają, to moment, gdy Bóg mówi do nich jak do Samuela i dlatego ważne, aby mieli otwarte ucho;
- rodzicom należy zaznaczyć, jak wielka i znacząca jest ich rola. Podobnie jak Heli w pierwszym czytaniu, powinni nakierowywać swoje dzieci do słuchania Boga;
- zadaniem rodziców jest wciąż prowadzić dzieci do Kościoła, jak Maryja z Józefem prowadzili Jezusa do Jerozolimy;

- rodzice mają prowadzić swoje dzieci przykładem własnego życia, a nie tylko słowem. Aby było to możliwe, sami muszą przebywać w świątyni i zadawać Jezusowi pytania, jak czynili to nauczyciele w Ewangelii;
- można również nawiązać do historii Karola Wojtyły i jego ojca, który przekazał mu wiarę i nauczył go modlitwy do Ducha Świętego, którą późniejszy papież odmawiał do końca życia;
- należy uświadomić rodziców, że przygotowanie do bierzmowania to również szansa dla nich, by stać się uczniem Jezusa;
- warto zwrócić uwagę, że dla Maryi i Józefa zachowanie Jezusa było czymś nowym, nieoczekiwanym, z czego także musieli wyciągnąć wnioski i uczyć się nowych postaw;
- kandydatom do bierzmowania warto również zaznaczyć, że teraz jest ich czas, by nie byli tylko przywiązani do wiary swoich rodziców, lecz przygotowanie do bierzmowania ma stać się czasem indywidualnego poszukiwania Boga i stawiania pytań;
- homilia powinna przygotować wszystkich uczestników do odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych. Kapłan powinien zaznaczyć, że kiedyś swoją wiarę złożyli w imieniu dzieci ich rodzice, a teraz kandydaci uczynią to sami.

Odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych

K: Drodzy Kandydaci do bierzmowania. Kiedyś rodzice przyprowadzili Was do kościoła i prosili o chrzest. Wtedy też w Waszym imieniu wyrzekli się szatana, wyznali wiarę i obiecali Was w tej wierze wychować. Dziś, gdy rozpoczynamy przygotowanie do sakramentu dojrzałości chrześcijańskiej, chciałbym, abyście już sami złożyli wyznanie wiary. Proszę też o to Was, drodzy Rodzice, abyście przypominając sobie tamtą chwilę sprzed lat i swoje zobowiązanie, po raz kolejny złożyli wyznanie wiary i dalej przekazywali ją Waszym dzieciom, szczególnie w tym wyjątkowym i ważnym czasie przygotowania do przyjęcia sakramentu bierzmowania.

A zatem pytam każdego z Was. Czy wyrzekasz się grzechu, aby żyć w wolności dzieci Bożych?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wyrzekasz się wszystkiego, co prowadzi do zła, aby cię grzech nie opanował?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wyrzekasz się szatana, który jest głównym sprawcą grzechu?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wierzysz w Boga Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?

W: Wierzę.

K: Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?

W: Wierzę.

K: Czy wierzysz w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, obcowanie Świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?

W: Wierzę.

K: Taka jest nasza wiara. Taka jest wiara Kościoła, której wyznawanie jest naszą chlubą w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

Następuje teraz pokropienie uczestników nabożeństwa wodą święconą.

Pieśń: „Com przyrzekł Bogu”

Modlitwa powszechna

K: Przez chrzest staliśmy się dziećmi Boga, dlatego wołajmy teraz do naszego Ojca w niebie. Módlmy się za Kościół święty, aby był dla świata szkołą miłości i dobroci Boga. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Módlmy się za pasterzy Kościoła: papieża N., naszego biskupa N., wszystkich biskupów i kapłanów, aby wprowadzali wiernych na drogę bycia uczniem Jezusa. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Módlmy się o nowe powołania kapłańskie i zakonne, zwłaszcza z naszego grona, aby nigdy nie zabrakło radosnych głosicieli Ewangelii. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Módlmy się za rodziców kandydatów do bierzmowania, aby słowem i przykładem pociągali ich do naśladowania Chrystusa. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Módlmy się za kandydatów do bierzmowania, aby otwartym sercem przeżyli rozpoczynający się czas przygotowania do sakramentu dojrzałości chrześcijańskiej. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

K: Módlmy się za nas samych, abyśmy stawali się uczniami-misjonarzami, którzy słuchając natchnień Ducha Świętego, będą nieść radość i pokój w swoje codzienne środowiska życia. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Można w tym momencie pozwolić, by wierni wypowiedzieli swoje intencje.

K: Boże, nasz Ojcie, ześlij na nas swego Ducha i prowadź nas drogą zbawienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Znak pokoju

Kapłan zachęca uczestników nabożeństwa, aby przekazali sobie znak pokoju.

K: Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

W: I z duchem twoim.

K: Przekażcie sobie znak pokoju.

Ojcie nasz

Modlitwa Jana Pawła II do Ducha Świętego

Wszyscy uczestnicy nabożeństwa otrzymują obrazki lub kartki z modlitwą do Ducha Świętego i wspólnie ją odmawiają.

K: Duchu Święty, proszę Cię

- o dar mądrości do lepszego poznawania Ciebie i Twoich doskonałości Bożych,
- o dar rozumu do lepszego zrozumienia ducha tajemnic wiary świętej,
- o dar umiejętności, abym w życiu kierował się zasadami tejże wiary,

- o dar rady, abym we wszystkim u Ciebie szukał rady i u Ciebie ją zawsze znajdował,
- o dar męstwa, aby żadna bojaźń ani względy ziemskie nie mogły mnie od Ciebie oderwać,
- o dar pobożności, abym zawsze służył Twojemu Majestatowi z synowską miłością,
- o dar bojaźni Bożej, abym lękał się grzechu, który Ciebie, o Boże, obraża.

W: Amen.

Kapłan zachęca kandydatów do bierzmowania i ich rodziców, aby codziennie odmawiali modlitwę do Ducha Świętego i otwierali swoje serca, by w czasie przygotowania do przyjęcia sakramentu bierzmowania podjąć intensywną formację, by stać się uczniem-misjonarzem.

Błogosławieństwo

K: Niech Bóg was błogosławi i strzeże.

W: Amen.

K: Niech Bóg rozpromieni swoje oblicze nad wami i obdarzy was swoją łaską.

W: Amen.

K: Niech zwróci ku wam oblicze swoje i obdarzy was pokojem.

W: Amen.

K: Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn, i Duch Święty.

W: Amen.

K: Idźcie w pokoju Chrystusa.

W: Bogu niech będą dzięki.

Na zakończenie kapłan może poprosić rodziców, aby pobłogosławili swoje dzieci, czyniąc na ich czołach znak krzyża (podobnie jak podczas chrztu świętego).

Pieśń: „Nie bój się, wypłyn na głębię”

Nowenna przed uroczystością Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

**Ks. Wojciech Medwid,
Mirośław Lenart
oraz Zespół Wspólnot Intronizacyjnych Diecezji
Bielsko-Żywieckiej**

Kościół w Polsce od Triduum Paschalnego w 2024 r. przeżywa Wielką Nowennę przed jubileuszem dwutysiąclecia odkupienia (2033). Wśród najważniejszych momentów tego czasu jest coroczna uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata, obchodzona w 2026 r. 22 listopada. Zachęcamy, aby uroczystość tę poprzedzić nowenną (powinna rozpocząć się w piątek 13 listopada), a w dzień uroczystości ponowić Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana.

1. Dzień pierwszy – 13 listopada 2026 r.

Z Bogiem Ojcem

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

Lektor (L): Z Ewangelii według Świętego Łukasza (11,2):

Jezus rzekł do nich: „Kiedy się modlicie, mówcie: Ojcze, niech się święci Twoje imię; niech przyjdzie Twoje Królestwo”.

Rozważanie

L: Jezus z Nazaretu, Syn Człowieczy, narodzony z Maryi Dziewicy, przyszedł objawić ludzkości ojcostwo Boga. Przyszedł objawić ojcostwo, które On sam jeden zna jako współlistotny Ojcu Syn. Przy-

szedł więc, aby wprowadzić ludzkość w sam przedwieczny i Boski wymiar wszelkiego w świecie stworzonym ojcostwa i rodzicielstwa. Wszelkiego też porządku i ładu, który ma wymiar rodzinny jako podstawowy.

Czy objawić, znaczy tylko przypomnieć? Więcej. Objawić, to znaczy przywrócić. Chrystus przyszedł, aby przywrócić ludzkości, ogromnej ludzkiej rodzinie, ojcostwo Boga. Tylko On jeden mógł tego dokonać w sposób pełny. Aby zaś przywrócić ludziom ojcostwo Boga, musiał Chrystus przywrócić ludzi Bogu jako Ojcu. I to było Jego istotną misją (Jan Paweł II, Msza św. w Masłowie, Kielce, 3 VI 1991).

Modlitwa

Kapłan (K): Boże, Ojczy rodzaju ludzkiego, dziękujemy Ci, że w Chrystusie uczyniłeś nas swoimi przybranymi dziećmi i dałeś nam poznać tę wielką godność. Ty objawiłeś, że bycie dzieckiem Boga jest w swej istocie postępowaniem w prawdzie i prostocie, bez cienia obłudy i egoizmu. Jezu Chryste, nasz Królu i Panie, spraw prosimy, niech wszyscy ludzie poznają, jak dobry jest Bóg, Ojciec wszelkiego stworzenia, a Jego opieka nad tymi, którzy się Go boją. Jezu, daj nam cześć i słać Imię Jego, a wysławiając je, otrzymać chwałę życia wiecznego, gdzie Ty żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Wierni (W): Amen.

Pieśń: „Kłaniam się Tobie”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

Kyrie eleison,	– <i>Christe eleison, Kyrie eleison.</i>
Chryste, usłysz nas,	– <i>Chryste, wysłuchaj nas.</i>
Ojczy z nieba, Boże,	– <i>zmiłuj się nad nami.</i>
Synu Odkupicielu świata, Boże,	
Duchu Święty, Boże,	
Święta Trójco, Jedyny Boże,	
Chryste Królu, Boże z Boga, Światłość ze Światłości,	– <i>przyjdź Królestwo Twoje!</i>
Chryste Królu, Obrazie Boga niewidzialnego,	
Chryste Królu, przez którego świat został stworzony,	

Chryste Królu, z Dziewicy zrodzony,
Chryste Królu, prawdziwy Boże i prawdziwy Człowiecze,
Chryste Królu, uwielbiony przez pasterzy i mędrców,
Chryste Królu, Prawodawco najwyższy,
Chryste Królu, Źródło i Wzorce wszelkiej świętości,
Chryste Królu, Drogo nasza, Prawdo i Życie nasze,
Chryste Królu, któremu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi,
– *panuj nad nami!*

Chryste Królu, Kapłanie przedwieczny,
Chryste, Królu rozumu,
Chryste, Królu woli,
Chryste, Królu cierpienia, cierniem ukoronowany,
Chryste, Królu pokorny, dla wyszydzenia szatą szkarłatną odziany,
Chryste Królu, Oblubieńczy dziewic,
Chryste Królu, który w Marii Magdalenie uznałeś życie pokutne,
Chryste Królu, którego królestwo nie jest z tego świata,
Chryste Królu, który obdarzyłeś nas królewskim darem Twej miłości –
Eucharystią świętą,
Chryste Królu, Arcydzieło wszechmocy Ojca i miłości Ducha Świętego,
– *panuj nad rodzinami!*

Chryste Królu, który małżeństwo podniosłeś do godności sakramentu,
Chryste Królu, który uczyniłeś pierwszy cud na weselu w Kanie
Galilejskiej,
Chryste Królu, najmiłszy Przyjacielu dzieci,
Chryste Królu, który przez ukryte życie w Nazarecie dałeś przykład
rodzicom i dzieciom,
Chryste Królu, który własnym trudem uświęciłeś pracę człowieka,
Chryste Królu, który wskrzesiłeś z umarłych i oddałeś rodzicom mło-
dzieńca z Naim, córkę Jaira i wskrzesiłeś przyjaciela swego, Łazarza,
Chryste Królu, który przebaczyłeś grzesznej niewieście,
Chryste Królu, przez Twoją miłość do Maryi i Józefa,
Chryste, Królu królów i Władco nad władcami, – *panuj nad narodami!*
Chryste, Królu nieśmiertelny wieków,
Chryste, Królu wiecznej chwały,
Chryste Królu, Księżę pokoju,
Chryste Królu, którego królestwo jest nieskończone,
Chryste Królu, który zasiadasz nad cherubinami,

Chryste Królu, który ukazujesz miłość wszystkim narodom, a szczególnie tym, które są Tobie wierne,

Chryste Królu, który strącasz władców z tronu, a wywyższasz pokornych,

Chryste Królu, który śmiercią na krzyżu piekło pokonałeś,

Chryste Królu, który zmartwychwstaniem Twoim śmierć zwyciężyłeś,

Chryste Królu, który przyjdiesz sądzić żywych i umarłych,

Chryste Królu, w dniu Twojej potęgi, w chwale Świętych Twoich,

Chryste Królu, przez Twoją pełną miłości modlitwę na krzyżu: „Ojcze, odpuść im, bo nie wiedzą, co czynią”,

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *przepuść nam, Panie!*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *wysłuchaj nas, Panie!*

Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, – *zmiłuj się nad nami!*

K: Pan zasiada jako Król na wieki.

W: Pan błogosławi swój lud pokojem.

Pieśń: „Cóż Ci, Jezu, damy”

Dziesiątka różańca: Tajemnica cierniem ukoronowania

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana

K: Jezu Chryste, Królu Wszechświata, Panie nasz i Boże,

Odkupicielu rodzaju ludzkiego, nasz Zbawicielu!

Ty, który mówiłeś, że Królestwo Twoje nie jest z tego świata,

który wzywałeś nas do szukania Królestwa Bożego

i nauczyłeś nas prosić w modlitwie do Ojca: „przyjdź Królestwo Twoje”,

wejrzyj na nas stojących przed Twoim Majestatem.

Wywyższamy Cię, oddajemy Ci cześć i uwielbienie.

Pokornie poddajemy się Twemu Panowaniu i Twemu Prawu.

Świadomi naszych win i zniewag zadanych Twemu Sercu

przepraszamy za wszelkie nasze grzechy i zaniedbane dobro.

Wyrażamy naszą skruchę i prosimy o zmiłowanie.

Przyrzekamy zabiegać o pomnożenie Twojej Chwały,

dziękować za nieskończone Miłosierdzie,

które okazujesz z pokolenia na pokolenie,

wiernością i posłuszeństwem odpowiadać na Twoją Miłość.

Boski Królu naszych serc, niech Twój Święty Duch

wspiera nas w realizacji tych zobowiązań, chroni od zła

i dokonuje naszego uświęcenia.

Niech pomaga nam porządkować całe nasze życie i posłannictwo Kościoła.

Krółuj nam, Chryste! Krółuj w naszej Ojczyźnie, krółuj w każdym narodzie,

na większą chwałę Przenajświętszej Trójcy i dla zbawienia ludzi.

Spraw, aby nasze rodziny, wioski, miasta i świat cały objęło Twe

Królestwo:

królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski,

królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju,

teraz i na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń: „Krółuj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa

K: Módlmy się. Wszechmogący Boże, potężny Królu całego stworzenia, pokornie prosimy, poślij zastępy anielskie ku naszej obronie, byśmy mogli Ci służyć z oddaniem, bez przeszkód i w pokoju. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Chrystus Królem”

2. Dzień drugi – 14 listopada 2026 r.

Przez Jezusa Chrystusa i w Nim

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Listu do Hebrajczyków (1,1-2a):

Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna.

Rozważanie

L: Jezus niejednokrotnie jest ignorowany, jest wyśmiewany, jest ogłaszany królem przeszłości, ale nie teraźniejszości, a tym bardziej nie jutra, jest spychany do lamusa spraw i osób, o których nie powinno się mówić na głos i w obecności innych (Benedykt XVI, spotkanie z młodzieżą na Błoniach, Kraków, 27 V 2006).

Modlitwa

K: Boże, Ojczy wszelkiego miłosierdzia i pociechy, najłaskawszy Panie i Królu! Ty posłałeś na świat Jednorodzonego Syna swego, aby świat uwierzył, że jesteś jego jedyną miłością, szczęściem i celem istnienia. Nasz Pan jest nie tylko Zbawicielem, ale także miłośnikiem każdej duszy ludzkiej, za którą przelał własną Krew. Jezu, Królu dusz ludzkich, spraw, aby wzrastała miłość we wszystkich duszach – zarówno tych, którzy Cię znają, jak i tych, co jeszcze Ciebie nie poznali. Panie nasz, niech Twoje Serce będzie kochane i miłowane, bo tylko „Ty jesteś godzien wszelakiej miłości, poszanowania, chwały i uczciwości”. Przybliż, prosimy, panowanie Twego Królestwa w duszach ludzi oddających Ci dzisiaj hołd; w naszych rodzinach, parafiach i całej Ojczyźnie. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń: „Dziękujemy Ci, Ojczy nasz”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”

Dziesiątka różańca: Tajemnica ofiarowania Pana Jezusa w świątyni

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Idziesz przez wieki”

3. Dzień trzeci – 15 listopada 2026 r.

Umocnieni Duchem Świętym

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Listu do Rzymian (8,26):

Podobnie także Duch przychodzi z pomocą naszej słabości. Gdy bowiem nie umiemy się modlić tak, jak trzeba, sam Duch przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami.

Rozważanie

L: Owo tchnienie życia Bożego, Duch Święty, daje o sobie znać – w swej najprostszej i najpowszechniejszej zarazem postaci – w modlitwie. Piękna i zbawienna jest myśl, że gdziekolwiek ktoś modli się na świecie, tam jest Duch Święty, ożywcze tchnienie modlitwy. Piękna i zbawienna jest myśl, że jak szeroko rozprzestrzenia się modlitwa na całym okręgu ziemi, w przeszłości, teraźniejszości i przyszłości, tak rozległa jest obecność i działanie Ducha Świętego, który „tchnie” modlitwę w serce człowieka w całej niezmierzonej gamie różnych sytuacji i warunków, raz sprzyjających, raz przeciwnych życiu duchowemu i religijnemu. Wiele razy pod działaniem Ducha Świętego modlitwa płynie z serca człowieka pomimo zakazów i prześladowań, a nawet wbrew oficjalnym oświadczeniom o areligijnym czy wręcz ateistycznym charakterze życia publicznego (Jan Paweł II, encyklika *Dominum et vivificantem*, nr 65).

Modlitwa

K: Boże, źródło życia i dawco wszelkich łask! Ty, który mocą Ducha Świętego odnawiasz i uświęcasz wszystko. Wejrzyj, Panie, na swój Kościół, który pragnie nieustannie odnawiać się Jego mocą. Spraw, aby nasze serca otworzyły się na Jego tajemnicze działanie. Jezu Chryste, który w tajemnicy Odkupienia otworzyłeś nam drogę do nieba, wejrzyj na wszystkich, którzy poprzez ofiary i poświęcenie pragną odnawiać oblicze ziemi. Poślij nam, Panie, swojego Ducha,

aby nasze wszystkie zamiary, pragnienia i decyzje były skierowane ku służbie Bożej i chwale Twego Królestwa.

W: Amen.

Pieśń: „Przyjdź, Duchu święty, ja pragnę”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy”

Dziesiątka Różańca: Tajemnica Zesłania Ducha Świętego

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „O Chryste Królu, Władco świata”

4. Dzień czwarty – 16 listopada 2026 r.

Oto Matka Twoja

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Ewangelii według Świętego Jana (19,26-27):

Kiedy więc Jezus ujrzał Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: „Niewiasto, oto syn Twój”. Następnie rzekł do ucznia: „Oto Matka twoja”. I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie.

Rozważanie

L: Matka Chrystusa doznaje uwielbienia jako „Królowa wszystkiego”. Ta, która przy zwiastowaniu nazwała siebie „służebnicą Pańską”, pozostała do końca wierną temu, co ta nazwa wyraża. Przez to zaś potwierdziła, że jest prawdziwą „uczennicą” Chrystusa, który tak bardzo podkreślał służebny charakter swego posłannictwa: Syn człowieczy „nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mt 20,28). W ten sposób też Maryja stała się pierwszą wśród tych, którzy „służąc Chrystusowi w bliźnich, przywodzą braci swoich pokorą i cierpliwością do Króla, któremu służyć znaczy królować”, i osiągnęła w pełni ów „stan królewskiej wolności”, właściwy dla uczniów Chrystusa: służyć – znaczy królować! (Jan Paweł II, encyklika *Redemptoris Mater*, nr 41).

Modlitwa

K: Boże niepojęty w swej świętości! W Jezusie Chrystusie, swoim Synu, zostawiłeś nam wzór świętości oraz wskazałeś ku niej drogę. Z Maryją związałeś misję zbawienia człowieka, czyniąc ją Matką Jezusa i jednocześnie naszą Matką. Wspomóż nas, abyśmy poznali i uwierzyli, że Maryja jest dla nas wzorem do osiągnięcia miłości doskonałej. Niech nasze życie będzie przeniknięte pragnieniem miłości Jezusa i Maryi. Matko Bożej Miłości, wejrzyj na lud zebrany w tej świątyni i na każdym innym miejscu, gdzie wysławia Twoją cześć i woła z ziemi pełnej niedoli. Spójrz na wszystkie dusze pragnące niepodzielnie kochać Twojego Syna i Ciebie. Wejrzyj na wszystkie dusze, a szczególnie dusze miłujące Twego Syna, ucz je jak najwierniej wypełniać Jego wolę, ochraniaj przed wszelkim grzechem i wspomóż w osiągnięciu doskonałej miłości w pokorze, cichości i całkowitym oddaniu się Bogu. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Pieśń: „Dzięki, o Panie, składamy dzięki”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Pójdź do Jezusa, do niebios bram”

Dziesiątka różańca: Tajemnica ofiarowania Pana Jezusa w świątyni

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „My chcemy Boga”

5. Dzień piąty – 17 listopada 2026 r.

Pod przewodnictwem św. Józefa

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Ewangelii wg św. Mateusza (1,20):

A oto Anioł Pański ukazał mu się we śnie i rzekł: „Józefie, synu Dawida, nie bój się wziąć do siebie Maryi, twej Małżonki; albowiem z Ducha Świętego jest to, co się w Niej poczęło.

Rozważanie

L: Całkowita ofiara, jaką Józef złożył ze swego istnienia, aby godnie przyjąć Mesjasza we własnym domu, znajduje wytłumaczenie w niezgłębionym życiu wewnętrznym, które kierowało jego postępowaniem i było dlań źródłem szczególnych pociech; to z niego czerpał Józef rozwagę i siłę – właściwą duszom prostym i jasnym – dla swych wielkich decyzji, jak wówczas, gdy bez wahania podporządkował Bożym zamysłom swoją wolność, swoje prawo do ludzkiego powołania, swoje szczęście małżeńskie, godząc się przyjąć w rodzinie wyznaczone sobie miejsce i ciężar odpowiedzialności, ale rezygnując, mocą nieporównanej dziewiczej miłości, z naturalnej miłości małżeńskiej, która tworzy rodzinę i ją podtrzymuje. To poddanie się Bogu, będące gotowością woli do poświęcenia się Jego służbie, nie

jest niczym innym jak praktyką pobożności, która stanowi jeden z przejawów cnoty religijnej (Jan Paweł II, adhortacja *Redemptoris Custos*, nr 26).

Modlitwa

K: Boże niepojętej dobroci, który nieustannie powołujesz człowieka do życia w świętości. Ty powołałeś świętego Józefa do przyjęcia roli i zadań opiekuna Twojego Syna, Jezusa Chrystusa. Wspomóż nas, abyśmy w osobie świętego Józefa widzieli wzór cnót chrześcijańskich i uczyli się od niego wierności, sprawiedliwości, pozostania w ukryciu oraz odrzucenia własnych ambicji. Święty Józefie, spójrz na wszystkie dusze pragnące w sposób bezwarunkowy ukochać Pana Jezusa i Jego Matkę, Maryję. Wypraszać nam zdroje łask, abyśmy potrafili chronić czystości naszych dusz, jak skarbu, po to, aby uczynić z nich godne mieszkanie dla Boga. Święty Józefie, chroń nasze dzieci i młodzież od wszelkiej nieczystości, która niszczy w ich sercach Boże życie. Wstawiaj się za nami u Boga, abyśmy na miarę swoich sił i współpracując z łaską Chrystusa, budowali na ziemi Królestwo Boże.

W: Amen.

Pieśń: „Upadnij na kolana”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Cóż Ci, Jezu, damy”

Dziesiątka różańca: Tajemnica dźwigania krzyża

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Idziesz przez wieki”

6. Dzień szósty – 18 listopada 2026 r.

Wpatrzeni w Świętą Rodzinę

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Ewangelii według Świętego Łukasza (2,51):

Potem poszedł z nimi i wrócił do Nazaretu, i był im poddany. A Matka Jego chowała wiernie wszystkie te wspomnienia w swym sercu.

Rozważanie

L: Kochać rodzinę, to znaczy umieć cenić jej wartości, możliwości i zawsze je popierać. Kochać rodzinę, to znaczy poznać niebezpieczeństwa i zło, które jej zagraża, aby móc je pokonać. Kochać rodzinę, to znaczy przyczyniać się do tworzenia środowiska sprzyjającego jej rozwojowi. Zaś szczególną formą miłości wobec dzisiejszej rodziny chrześcijańskiej, kuszanej często zniechęceniem, dręczonej rosnącymi trudnościami, jest przywrócenie jej zaufania do samej siebie, do własnego bogactwa natury i łaski, do posłannictwa powierzonego jej przez Boga. „Trzeba, aby rodziny naszych czasów powstały! Trzeba, aby szły za Chrystusem!” (Jan Paweł II, adhortacja *Familiaris consortio*, nr 86).

Modlitwa

K: Boże, Ojcze rodzaju ludzkiego! Ty, który przyszedłeś na świat w rodzinie i ukazałeś ją jako czytelny znak miłości, wzajemnego poszanowania i dobroci. Spraw, abyśmy ciągle na nowo uczyli się miłości oraz odnajdywali drogę do osiągnięcia szczęścia, kontemplując doskonałość Świętej Rodziny z Nazaretu. Jezu, który poprzez swoje wcielenie uświęciłeś życie w rodzinie, Tobie dziś zawieramy każdą rodzinę ludzką, zarówno tę, żyjącą z dala od prawdziwego szczęścia, jak i tę, która cieszy się darami Bożej łaski. Prawdziwe szczęście jest w wiernym pełnieniu woli Bożej oraz nazaretańskim klimacie serdeczności i cichości. Wejrzyj na wszystkie rodziny polskiej

ziemi, błogosław im i spraw, aby odnalazły prawdziwe wartości, które rodzinę tworzą, scalają i pozwalają odnaleźć Twój pokój. Niech spełni się wołanie, aby „polska rodzina była Bogiem silna”.

W: Amen.

Pieśń: „Chrystus Wodzem, Chrystus Królem”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy”

Dziesiątka różańca: Tajemnica narodzenia Pańskiego

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Najświętsze Serce Boże, polecamy Ci”

7. Dzień siódmy – 19 listopada 2026 r.

Idąc za przykładem świętych

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie Słowa Bożego

L: Z Pierwszego Listu Świętego Piotra Apostoła (1,15-16):

(...) w całym postępowaniu stańcie się wy również świętymi na wzór Świętego, który was powołał, gdyż jest napisane: „Świętymi bądźcie, bo Ja jestem Święty”.

Rozważanie

L: Męczennicy, a wraz z nimi wszyscy święci Kościoła, dzięki wymownemu i porywającemu przykładowi ich życia, do głębi przemienionego blaskiem prawdy moralnej, rzucają jasny promień światła na każdą epokę dziejów, budząc zmysł moralny. Poprzez swoje świadectwo dobru stają się wyrzutem dla tych wszystkich, którzy łamią prawo (por. Mdr 2,12), przypominając ciągłą aktualność słów proroka: „Biada tym, którzy zło nazywają dobrem, a dobro złem, którzy zamieniają ciemności na światło, a światło na ciemności, którzy przemieniają gorycz na słodycz, a słodycz na gorycz!” (Iz 5,20) (Jan Paweł II, encyklika *Veritatis splendor*, nr 93).

Modlitwa

K: Boże Ojczy wszelkiej łaski! W Twoich świętych nieustannie ukazujesz swoją niezmierną dobroć i opiekę dla całego Kościoła. Ty, za przyczyną naszego Pana i Króla, Jezusa Chrystusa, wskazujesz świętym drogę do doskonałości i pozwalasz im – już na ziemi – zakosztować owoców odkupienia. Dodaj nam siłę, abyśmy mieli odwagę podążać do świętości. Panie i Królu, Ty chcesz królować w sercach prawych i szczerych, ubogich i prostych, cierpiących i znieważonych, wejrzyj na te dusze i uczyn je królestwem swojej miłości, pokoju i prawdy. Niech zapalają wszystkie serca oziębłe i obojętne dla czci i wysławienia Ojca Niebieskiego. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń: „Cóż Ci, Jezu, damy”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Upadnij na kolana”

Dziesiątka różańca: Tajemnica ustanowienia Eucharystii

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Chrystusowi cześć i chwała”

8. Dzień ósmy – 20 listopada 2026 r.

Z następcami Chrystusa

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napelnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Listu do Hebrajczyków (7,26):

Takiego bowiem potrzeba nam było Arcykapłana: świętego, niewinnego, nieskalanego, oddzielonego od grzeszników, wywyższonego ponad niebiosy.

Rozważanie

L: Kapłan zawsze i niezmiennie znajduje źródło swej tożsamości w Chrystusie – Kapłanie. To nie świat potwierdza jego status wedle swych potrzeb i roli, jaką on odgrywa w społeczeństwie. Kapłan jest naznaczony pieczęcią kapłaństwa Chrystusowego, by uczestniczyć w Jego charakterze jedynego Pośrednika i Odkupiciela. Stąd też na tym sakramentalnym gruncie otwiera się dla kapłana wielka „przestrzeń” posługi wobec dusz dla zbawienia ich w Chrystusie i Kościele: służby, która winna być bez reszty pobudzona miłością dusz ludzkich na wzór Chrystusa, który oddaje dla nich życie. Bóg pragnie zbawienia wszystkich ludzi, aby nie zginęło ani jedno z tych małych (por. Mt 18,14). „Kapłan winien zawsze być gotów odpowiedzieć potrzebom dusz”, mawiał Proboszcz z Ars. „On nie żyje dla siebie; żyje dla was”. Kapłan żyje dla ludzi świeckich: ożywia ich i umacnia w wykonywaniu powszechnego kapłaństwa wiernych – tak bardzo uwydatnionego przez II Sobór Watykański – które polega na składaniu duchowej ofiary z życia, na dawaniu świadectwa zasa-

dom chrześcijańskim w rodzinie, na podejmowaniu zadań w świecie i na uczestnictwie w ewangelizacji braci. Jednakże posługa kapłana ma inny charakter. Został on wyświęcony, by działał w imieniu Chrystusa – Głowy i by wprowadzał ludzi w nowe życie (Jan Paweł II, List do kapłanów na Wielki Czwartek 1986 r., nr 10).

Modlitwa

K: Boże, Królu nieba i ziemi! Jezus Chrystus ustanowił święte kapłaństwo dla składania duchowych ofiar, dla czci i chwały Twojego Imienia i zbawienia wiecznego wszystkich wierzących. Z wielką czcią i pokłonem przychodzimy więc, aby ucząc się miłości od Chrystusa Pana i Króla, polecać Tobie tych, których On ukochał aż do końca. Panie Jezu Chryste, daj nam zrozumieć, jak bardzo kapłaństwo jest święte, jak staje się posługą miłości oraz jak jest wszczepione w Twoje Boskie Serce. Prosimy Cię, Jezu, Najwyższy Kapłanie, abyś wejrzał dzisiaj na swoich wybranych wedle swego miłosierdzia. To oni prowadzą dusze do świętości; okaż im, Panie, swoją miłość i udziel światła Ducha Świętego. Umacniaj ich swoją mocą, wspomagaj wiernością ludu i chroń od wszelkiego zła. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Pieśń: „Z tej biednej ziemi”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”

Dziesiątka różańca: Tajemnica ukrzyżowania Pana Jezusa

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Chrystusowi cześć i chwała”

9. Dzień dziewiąty – 21 listopada 2026 r.

Panie, przyjdź Królestwo Twoje

Antyfona do Ducha Świętego

Przyjdź, Duchu Święty! Napełnij serca Twych wiernych i zapal w nich ogień Twojej miłości.

Czytanie słowa Bożego

L: Z Pierwszego Listu do Koryntian (15,24):

Wreszcie nastąpi koniec, gdy przekażę królowanie Bogu i Ojcu i gdy pokonam wszelką Zwierzchność, Władzę i Moc.

Rozważanie

L: „«Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii». Od Niego bowiem, od samego Chrystusa otrzymałem to polecenie. Jestem apostołem, jestem świadkiem. Im odleglejszy cel, im trudniejsze zadanie, tym gorętsza jest «miłość, która przynagla nas». Mam obowiązek głosić Jego imię: Jezus jest «Chrystusem, Synem Boga żywego» (...). Obym nigdy nie przestał o Nim mówić: On jest światłem, On prawdą, owszem, «drogą, prawdą i życiem». On chlebem i źródłem wody żywej: zaspokaja głód i gasi pragnienie (...). Oto Jezus Chrystus, o którym już słyszeliście, owszem, większość z was należy do Niego, bo jesteście chrześcijanami. Wam przeto, o chrześcijanie, powtarzam Jego imię, do wszystkich zaś ludzi wołam: Jezus Chrystus jest początkiem i końcem, alfą i omegą, Królem nowego świata, tajemnym i ostatecznym wyjaśnieniem naszego losu i dziejów ludzkości” (Paweł VI, homilia, Manila, 29 XI 1970).

Modlitwa

K: Boże, Ojczy miłosierdzia! Ty nieustannie szukasz człowieka, który zgubił drogę powrotu do Ciebie – Jedyne Pana i Ojca wszystkich dzieci. Daj mu światło odnalezienia drogi do Ciebie. Nasz Pan i Król Jezus Chrystus objawił, że jedynym pewnym schronieniem człowieka jest Jego Boskie Serce. Panie nasz i Królu, jakże bardzo pragniemy, abyś razem z Maryją królował w naszych sercach, w naszym narodzie i państwie. Jezu, za wstawiennictwem Twojej Matki prosimy, aby naród polski uwierzył, że z aktu obrania Ciebie za Króla

i Pana wynika jedynie dobro. Królu pełen miłosierdzia, przyjmij nas tutaj zgromadzonych za twych poddanych. Przyjmij także nasze hołdy, cześć, wierność oraz akt zawierzenia Tobie – Królowi Wszechświata. Maryjo, Matko Miłosierdzia, prowadź nasz naród do całkowitego przyjęcia i obrania Twego Syna za Króla i Pana, abyśmy poznali, że Królestwo Boże jest prawdziwym szczęściem i w nim możliwe jest spełnienie życia na ziemi.

W: Amen.

Pieśń: „Kłaniam się Tobie”

Litania do Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata – zob. s. 118.

Pieśń: „Najświętsze Serce Boże”

Dziesiątka różańca: Tajemnica odnalezienia Pana Jezusa w świątyni

Modlitwa do Jezusa Chrystusa naszego Króla i Pana – zob. s. 120.

Pieśń: „Króluj nam, Chryste, zawsze i wszędzie”

Modlitwa końcowa – zob. s. 121.

Błogosławieństwo

Pieśń na zakończenie: „Nie rzucim, Chryste, świątyni Twych”

Nabożeństwo słowa Bożego w intencji służby liturgicznej z błogosławieństwem do kolejnych stopni w uroczystość Chrystusa Króla

Ks. Krzysztof Ora

Świdnica

Celebracja rozpoczyna się procesją przez kościół do ołtarza w zwykłym porządku. Kandydaci do pełnienia funkcji lektora po dojściu do ołtarza i wykonaniu należnych znaków czci zajmują wyznaczone wcześniej miejsce.

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Wprowadzenie

K: Uroczystość Jezusa Chrystusa, Króla Wszechświata, odnosi nas do wyjątkowego tytułu Pana Jezusa, w którym zawiera się nie tylko prawda dotycząca Jego władzy, ale także do sposobu jej realizacji. Odkrywamy dzisiaj ponownie tajemnicę królowania Pana Jezusa, które jest nie tylko znakiem Jego potęgi, ale stanowi przejaw Jego gotowości do ofiary i służby zgodnie z orędziem o Królestwie Bożym nieprzystającym do ludzkich wyobrażeń. Jako służba liturgiczna przeżywamy dzisiaj swoje patronalne święto. Szczególnie przypominamy sobie o nim, kiedy wypowiadamy słowa naszego pozdrowienia: „Króluj nam, Chryste”.

W tym roku, kiedy zwracamy naszą uwagę na hasło: „Uczeń-misjonnarz” przyświecające rocznej pracy duszpasterskiej Kościoła w Polsce, zachęcam wszystkich zebranych w świątyni do modlitwy za nowych ministrantów, lektorów i ceremoniarzy, którzy otrzymają dzisiaj błogosławieństwo do pełnienia swojej funkcji w zgromadze-

niu liturgicznym. Jedni spośród Was są na początku swojej formacji w służbie liturgicznej, inni będą od dzisiaj odpowiedzialni za troskę o właściwe odczytywanie słowa Bożego w zgromadzeniu liturgicznym, a najstarsi podejmą się zadania czuwania na właściwym przygotowaniu i celebrowaniu całości liturgii w swoich wspólnotach parafialnych.

Każda z tych funkcji wymaga właściwej formacji, czyli stałego słuchania słowa Bożego oraz poznawania nauczania Kościoła, które prowadzi do dojrzałego pełnienia powierzonego Wam zadania. W ten sposób każdy z nowo ustanowionych dzisiaj ministrantów, lektorów czy ceremoniarzy będzie także powołany do szczególnej formy świadectwa nie tylko poprzez właściwe pełnienie powierzonych mu funkcji, ale także poprzez ukazywanie swoim codziennym stylem życia, że należy do Chrystusa Króla, którego chce jak najlepiej naśladować. Niech lektura Bożego słowa pomoże nam głębiej poznać dar i zadanie związane z przewidzianym na dzisiaj błogosławieństwem dla tutaj obecnych członków służby liturgicznej.

K: Módlmy się. Wszechmogący Boże, daj nam ducha rozumu, prawdy i pokoju, abyśmy gorliwie starali się poznać Twoją wolę i zgodnie wprowadzali w czyn poznane zadania. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Liturgia słowa

Czytanie z Listu św. Pawła Apostoła do Filipian (Flp 4,4-12)

Bracia, radujcie się zawsze w Panu; jeszcze raz powtarzam: radujcie się! Niech będzie znana wszystkim ludziom wasza wyrozumiała łagodność: Pan jest blisko! O nic się już zbytnio nie troskajcie, ale w każdej sprawie wasze prośby przedstawiajcie Bogu w modlitwie i błaganiu z dziękczynieniem! A pokój Boży, który przewyższa wszelki umysł, będzie strzegł waszych serc i myśli w Chrystusie Jezusie. W końcu, bracia, wszystko, co jest prawdziwe, co godne, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co zasługuje na uznanie: jeśli jest jakąś cnotą i czynem chwalebnym – to miejcie na myśli! Czyńcie to, czego się nauczyliście, co przejęliście, co usłyszeliście i co zobaczyliście u mnie, a Bóg pokoju będzie z wami.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 23 [22],1b-2a.2b-3.5.6 [R.: por. 1b])

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Pan jest moim pasterzem, *
niczego mi nie braknie,
pozwala mi leżeć *
na zielonych pastwiskach.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Prowadzi mnie nad wody, gdzie mogę odpocząć, *
orzeźwia moją duszę.
Wiedzie mnie po właściwych ścieżkach *
przez wzgląd na swoją chwałę.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Stół dla mnie zastawiasz *
na oczach mych wrogów.
Namaszczasz mi głowę olejkiem, *
kielich mój pełny po brzegi.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Dobroć i łaska pójdą w ślad za mną *
przez wszystkie dni życia
i zamieszkam w domu Pana *
po najdłuższe czasy.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Śpiew przed Ewangelią (por. Mk 11,9c.10a)

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja
Błogosławiony, który przybywa w imię Pańskie.
Błogosławione Jego królestwo, które nadchodzi.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja

Ewangelia (Mt 25,31-46)

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza

Jezus powiedział do swoich uczniów: „Gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swej chwale, a z Nim wszyscy aniołowie, wtedy zasiądzie na swoim tronie pełnym chwały. I zgromadzą się przed Nim wszystkie narody, a On oddzieli jednych ludzi od drugich, jak pasterz oddziela owce od kozłów. Owce postawi po prawej, a kozły po swojej lewej stronie. Wtedy odezwie się Król do tych po prawej stronie: «Pójdźcie, błogosławieni u Ojca mego, weźcie w posiadanie królestwo, przygotowane dla was od założenia świata!

Bo byłem głodny, a daliście Mi jeść;
byłem spragniony, a daliście Mi pić;
byłem przybyszem, a przyjęliście Mnie;
byłem nagi, a przyodzialiście Mnie;
byłem chory, a odwiedziliście Mnie;
byłem w więzieniu, a przyszliście do Mnie».

Wówczas zapytają sprawiedliwi: «Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym i nakarmiliśmy Ciebie? Albo spragnionym i daliśmy Ci pić? Kiedy widzieliśmy Cię przybyszem i przyjęliśmy Cię, lub nagim i przyodzialiśmy Cię? Kiedy widzieliśmy Cię chorym lub w więzieniu i przyszliśmy do Ciebie?» A Król im odpowie: «Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnie uczyniliście».

Wtedy odezwie się i do tych po lewej stronie: «Idźcie precz ode Mnie, przeklęci, w ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom!

Bo byłem głodny, a nie daliście Mi jeść;
byłem spragniony, a nie daliście Mi pić;
byłem przybyszem, a nie przyjęliście Mnie;
byłem nagi, a nie przyodzialiście Mnie;
byłem chory i w więzieniu, a nie odwiedziliście Mnie».

Wówczas zapytają i ci: «Panie, kiedy widzieliśmy Cię głodnym albo spragnionym, albo przybyszem, albo nagim, kiedy chorym albo w więzieniu, a nie usłużyliśmy Tobie?» Wtedy odpowie im: «Zaprawdę, powiadam wam: Wszystko, czego nie uczyniliście jednemu z tych najmniejszych, tego i Mnie nie uczyniliście». I pójdą ci na wieczną karę, sprawiedliwi zaś do życia wiecznego”.

Oto słowo Pańskie.

Homilia

Zwracając się do kandydatów, warto podkreślić ich decyzję, za którą stoi także wymiar powołania, czyli odczytania Bożego zaproszenia do wejścia w szeregi służby liturgicznej lub realizacji kolejnych etapów przewidzianej w niej formacji. Tym samym można zwrócić uwagę na podobieństwo ich sytuacji do życia apostołów, których Jezus uczynił swoim uczniami, by mogli poznawać bliżej swojego Mistrza i Nauczyciela. Obecność nowych kandydatów do funkcji ministranta, lektora i ceremoniarza to konkretna forma aktualizacji wydarzeń Ewangelii, która przedstawia proces formacji uczniów wysłanych ostatecznie przez Chrystusa na misje.

Można wskazać, że dzisiaj błogosławieni są zaproszeni do gorliwego i wytrwałego towarzyszenia Panu Jezusowi zwłaszcza poprzez świadome i pobożne pełnienie swojej służby przy ołtarzu, tak by w konsekwencji być także odważnym świadkiem Chrystusa w swoich środowiskach życia. Konieczne wydaje się ukierunkowanie nowo ustanowionych do stałego rozwoju duchowego oraz do troski o pogłębienie swojej wiedzy liturgicznej. Wszyscy posługujący w liturgii nie mogą zapomnieć, że służba Bogu w świątyni ma prowadzić do szczerej służby bliżnim.

Po homilii wszyscy pozostają w postawie siedzącej.

Błogosławieństwo wprowadzające w służbę młodszych ministrantów (MM)

K: Niech przystąpią ci, którzy pragną przyjąć błogosławieństwo.

Kandydaci wstają i ustawiają się przed przewodniczącym zgromadzenia. Teraz przyjmujących błogosławieństwo można wezwać po imieniu. Wówczas każdy wywołany odpowiada:

MM: Jestem.

I czyni krok naprzód.

K: Drodzy Kandydaci! Pragniecie służyć Bogu i Kościołowi jako młodzi ministranci. Ceńcie sobie tę zaszczytną służbę i dziękujcie Chry-

stusowi Panu za to, że Was do niej powołuje. Wykonując powierzone wam czynności, pamiętajcie, że sam Bóg jest blisko i patrzy na Was. Służcie Mu więc z wiarą i miłością, bo bez tego nie można się Jemu podobać. Naśladujcie Chrystusa Pana, Waszego Mistrza, którego jesteście umiłowanymi sługami, naśladujcie Jego miłość i dobroć w domu, na katechizacji, w szkole, wszędzie, abyście otrzymali jeszcze większe łaski i innych pociągali do Boga. Przed Wami okres formacji, w którym będziecie uczyć się składać samych siebie w ofierze, doświadczając szczególnej obecności Chrystusa w zgromadzeniu liturgicznym i iść przez życie w pielgrzymce wiary. Teraz zaś wyrażcie chęć służby Bogu i gotowość pełnienia przyjmowanych obowiązków. Pytam więc każdego z Was:

Czy chcesz służyć Jezusowi Chrystusowi i swojej wspólnocie parafialnej?

MM: Chcę.

K: Czy jesteś gotowy z miłości ku Jezusowi Chrystusowi z czystym sercem, pobożnie i sumiennie wykonywać swoje obowiązki?

MM: Jestem gotowy.

K: Jezus Chrystus, który Was powołał, niech pomoże Wam wypełnić te święte zobowiązania.

W: Amen.

Modlitwa błogosławieństwa

Wszyscy wstają. Przewodniczący liturgii mówi:

K: Pokornie prosimy Pana Boga, aby pobłogosławił tych kandydatów do służby w Kościele.

Kandydaci klękają, wszyscy stoją i modlą się przez chwilę w milczeniu.

K: Boże, Ojczy wszechmogący, Ty posyłasz ludzi do pełnienia zadań we wspólnocie. Wysłuchaj nasze modlitwy i pobłogosław † tych, którzy chcą poświęcić się służbie w Twoim Kościele jako młodzi ministranci. Będą przynosić do ołtarza dary ofiarne i naczynia liturgiczne, nosić świece, krzyż, wodę i kadzidło, trzymać mitrę i pastorał. Spraw, aby dobrze przygotowali się do wypełniania tych zadań, a pogłębiając swoją przyjaźń z Twoim Synem, Jezusem Chrystusem,

wzrastali w łasce i mądrości. Szaty i znaki, które dziś otrzymują, niech przypominają im o chrześcijańskiej godności i powołaniu do służby liturgicznej. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Przewodniczący kropi wodą błogosławioną nowych ministrantów oraz przygotowane dla nich szaty i znaki. Nowi ministranci wstają i otrzymują stosowny strój i znak. Następnie zajmują wyznaczone miejsca.

Błogosławieństwo lektorów (L)

Celebrans zwraca się do kandydatów z krótkim pouczeniem:

K: Drodzy Kandydaci! Otrzymacie dziś błogosławieństwo do pełnienia zaszczytnej funkcji lektora. Będziecie czytać słowo Boże zgromadzonym na liturgii wiernym. Staniecie się sługami objawionej prawdy, która rozjaśnia drogi ludzkiego życia. Spełniajcie to z zadaniem z wielką wiarą i miłością. Rozważajcie to słowo w sercu i bądźcie jego świadkami w codziennym życiu.

A teraz wobec zgromadzonej wspólnoty wyznajcie, jakie są Wasze postanowienia. Pytam każdego (i każdą) z was:

Czy chcesz pełnić funkcję lektora w zgromadzeniu liturgicznym, aby przez to służyć Kościołowi i przyczyniać się do jego wzrostu?

L: Chcę.

K: Czy chcesz gorliwie rozważać słowo Boże i być świadkiem Chrystusa w codziennym życiu?

L: Chcę.

Modlitwa błogosławieństwa

Wszyscy wstają. Celebrans liturgii mówi:

K: Błagajmy miłosiernego Boga, aby obdarzył swoim błogosławieństwem tych naszych braci (i siostry), którzy zostali wybrani do pełnienia funkcji lektora.

Kandydaci klękają, a wszyscy, stojąc, modlą się przez chwilę w ciszy. Następnie celebrans odmawia modlitwę:

K: Wszechmogący, wieczny Boże, Ty wielokrotnie przemawiałeś do ludzi przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówiłeś do nas przez Syna. Pobłogosław † tych wybranych członków służby liturgicznej, którzy mają pełnić we wspólnocie funkcję lektora. Spraw, aby nieustannie rozważając Twoje słowo, zostali przez nie ukształtowani i wiernie przekazywali je swoim braciom, a znak, który dziś otrzymują, niech przypomina im o Twojej miłości i podjętych przez nich zobowiązaniach. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Przewodniczący kropi wodą błogosławioną nowych lektorów oraz przygotowany dla nich znak. Nowi lektorzy wstają i otrzymują stosowany znak. Następnie zajmują swoje miejsca w prezbiterium.

Błogosławieństwo ceremoniarzy (C)

K: Niech przystąpią ci, którzy mają być pobłogosławieni do pełnienia funkcji ceremoniarza w zgromadzeniu liturgicznym.

Kandydaci wstają i ustawiają się przed przewodniczącym zgromadzenia. Teraz przyjmujący błogosławieństwo wezwani są po imieniu z podaniem parafii pochodzenia. Każdy wywołany odpowiada:

C: Jestem.

I czyni krok naprzód. Celebrans (wskazane by był to biskup, chyba że uroczystość ma rangę np. parafialną lub dekanalną) zwraca się do kandydatów z krótkim pouczeniem:

K: Drodzy Kandydaci! Od wielu lat służycie Bogu i Kościołowi. Pełnicie tę służbę zarówno w celebracjach liturgicznych, jak i w codziennym życiu. W ostatnim czasie podjęliście przygotowanie do pełnienia funkcji ceremoniarza w zgromadzeniu liturgicznym. To ważna i odpowiedzialna funkcja. Kościół bardzo pragnie, aby każda celebracja była sprawowana w sposób godny i piękny, a słudzy ołtarza pełnili swoje czynności w należytym porządku i zgodnie z przepi-

sami liturgicznymi. Wam zostaje powierzona troska o to, aby w taki właśnie sposób przygotowywać poszczególne celebracje i czuwać nad nich przebiegiem. Starajcie się powierzone Wam zadanie wykonywać z należytyim szacunkiem na większą chwałę Bożą i ku wzrostowi wiary zgromadzonych wiernych. A teraz wobec zgromadzonej wspólnoty wyznajcie, jakie są Wasze postanowienia. Pytam każdego z was:

Czy chcesz pełnić funkcję ceremoniarza, troszcząc się o przygotowanie celebracji liturgicznych i czuwając nad ich sprawowaniem zgodnym z przepisami Kościoła?

C: Chcę.

K: Czy chcesz coraz lepiej poznawać tajemnicę zbawienia uobecnianą w liturgii i zawsze trwać w zjednoczeniu z Chrystusem?

C: Chcę.

Modlitwa błogosławieństwa

Wszyscy wstają. Przewodniczący liturgii mówi:

K: Pokornie prosimy Pana Boga, aby pobłogosławił wezwanych tu kandydatów na ceremoniarzy.

Przyjmujący błogosławieństwo klękają, wszyscy stoją i modlą się przez chwilę w milczeniu. Przewodniczący odmawia modlitwę:

K: Boże, źródło światłości i dobroci, Ty namaściłeś Jezusa Chrystusa na Arcykapłana Nowego Przymierza, który przez tajemnicę chrztu włączył nas w swoje święte kapłaństwo, abyśmy w ten sposób realizowali powołanie do zjednoczenia z Tobą i służby ludziom. Pobłogosław † tych wybranych do pełnienia funkcji ceremoniarzy. Spraw, aby troszcząc się o piękno liturgii i czerpiąc z niej treści dla swojego życia, coraz bardziej zbliżali się do Ciebie i swoim życiem dawali przykład wiary chrześcijańskiej, a znak, który dziś otrzymują, niech przypomina im o Twojej miłości i podjętych przez nich zobowiązaniach. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Modlitwa wiernych:

- K:** Chrystusowi Królowi, który powołuje i uzdalnia do służby w Jego Kościele, przedstawmy nasze prośby:
- L:** Módlmy się za papieża N., wszystkich biskupów i kapłanów, aby żyli coraz głębiej darem swego powołania i skutecznie prowadzili powierzony im Lud Boży do poznawania tajemnic wiary. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Módlmy się za rządzącymi państwami, by kierowali się troską o budowanie pokoju i poprawę warunków życia najbardziej potrzebujących. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Módlmy się o liczne i święte powołania kapłańskie, zakonne i misyjne, aby nigdy nie zabrakło szafarzy sakramentów i głosicieli Ewangelii. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Módlmy się za całą wspólnotę służby liturgicznej, szczególnie za nowych ministrantów, lektorów, ceremoniarzy, aby Chrystus, który ich powołał, uzdolnił ich do wytrwałej i gorliwej służby. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Módlmy się za obecnych na uroczystości rodziców, krewnych i przyjaciół nowych ministrantów, lektorów i ceremoniarzy, aby wraz z Chrystusem kierowała ich do pragnienia dzielenia się wiarą z innymi. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Módlmy się za nas tutaj zebranych, niech Chrystus Król wszechświata uzdalnia nas do odczytywania przez nas sytuacji naszego życia jako czas dany nam do miłowania Boga i głoszenia prawdy o Nim innym ludziom. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- K:** Ojcze, Twój Syn zakręlował na drzewie krzyża, a Jego miłość jest jedyną prawdą, przez Niego udzielasz nam pokoju; przyjmij nasze modlitwy, które zanosimy do Ciebie, i wysłuchaj nas przez Chrystusa, Pana naszego.
- W:** Amen.

Zakończenie

K: Zakończmy naszą modlitwę, prosząc o przyjście Królestwa Bożego.

Ojcze nasz

K: Módlmy się. Boże, Twój Syn obiecał, że będzie pośród wszystkich zgromadzonych w Jego imię, spraw, abyśmy odczuwali, że jest obecny z nami i obdarza nas łaską, miłosierdziem i pokojem, zachowując nas w prawdzie i miłości. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twój Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

Błogosławieństwo końcowe

Nabożeństwo w intencji młodzieży z okazji Światowego Dnia Młodzieży

Ks. Łukasz Tkaczyk

Sosnowiec

Pieśń na wejście: „Oto ja, poślij mnie”

Kapłan (K): Drodzy Bracia i Siostry! Zgromadziliśmy się dzisiaj jako wspólnota parafialna, aby modlić się w intencji młodzieży – tej, która już jest aktywna w Kościele, i tej, która być może dopiero szuka swojej drogi. W Światowym Dniu Młodzieży powierzamy Panu Jezusowi młode serca, prosząc o ich umocnienie w wierze, o głód Ewangelii i odwagę w dawaniu świadectwa.

Niech to nabożeństwo stanie się wyrazem naszej odpowiedzialności za młode pokolenie oraz prośbą do Boga, by z naszej wspólnoty wyrosły dusze gotowe do służby, niosące światu radość Ewangelii. Prośmy Ducha Świętego, aby oświecał nasz umysł i pomógł nam dostrzec wolę Bożą w słowie, które Pan do nas kieruje.

Pieśń: „Niech Twój Święty Duch”

Czytanie z Księgi proroka Jeremiasza (Jr 1,4-8)

Pan skierował do mnie następujące słowo: „Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat, poświęciłem cię, prorokiem dla narodów ustanowiłem cię”. I rzekłem: „Ach, Panie Boże, przecież nie umiem mówić, bo jestem młodzieńcem”. Pan zaś odpowiedział: „Nie mów: «Jestem młodzieńcem», gdyż pójdziesz, do kogokolwiek cię pošlę, i będziesz mówił, cokolwiek ci rozkażę. Nie lękaj się ich, bo jestem z tobą, by cię chronić”.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 85)

Refren: Okaż swą łaskę i daj nam zbawienie.

Będę słuchał tego, co Pan Bóg mówi: *
oto ogłasza pokój ludowi i swoim wyznawcom.
Zaprawdę, bliskie jest Jego zbawienie †
dla tych, którzy Mu cześć oddają, *
i chwała zamieszka w naszej ziemi.

Refren: Okaż swą łaskę i daj nam zbawienie.

Łaska i wierność spotkają się z sobą, *
ucałują się sprawiedliwość i pokój.
Wierność z ziemi wyrośnie, *
a sprawiedliwość spojrzy z nieba.

Refren: Okaż swą łaskę i daj nam zbawienie.

Pan sam szczęściem obdarzy, *
a nasza ziemia wyda swój owoc.
Sprawiedliwość będzie kroczyć przed Nim, *
a śladami Jego kroków zbawienie.

Refren: Okaż swą łaskę i daj nam zbawienie.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi.
Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Mt 28,16-20)

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza

Jedenastu uczniów udało się do Galilei na górę, tam gdzie Jezus im polecił. A gdy Go ujrzeni, oddali Mu pokłon. Niektórzy jednak wątpili. Jezus

podszedł do nich i przemówił tymi słowami: „Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi. Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

Oto słowo Pańskie.

Chwila milczenia.

Rozważanie (tymi lub podobnymi słowami)

K: Chrystus nie czekał, aż apostołowie staną się „gotowi”, aby mógł ich posłać na cały świat. Oni ciągle wątpili, brak im było doskonałości, a nawet wiary. Ale Jezusowi to nie przeszkadza. Pomimo tego Pan wzywa ich do wielkiej misji. Mają iść i nauczać wszystkie narody. Mają udzielać chrztu i wzywać do życia Ewangelią. I zapewnia, że ich nie zostawi; że zawsze będzie z nimi. Mogą być pewni, że nie są sami. Zawsze mogą liczyć na Niego. On jest ich niezawodnym Przyjacielem.

Na młodych ludzi też Jezus nie czeka, aż będą „gotowi”. On nie kalkuluje według ludzkich kryteriów. Zna każdego bardzo dobrze. On teraz powołuje i uzdalnia. Chce, aby nawet pomimo wątpliwości i niedoskonałości jednak być z Nim, szukać Go. Pragnie uczyć nas miłości, udoskonalać w wierze, przede wszystkim swoją obecnością i przykładem. Z Nim nigdy nie jesteś sam.

Tak wielu młodych ludzi cierpi dzisiaj z powodu osamotnienia. Często otaczają się rówieśnikami, są aktywni *online*, bywają na różnych wydarzeniach, ale wielu z nich nie doświadcza prawdziwej bliskości i zrozumienia. W świecie mediów społecznościowych młodzi często czują presję, by się „prezentować”, ale nie być sobą. To rodzi wewnętrzne wycofanie. Często nie mają z kim porozmawiać; nawet bliscy w domach wydają się być obcy. Tracą sens, miłość, wiarę...

Chrystus zna każdego po imieniu. Chciał każdego z nas. Stworzył z miłości. Jak słyszeliśmy w pierwszym czytaniu: „Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, nim przyszedłeś na świat (...)”. On chce, aby każdy młody człowiek stawał się Jego umiłowanym uczniem, aby mógł go posyłać do wielkich zadań. Nie jest łatwo przyjąć to Boże wezwanie. Prorok Jeremiasz też nie był na to

„gotowy”. Wymawiał się, że jest przecież młody i nie umie nawet dobrze mówić. Ale Jezusowi to w ogóle nie przeszkadza. On wszystkiego nauczy. On będzie towarzyszył. On poprowadzi. Z Nim nie jesteś sam. Słuchaj tego, co mówi Pan Bóg. Ucz się od Niego. Nie bój się zaufać Panu! On Cię poprowadzi!

Wspólnota Kościoła jest miejscem wzrastania, dojrzewania w wierze, ale także miejscem misji. Prośmy Pana podczas adoracji Najświętszego Sakramentu, aby młodzi ludzie nie bali się wyzwań, by odnaleźli wiarę jako skarb, a nie ciężar, i by odkryli, że Kościół ich potrzebuje – nie w przyszłości, ale teraz.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Pieśń: „Kłaniam się Tobie”

K: Jezu, jesteś pośród nas, obecny w Najświętszym Sakramencie – cichy, pokorny, ale prawdziwy.

Dziś trwamy przed Tobą jako Twoi uczniowie.

Ty wzywasz nas po imieniu, jak kiedyś Jeremiasza, Piotra, Jakuba, Jana i innych apostołów.

Chcesz, byśmy Cię słuchali i szli za Tobą.

Chcesz nas posyłać – do szkoły, do domu, na uczelnię, do pracy, do świata.

Ucz nas słuchać Cię, rozpoznawać i odpowiadać.

Przyjdź, Panie Jezu, i przemieniaj nasze serca.

Adoracja w ciszy.

Modlitwa powszechna

K: Ufając, że Bóg pragnie prowadzić młodzież przez całe życie, wszyscy razem módlmy się w ich intencjach:

Lektor (L): Za Kościół święty, aby był domem dla młodych, w którym znajdą prawdę, miłość i misję. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Za papieża, biskupów i kapłanów, aby umieli wsłuchiwać się w głos młodego pokolenia i prowadzić je z ojcowską mądrością. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Za młodzież naszej parafii, by odważnie szukała Boga, doświadczała Jego miłości i nie bała się odpowiedzieć na Jego powołanie. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Za rodziny, by były pierwszymi nauczycielami wiary i wspierały młodych w budowaniu relacji z Jezusem. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Za wspólnoty i ruchy młodzieżowe, by były miejscem autentycznej formacji, przyjaźni i zaangażowania misyjnego. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

L: Za tych młodych, którzy zagubili się w życiu lub odeszli od Boga, by spotkali świadków, którzy pomogą im wrócić na drogę nadziei. Ciebie prosimy...

W: Wysłuchaj nas, Panie.

Chwila ciszy

Modlitwa przedstawiciela młodzieży

Jezu, chcę być Twoim uczniem.

Chociaż nie jestem idealny, chociaż często wątpię –
przyjmuję Twoje wezwanie.

Powołałeś mnie do życia, do wiary, do miłości.

Chcę Ci służyć nie na pokaz, ale z serca,
w szkole, w Internecie, w rodzinie, wśród przyjaciół.

Ucz mnie wierzyć odważnie.

Ucz mnie kochać prawdziwie.

Ucz mnie przebaczać szczerze.

Ucz mnie iść – nawet gdy inni zostają.

Jezu, jestem młody. Ale nie jestem sam.

Ty jesteś ze mną.

Pieśń: „Być bliżej Ciebie chcę”

Modlitwa zawierzenia młodzieży

K: Panie Jezu,

zawieramy Ci młodych naszej parafii, naszej Ojczyzny i świata.

Ty znasz ich serca, pragnienia, lęki i marzenia.

Daj im wiarę, która niesie przez życie,
daj im siłę, by nie bali się być Twoimi świadkami.
Poślij ich tam, gdzie są najbardziej potrzebni.
Spraw, by Kościół był dla nich domem,
a świat miejscem, w którym z odwagą niosą Twoje światło.
Maryjo, Matko młodzieży i nasza Matko, módl się za nami.

W: Amen.

Pieśń: „Jezu, Jezu do mnie przyjdź”

Modlitwa

K: Módlmy się. Boże, Ty w Najświętszym Sakramencie zostawiłeś nam pamiątkę swej męki, daj nam taką cześć otaczać święte tajemnice Ciała i Krwi Twojej, abyśmy nieustannie doznawali owoców Twego odkupienia. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W: Amen.

Błogosławieństwo Najświętszym Sakramentem

Pieśń: „Niech będzie chwała i cześć, i uwielbienie”

Pieśń na zakończenie: „Nie lękajcie się” (hymn spotkania Benedykta XVI z młodzieżą w Krakowie) lub „Pan jest mocą swojego ludu”

Nabożeństwo w intencji Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady Ekonomicznej na rozpoczęcie kadencji lub w rocznicę wyboru

Ks. Łukasz Gąsiorowski

Koszalin

Uwagi wstępne

Przed rozpoczęciem nabożeństwa należy przygotować świece, które ustawiamy przed ołtarzem (po homilii zostaną przekazane członkom rad), oraz teksty modlitwy wiernych do przekazania członkom rad parafialnych.

Wprowadzenie

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Drodzy Bracia i Siostry! Gromadzimy się dziś na wspólnej modlitwie, aby powierzyć Bogu tych, którzy – jako członkowie Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady Ekonomicznej – przyjęli na siebie szczególne zadania w naszej wspólnocie parafialnej. Pragniemy prosić dla nich o światło Ducha Świętego, odwagę i wytrwałość w służbie Kościołowi.

Jesteśmy wszyscy wezwani, by być „uczniami-misjonarzami” – ludźmi, którzy nie tylko słuchają Chrystusa, ale także idą i głoszą Jego Ewangelię swoim życiem, zaangażowaniem i codzienną troską o bliźnich. „Uczeń-misjonarz” to ten, kto słucha Boga i pozwala się prowadzić Jego planom, a nie własnym zamierzeniom. Wzorem pierwszych wspólnot opisanych w Dziejach Apostolskich chcemy dziś prosić, by nasza parafia była miejscem żywej wiary, jedności i wzajemnego wsparcia.

Niech to nabożeństwo będzie czasem dziękczynienia i zawierzenia. Niech Pan umacnia naszych braci i siostry w ich odpowiedzialnej misji, a nas wszystkich czyni prawdziwymi „uczniami-misjonarzami”, gotowymi służyć Kościołowi i światu.

Modlitwa

K: Módlmy się. Panie, nasz Boże, Jezus Chrystus pouczał swoich uczniów, że nie mają dawać się obsługiwać, lecz służyć braciom. Spraw, aby osoby powołane do służby w Twoim Kościele, idąc za przykładem swojego Mistrza, wiernie pełniły powierzone im zadania, z miłością i oddaniem służyły wspólnocie oraz były znakiem Twojej obecności pośród ludzi. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Liturgia słowa

Komentator: Za chwilę usłyszymy słowo Boże, które jest żywym głosem Boga skierowanym do nas, Jego ludu. W czytaniach Pisma Świętego sam Bóg staje pośród nas, aby nas pouczyć, umocnić i poprowadzić. Otwórzmy nasze serca i wsłuchajmy się z wiarą w Boże słowo. Bóg pragnie nas kształtować i prowadzić przez swoje słowo, abyśmy jako wspólnota „uczniów-misjonarzy” jeszcze pełniej realizowali nasze powołanie w parafii.

Różne dary Ducha w Kościele

Lektor (L):

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian (1 Kor 12,1-11)

Bracia! Chciałbym bardzo, abyście mieli właściwą wiedzę o sprawach duchowych. Wiecie, że kiedy byliście poganami, prowadzono was jak zniewolonych ku niemyim bożkom. Dlatego też oznajmiam: Nikt pod wpływem Ducha Bożego nie może mówić: „Niech Jezus będzie przeklęty” i nikt bez Ducha Świętego nie może mówić: „Jezus jest Panem”. Różne są dary, ale Duch jest jeden. Różne są posługi, ale Pan jest jeden. Różne są działania, ale jeden jest Bóg, który sprawia wszystko we wszystkich. W każdym uwidacznia się działanie Ducha dla wspólnego dobra. Jednemu Duch daje słowo mądrości,

innemu ten sam Duch daje rozumienie słowa. Jednego Duch obdarza wiarą, innemu ten sam Duch udziela daru uzdrawiania. Jeszcze innym daje natomiast moc czynienia cudów, dar prorokowania, dar rozróżniania duchów, dar języków, dar tłumaczenia języków. A wszystko to daje jeden i ten sam Duch, rozdzielając każdemu, jak chce.

Oto słowo Boże.

Krótką homilia/rozważanie

Homilię lub rozważanie można oprzeć na poniższych myślach.

a) Jeden Duch – wiele darów

Św. Paweł przypomina nam, że choć jesteśmy różni, to Duch Święty obdarza każdego z nas wyjątkowym darem. Wspólnota Kościoła – tak jak ciało – potrzebuje różnorodności, by mogła żyć, rozwijać się i być świadectwem dla świata. Każdy z nas otrzymał coś wyjątkowego: dar mądrości, wiedzy, wiary, uzdrawiania, prorokowania, rozeznania, języków czy ich tłumaczenia. Wszystkie te charyzmaty są jednak dziełem tego samego Ducha i mają służyć wspólnemu dobru.

b) Dary są po to, by służyć

Charyzmaty nie są prywatną własnością, ale zadaniem i odpowiedzialnością. Duch Święty udziela ich „dla wspólnego dobra” – by budować Kościół, umacniać wiarę innych, służyć pomocą i miłością. Każdy dar, nawet najmniejszy, jest potrzebny i ważny, jeśli jest używany z miłością i dla dobra wspólnoty.

c) Wspólnota uczniów-misjonarzy

Jako uczniowie-misjonarze jesteśmy posłani, by dzielić się tym, co otrzymaliśmy. Wybór do Parafialnej Rady Duszpasterskiej czy Parafialnej Rady Ekonomicznej to nie tylko wyróżnienie, ale przede wszystkim powołanie do służby – do współodpowiedzialności za życie Kościoła. Duch Święty uzdalnia nas do tej misji, dając potrzebne charyzmaty i siły.

d) Różnorodność jest bogactwem, nie zagrożeniem

Często porównujemy się z innymi, zazdrościmy ich talentów lub nie doceniamy własnych. Tymczasem w Kościele nie chodzi o rywalizację, lecz o współpracę. Każdy dar jest ważny i potrzebny, a Duch Święty rozdziela je „jak chce”, według mądrego Bożego planu.

e) Odpowiedzialność za dar

Zadaniem każdego chrześcijanina jest rozpoznać swój dar, rozwijać go i wykorzystywać dla dobra innych. Nie możemy zakopywać talentów, lecz służyć nimi – z radością i pokorą, pamiętając, że wszystko pochodzi od Boga.

Prośmy dziś Ducha Świętego, by pomagał nam odkrywać i wykorzystywać nasze dary – dla budowania wspólnoty, dla wzrostu Kościoła, dla dobra wszystkich. Niech każdy z nas będzie uczniem-misjonarzem, który z odwagą i miłością służy tym, co otrzymał od Boga.

Odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych

Przed ołtarzem stoją zapalone świece – znak światła Chrystusa, które rozświecila drogi naszej wspólnoty. Po homilii każda z tych świec zostanie uroczyście przekazana członkom Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady Ekonomicznej jako symbol ich gotowości do służby oraz odpowiedzialności za parafię.

Kapłan wprowadza wiernych w celebrację tymi lub podobnymi słowami:

K: Drodzy Bracia i Siostry! Za chwilę dokonamy uroczystego odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych. Ten gest przypomina nam o najgłębszym źródle naszej wiary i powołania – o sakramencie chrztu, dzięki któremu staliśmy się dziećmi Bożymi i zostaliśmy włączeni do wspólnoty Kościoła. To właśnie z chrztu świętego wypływa nasza godność, odpowiedzialność i misja „ucznia-misjonarza”, gotowego służyć Bogu i ludziom.

W szczególny sposób tę prawdę przeżywają dziś członkowie Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady Ekonomicznej, którzy podejmują posługę dla dobra całej wspólnoty parafialnej. Odnawiając przyrzeczenia chrzcielne, wszyscy pragniemy na nowo odpowiedzieć Bogu „tak” – wyrzec się zła i wyznać wiarę, którą otrzymaliśmy na chrzcie, a którą dziś pragniemy żyć z nową gorliwością.

Członków rad parafialnych proszę o podejście do ołtarza; przekażemy im teraz zapalone świece – znak światła Chrystusa, które otrzymaliśmy w sakramencie chrztu – i zjednoczmy się w tym wspólnym wyznaniu wiary oraz gotowości do służby w Kościele.

Litania do Wszystkich Świętych

Warto dodać lub zmienić świętych według tradycji i patronów naszej parafii. Taką litanię można zaśpiewać lub odmówić po przekazaniu świec, prosząc o wstawienie
nictwo świętych dla wszystkich zaangażowanych w życie parafii i ich rodzin.

K: Prośmy teraz naszych świętych Patronów o wsparcie dla naszej parafii, a szczególnie dla tych, którzy angażują się w życie naszych rad.

Kyrie eleison, – *Christe eleison, Kyrie eleison.*

Święta Maryjo, Matko Kościoła, – *módl się za nami.*

Święty Józefie, opiekunie rodzin i wspólnot,

Święci Piotrze i Pawle, będący filarami Kościoła,

– *módlcie się za nami.*

Święta Maria Magdalena, wierna uczennico Pana,

– *módl się za nami.*

Święty Janie Marii Vianney'u, gorliwy duszpasterzu,

Święta Joanno Beretto Molla, świecka żono i matko,

Święty Wincenty a Paulo, opiekunie ubogich i organizatorze dzieł miłosierdzia,

Święta Elżbieto Węgierska, patronko dzieł charytatywnych,

Święty Stanisławie Kostko, patronie młodzieży i wspólnot parafialnych,

Święty Ignacy Loyolo, budowniczy wspólnoty,

Święta Katarzyno ze Sieny, świecka apostołko jedności Kościoła,

Święty Franciszku z Asyżu, budowniczy pokoju i wspólnoty,

Święta Jadwigo Królowo, troskliwa o dobro wspólne,

Święty Janie Pawle II, pasterzu i przyjacielu rodzin,

Wszyscy święci i święte Boże

– *módlcie się za nami.*

Formuła odnowienia przyrzeczeń chrzcielnych

K: A zatem pytam każdego z Was. Czy wyrzekasz się grzechu, aby żyć w wolności dzieci Bożych?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wyrzekasz się wszystkiego, co prowadzi do zła, aby cię grzech nie opanował?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wyrzekasz się szatana, który jest głównym sprawcą grzechu?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wierzysz w Boga Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?

W: Wierzę.

K: Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?

W: Wierzę.

K: Czy wierzysz w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, obcowanie świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?

W: Wierzę.

K: Taka jest nasza wiara. Taka jest wiara Kościoła, której wyznawanie jest naszą chlubą w Chrystusie Jezusie, Panu naszym.

Przejsie do chrzcielnicy

Kapłan zachęca wiernych tymi lub podobnymi słowami:

K: Drodzy Bracia i Siostry! Zapraszam Was teraz do podejścia do chrzcielnicy – do źródła naszej wiary, miejsca, gdzie każdy z nas został zanurzony w wodzie chrztu i stał się dzieckiem Bożym. Proszę, abyście podchodzili w skupieniu, zanurzyli dłonie w wodzie chrzcielnej i z wiarą uczynili znak krzyża na sobie.

Niech ten prosty gest będzie świadomym powrotem do łaski chrztu, przypomnieniem, że należymy do Chrystusa i Jego Kościoła, że zostaliśmy obmyci, odrodzeni i posłani jako uczniowie-misjonarze. Woda, którą dotykamy, jest znakiem oczyszczenia, nowego życia i Bożej miłości, która nas nieustannie odnawia.

Czyniąc znak krzyża tą wodą, odnowimy w sobie przyrzeczenia chrzcielne i z radością potwierdzimy naszą przynależność do Jezusa oraz gotowość do służby w Jego wspólnocie.

Modlitwa wiernych

Warto wcześniej rozdać przygotowany tekst modlitwy członkom rad, aby mogli go odczytać.

K: Zgromadzeni jako wspólnota „uczniów-misjonarzy”, powierzajmy Bogu naszą parafię, jej pasterzy, rady oraz wszystkich potrzebujących, i z ufnością zanośmy nasze prośby:

- L:** Za cały Kościół święty, papieża, biskupów i wszystkich duszpasterzy, aby prowadzili powierzony sobie lud Boży w jedności, pokoju i wierze. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Za naszą parafię, za wszystkich jej członków, rodziny, dzieci i młodzież, osoby samotne, abyśmy wzrastali w miłości do Boga i bliźnich oraz byli prawdziwą wspólnotą uczniów-misjonarzy. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Za Parafialną Radę Duszpasterską i Parafialną Radę Ekonomiczną, aby Duch Święty prowadził ich w podejmowaniu decyzji i umacniał w służbie dla dobra całej wspólnoty. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Za ubogich, samotnych, chorych i opuszczonych, aby w naszej parafii zawsze znajdowali wsparcie, życzliwość i konkretną pomoc. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Za wszystkich mieszkańców naszej parafii o łaskę jedności, pokoju i wzajemnego przebaczenia, abyśmy potrafili dzielić się dobrem i wspierać się w codziennych trudnościach. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- L:** Za wszystkich zmarłych z naszej wspólnoty parafialnej, szczególnie za tych, którzy służyli Kościołowi i bliźnim, aby zostali przyjęci do wiecznej radości w domu Ojca. Ciebie prosimy...
- W:** Wysłuchaj nas, Panie.
- K:** Boże, Ty znasz serca i potrzeby swojego ludu. Wysłuchaj nasze prośby i obdarz nas łaską, abyśmy z radością i wiernością służyli Tobie oraz sobie nawzajem. Przez Chrystusa, Pana naszego.
- W:** Amen.
- K:** Odmówmy teraz wspólnie modlitwę, którą Jezus Chrystus zostawił nam jako wzór dobrej modlitwy.

Ojciec nasz...

Słowo przed błogosławieństwem

- K:** Prosimy, abyście zabrali swoje świece do domów i w ważnych chwilach, szczególnie podczas wspólnej modlitwy z bliskimi, zapalali je, powierzając Bogu naszą parafię, jej potrzeby i wszystkich jej

członków. Niech światło tych świec przypomina Wam o misji „ucznia-misjonarza” i o tym, że jesteśmy wezwani, by być światłem Chrystusa dla innych – w rodzinie, w parafii i w codziennym życiu.

Podziękowanie za posługę w radach parafialnych.

Błogosławieństwo

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

K: Niech Bóg was błogosławi i strzeże.

W: Amen.

K: Niech Bóg rozpromieni oblicze swoje i obdarzy was pokojem.

W: Amen.

K: Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, Ojciec i Syn, i Duch Święty.

W: Amen.

Nabożeństwo wprowadzenia do posługi we wspólnocie parafialnej lektora, akolity i katechisty

Ks. Maciej Skóra

Opole

Procesja na wejście

Procesja liturgiczna udaje się do chrzcielnicy. Na początku idą posługujący niosący krzyż i akolitki. Można użyć kadzidła. Ustanowiony lektor/akolita/katechista bierze udział w procesji. W czasie wejścia wykonuje się odpowiedni śpiew, stosowny do okresu liturgicznego.

Obrzędy wstępne

Przy chrzcielnicy celebrans wykonuje znak krzyża i pozdrawia wiernych. W słowach wprowadzenia wypada podkreślić, że jest to obrzęd inaugurujący pełnienie posługi, która została już udzielona. Należy również zaakcentować znaczenie sakramentu chrztu świętego dla podejmowania posług w Kościele.

Błogosławieństwo wody i odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych

Kapłan (K): Módlmy się. Panie, Ojczy Świty, Twój Syn nas odkupił, a przez chrzest obdarzył nowym życiem z wody i Ducha Świtego. Wejrzyj na nas i spraw, abyśmy pokropieni tą wodą, odnowili się na duchu i cieie i służyli Tobie czystym sercem. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Wierni (W): Amen.

Następuje odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych.

K: Pytam każdego z Was. Czy wyrzekasz się grzechu, aby żyć w wolności dzieci Bożych?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wyrzekasz się wszystkiego, co prowadzi do zła, aby cię grzech nie opanował?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wyrzekasz się szatana, który jest głównym sprawcą grzechu?

W: Wyrzekam się.

K: Czy wierzysz w Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi?

W: Wierzę.

K: Czy wierzysz w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego, narodzonego z Maryi Dziewicy, umęczonego i pogrzebanego, który powstał z martwych i zasiada po prawicy Ojca?

W: Wierzę.

K: Czy wierzysz w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, obcowanie świętych, odpuszczenie grzechów, zmartwychwstanie ciała i życie wieczne?

W: Wierzę.

K: Taka jest nasza wiara, taka jest wiara Kościoła, której wyznawanie jest naszą chlubą w Jezusie Chrystusie, Panu naszym.

W: Amen.

Kapłan kropi wiernych wodą poświęconą.

Pieśń: „Com przyrzekł Bogu”

Procesja do prezbiterium

Po pokropieniu wiernych procesja udaje się do prezbiterium. Po oddaniu czci ołtarzowi można dokonać okadzenia.

Pieśń: „Przystąpię do ołtarza Bożego”

Oracja

Celebrans z miejsca przewodniczenia odmawia modlitwę.

K: Módlmy się. Boże, Ty dałeś światu Ewangelię jako zaczyn nowego życia, wspieraj Twoich wiernych, którzy żyją wśród świata; spraw, aby pełni chrześcijańskiej gorliwości, przez wypełnianie doczesnych obowiązków budowali Twoje Królestwo. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Liturgia słowa

W zależności od wprowadzanej w życie parafii posługi należy przygotować jedno z poniższych czytań.

a) Wprowadzenie do posługi lektora¹

Czytanie z Księgi proroka Izajasza (Iz 55,10-11)

Lektor (L): Tak mówi Pan Bóg: „Zaiste, podobnie jak ulewa i śnieg spadają z nieba i tam nie powracają, dopóki nie nawodnią ziemi, nie użyźnią jej i nie zapewnią urodzaju, tak iż wydaje nasienie dla siewcy i chleb dla jedzącego, tak słowo, które wychodzi z ust moich, nie wraca do Mnie bezowocne, zanim wpierw nie dokona tego, co chciałem, i nie spełni pomyślnie swego posłannictwa”.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 147B,15-16.17-18.19-20)

Refren: Kościele święty, chwal swojego Pana.

Pan zsyła na ziemię swoje polecenia, *
a szybko mknie Jego słowo.

¹ Pozostałe teksty do wyboru w: *Lekcjonarz mszalny*, t. 7, s. 327–340. Czytania: Pwt 6,3-9; Pwt 30,10-14; Ne 8,2-4a.5-6.8-10; Ap 10,1-2a.8-11; 1 Kor 2,1-5; 2 Tm 3,14-17; 2 Tm 4,1-5; Hbr 4,12-13; 1 J 1,1-4; Ewangelie: Mt 5,14-19; Mk 1,35-39; Łk 24,44-48; J 7,14-18.

On prószy śniegiem jak wełną, *
a szron jak popiół rozsypuje.

Refren: Kościele święty, chwal swojego Pana.

Grad rozrzuca jak okruchy chleba; *
od Jego mrozu ścinają się wody.
Posyła słowo, i lód topnieje, *
powieje wiatrem, i rzeki płyną.

Refren: Kościele święty, chwal swojego Pana.

Oznajmił swoje słowa Jakubowi, *
Izraelowi ustawy swe i wyroki.
Nie uczynił tego dla innych narodów, *
nie oznajmił im swoich wyroków.

Refren: Kościele święty, chwal swojego Pana.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Duch Pański spoczywa na Mnie,
posłał mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Łk 4,16-21)

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

Jezus przyszedł do Nazaretu, gdzie się wychował. W dzień szabatu udał się swoim zwyczajem do synagogi i powstał, aby czytać. Podano Mu księgę proroka Izajasza. Rozwinąwszy księgę, natrafił na miejsce, gdzie było napisane:

„Duch Pański spoczywa na Mnie, ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie, abym ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; abym uciśnionych odsyłał wolnymi, abym obwoływał rok łaski od Pana”.

Zwinąwszy księgę oddał słudze i usiadł; a oczy wszystkich w synagodze były w Nim utkwione. Począł więc mówić do nich: „Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli”.

Oto słowo Pańskie.

b) Wprowadzenie do posługi akolity²

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian (1 Kor 11,23-26)

L: Bracia: Ja otrzymałem od Pana to, co wam przekazałem, że Pan Jezus tej nocy, kiedy został wydany, wziął chleb i dzięki uczyniłwszy połamał i rzekł: „To jest Ciało moje za was [wydane]. Czyńcie to na moją pamiątkę”. Podobnie, skończywszy wieczerzę, wziął kielich, mówiąc: „Ten kielich jest Nowym Przymierzem we Krwi mojej. Czyńcie to, ile razy picie będziecie, na moją pamiątkę”. Ilekroć bowiem spożywacie ten chleb albo pijecie kielich, śmierć Pańską głosicie, aż przyjdzie.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 23 [22],1b-3a.3b-4.5.6)

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Pan jest moim pasterzem, †
niczego mi nie braknie, *
pozwala mi leżeć na zielonych pastwiskach.
Prowadzi mnie nad wody, gdzie mogę odpocząć, *
orzeźwia moją duszę.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Wiedzie mnie po właściwych ścieżkach *
przez wzgląd na swoją chwałę.
Chociażbym przechodził przez ciemną dolinę, †

² Pozostałe teksty do wyboru w: *Lekcjonarz mszalny*, t. 7, s. 341–364. Czytania: Rdz 14,18-20; Wj 16,2-4.12-15; Wj 24,3-8; Pwt 8,2-3.14b-16a; 1 Krl 19,4-8; Prz 9,1-6; Dz 2,42-47; Dz 10,34a.37-43; 1 Kor 10,16-17; Hbr 9,11-15; Ewangelie: Łk 9,11b-17; Łk 24,13-35; J 6,1-15; J 6,24-35; J 6,41-51; J 6,51-59.

zła się nie ulękne, bo Ty jesteś ze mną. *
Kij Twój i laska pasterska są moją pociechą.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Stół dla mnie zastawiasz *
na oczach mych wrogów.
Namaszczasz mi głowę olejkim, *
kielich mój pełny po brzegi.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Dobroć i łaska pójdą w ślad za mną *
przez wszystkie dni mego życia
i zamieszkam w domu Pana *
po najdłuższe czasy.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije,
Trwa we mnie, a ja w nim jestem.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Mk 14,12-16.22-26)

Słowa Ewangelii według Świętego Marka

W pierwszy dzień Przaśników, kiedy ofiarowywano Paschę, zapytali Jezusa Jego uczniowie: „Gdzie chcesz, abyśmy poszli poczynić przygotowania, żebyś mógł spożyć Paschę?” I posłał dwóch spośród swoich uczniów z tym poleceniem: „Idźcie do miasta, a spotka was człowiek, niosący dzban wody. Idźcie za nim i tam, gdzie wejdzie, powiecie gospodarzowi: Nauczyciel pyta: Gdzie jest dla Mnie izba, w której mógłbym spożyć Paschę z moimi uczniami? On wskaże wam na górze salę dużą, usłaną i gotową. Tam przygotujecie dla nas”. Uczniowie wybrali się i przyszli do miasta, gdzie znaleźli [wszystko], tak jak im powiedział, i przygotowali Paschę.

A gdy jedli, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał i dał im, mówiąc: „Bierzcie, to jest Ciało moje”. Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie dał im, i pili z niego wszyscy. I rzekł do nich: „To jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana. Zaprawdę, powiadam wam: Odtąd nie będę już pił z owocu winnego krzewu aż do owego dnia, kiedy pić go będę nowy w królestwie Bożym”.

Po odśpiewaniu hymnu wyszli w stronę Góry Oliwnej.

Oto słowo Pańskie.

c) Wprowadzenie do posługi katechisty³

Czytanie z Pierwszego Listu Świętego Pawła Apostoła do Koryntian (1 Kor 9,16-19.22-23)

L: Bracia: Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii! Gdybym to czynił z własnej woli, miałbym zapłatę, lecz jeśli działam nie z własnej woli, to tylko spełniam obowiązki szafarza. Jakąż przeto mam zapłatę? Otóż tę właśnie, że głosząc Ewangelię bez żadnej zapłaty, nie korzystam z praw, jakie mi daje Ewangelia. Tak więc nie zależąc od nikogo, stałem się niewolnikiem wszystkich, aby tym liczniejsi byli ci, których pozyskam. Dla słabych stałem się jak słaby, by pozyskać słabych. Stałem się wszystkim dla wszystkich, żeby w ogóle ocalić przynajmniej niektórych. Wszystko zaś czynię dla Ewangelii, by mieć w niej swój udział.

Oto słowo Boże.

Psalm responsoryjny (Ps 96 [95],1-2a.2b-3.7-8.10)

Refren: Pośród narodów głosście chwałę Pana.

Śpiewajcie Panu pieśń nową, *
śpiewaj Panu, ziemio cała.
Śpiewajcie Panu, *
sławcie Jego imię.

³ Teksty do wyboru w: *Lekcjonarz mszalny*, t. 8 (za pełniących służbę w Kościele), s. 63–75.
Czytania: 1 Kor 9,16-19.22-23; 1 Kor 12,3b-7.12-13; Ef 4,1-7.11-13; Kol 1,24-29; 2 Tm 4,1-5;
Ewangelie: Mt 20,20-28; Mk 16,15-20; Łk 10,1-9.

Refren: Pośród narodów głoscie chwałę Pana.

Każdego dnia głoscie Jego zbawienie. *
Głoscie Jego chwałę wśród wszystkich narodów,
rozgłaszajcie Jego cuda *
pośród wszystkich ludów.

Refren: Pośród narodów głoscie chwałę Pana.

Oddajcie Panu, rodziny narodów, *
oddajcie Panu chwałę i uznajcie potęgę.
Oddajcie Panu chwałę należną Jego imieniu, *
przynieście ofiary i wejdźcie na Jego dziedzińce.

Refren: Pośród narodów głoscie chwałę Pana.

Głoscie wśród ludów, *
że Pan jest królem.
On świat tak utwierdził, że się nie zachwieje, *
będzie sprawiedliwie sądził ludy.

Refren: Pośród narodów głoscie chwałę Pana.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Idźcie i nauczajcie wszystkie narody.
Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Ewangelia (Mk 16,15-20)

Jezus, ukazawszy się Jedenastu, powiedział do nich: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony. Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże będą do rąk, i jeśli by co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, a ci odzyskają zdrowie”.

Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.

Oto słowo Pańskie.

Teksty śpiewów przed Ewangelią znajdują się w lekcjonarzu i poprzedzają bezpośrednio wskazane perykopy. Można użyć księgi Ewangelii. Oprócz wskazanych tekstów wolno wybrać inne perykopy. Jeżeli używa się kadzidła, należy okadzić księgę przed Ewangelią.

Homilia

Celebrans wygłasza homilię, w której przybliża wiernym znaczenie i sens wprowadzonej w parafii posługi.

Milczenie

Po homilii następuje chwila milczenia.

Przedstawienie ustanowionego i wręczenie krzyża

Następnie ustanowionego lektora/akolite/katechistę przedstawia się wspólnocie. Można to uczynić słowami:

K: Niech podejdzie nasza siostra / nasz brat N., który otrzymał posługę lektora/akolity/katechisty.

Ustanowiony lektor/akolita/katechista wychodzi przed ołtarz i wykonuje skłon. Podchodzi do celebransa.

Wręczenie krzyży

Celebrans błogosławi krzyż, który ma otrzymać ustanowiona osoba. Krzyż dla poszczególnych posług może być inny.

Modlitwa błogosławieństwa

Celebrans rozkłada ręce i mówi:

K: Błogosławiony jesteś, Boże, Źródło i Dawco wszelkiego błogosławieństwa. Ty się radujesz ze wzrostu pobożności Twoich wiernych. Spraw łaskawie, aby Twoja służebnica, która otrzymała posługę lektora/akolity/katechisty, / Twój sługa, który otrzymał posługę lektora/akolity/katechisty, nosząc ten znak wiary podczas wykonywania powierzonych jej/mu zadań w naszej parafialnej wspólnocie Kościoła, wzrastał/a w wierze i starał/a się wewnętrznie przemieniać na podobieństwo Twojego Syna. Który żyje i króluje na wieki wieków.

W: Amen.

Następnie kropi krzyż wodą poświęconą i wręcza/zakłada ustanowionej osobie.

Pieśń: „O, Panie, otwierasz rękę swoją”

Jeśli wprowadzany jest lektor, można wykonać pierwszą zwrotkę; jeśli akolita – drugą; a jeśli katechista – trzecią.

Modlitwa powszechna

Następuje modlitwa powszechna. Celebrans rozpoczyna ją i kończy. Wezwania wykonują wierni. Liczba wezwań nie powinna przekraczać 6. W wezwaniach należy uwzględnić:

- *wezwanie za osobę wprowadzaną w posługę: lektora/akolity/katechisty;*
- *wezwanie o powołania do posług w Kościele;*
- *wezwanie o powołania do kapłaństwa, życia zakonnego, małżeństwa;*
- *wezwanie za pełniących różne funkcje we wspólnocie parafialnej;*
- *wezwanie uwzględniające aktualne potrzeby wspólnoty.*

Ojcze nasz

Oracja

K: Módlmy się. Boże, Ty chcesz, aby Twój Kościół był dla narodów sakramentem zbawienia i prowadził dzieło Chrystusa aż do końca wieków, obudź w sercach wierzących prawdziwą troskę o zbawienie całego świata, aby z wszystkich narodów powstał i wzrastał jeden lud święty. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna,

który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Modlitwa nad ludem i błogosławieństwo końcowe

K: Panie, nasz Boże, udziel swoim wiernym błogosławieństwa i daj im wzrost życia duchowego, aby Twoja miłość umacniała ich do codziennej pracy. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Następnie udziela się błogosławieństwa końcowego.

Pieśń na zakończenie: „Idźcie na cały świat”

ANEKSY

Przykładowy schemat nabożeństwa dla Róż różańcowych połączonego z comiesięczną zmianą tajemnic różańcowych

Ks. Szymon Mucha
Wysokie Koło

Pieśń na wejście: „Zawitaj, Królowo Różańca świętego”

Znak krzyża i pozdrowienie wiernych

Kapłan (K): W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Wierni (W): Amen.

K: Łaska i pokój od Tego, który jest, który był i który przychodzi, niech
będą z wami wszystkimi.

W: I z duchem Twoim.

Konferencja formacyjna „W szkole Maryi”

Kapłan prowadzący spotkanie wygłasza wybraną konferencję formacyjną z „Zeszytu maryjnego” programu duszpasterskiego Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026.

Pieśń: „Zawitaj, Matko Różańca świętego”

**Przedstawienie intencji Światowej Sieci Modlitwy papieża na
dany miesiąc**

Przedstawienie ważnych intencji dla wspólnoty parafialnej

Modlitwa różańcowa – dowolnie wybrana tajemnica wraz z krótkim rozważaniem

Ojcze nasz, Zdrowaś Maryjo (x 10), Chwała Ojcu, O mój Jezu.
Królowo Różańca Świętego – módl się za nami.

Modlitwa za zmarłych w ostatnim czasie członków Żywego Różańca (można wymienić ich imiona i nazwiska)

K: Wieczny odpoczynek racz im dać, Panie.

W: A światłość wiekuista niechaj im świeci.

K: Niech odpoczywają w pokoju wiecznym.

W: Amen.

Modlitwa w intencji Ojca Świętego

K: Boże Wszechmogący, który ustanowiłeś papieża N. widzialną głowę Kościoła świętego, otaczaj zawsze następcę św. Piotra swoją łaską i błogosławieństwem. Udziel mu długiego życia, dobrego zdrowia, pociechy w cierpieniach i spraw, aby apostolska jego praca przyniosła jak największy pożytek całemu chrześcijaństwu. Zmiłuj się, Boże, nad nim za przyczyną Najświętszej Maryi Panny i wszystkich świętych oraz dozwól, aby nas wszystkich zaprowadził z sobą do życia wiecznego.

W: Amen.

Pieśń: „Do Królowej Różańcowej”

Ogłoszenia i zaproszenia

- z życia Kościoła,
- z życia parafii,
- z życia wspólnot Żywego Różańca.

Słowo i błogosławieństwo

Wymiana tajemnic różańcowych

Pieśń: „Zdrowaś Maryjo, Bogarodzico”

Nabożeństwo wynagradzające Niepokalanemu Sercu Maryi w pięć pierwszych sobót miesiąca

Ks. Krzysztof Czapla SAC

Zakopane

Co należy uczynić, aby wypełnić warunki dotyczące nabożeństwa?

- *Spowiedź: w każdym kolejnym miesiącu – w pierwszą sobotę lub wcześniej. Może być nawet więcej niż 8 dni wcześniej, pod warunkiem, że w pierwszą sobotę jest się w stanie łaski uświęcającej.*
- *Modlitwa różańcowa: jedna, dowolna część.*
- *Medytacja: 15-minutowa, której tematem są tajemnice różańcowe.*
- *Przyjęcie Komunii św.*
- *Intencja: wynagradzająca Niepokalanemu Sercu Maryi.*
- *Planując nabożeństwo pamiętajmy, iż pora dnia oraz kolejność warunków pierwszej soboty nie wpływa na ważność nabożeństwa. Można rozpocząć modlitwą różańcową i zakończyć Mszą św. lub odwrotnie.*
- *Normy liturgiczne Komunii św. w pierwsze soboty miesiąca są analogiczne do nabożeństwa w pierwsze piątki miesiąca.*

„Cześć dla Niepokalanego Serca Maryi rozpowszechniła się bardzo po Jej objawieniach w Fatimie w roku 1917. W 25. rocznicę tych objawień, w roku 1942, Pius XII zawierzył Kościół i cały rodzaj ludzki Niepokalanemu Sercu Maryi, a w roku 1944 wspomnienie Niepokalanego Serca Maryi zostało rozszerzone na cały Kościół. Formy kultu Niepokalanego Serca Maryi – zachowując nieprzekraczalny dystans między Synem, prawdziwym Bogiem, i Maryją, która jest tylko stworzeniem – w pobożności ludowej naśladują cześć oddawaną Sercu Chrystusa przez: oddanie się Jej poszczególnych wiernych, rodzin, wspólnot zakonnych i narodów, zadośćuczynienie przez modlitwę i umartwienie, dzieła miłosierdzia i praktykę pięciu pierwszych sobót miesiąca. Do praktyki Komunii sakramentalnej w pięć pierwszych sobót miesiąca odnoszą się wszystkie wskazania dotyczące również dziewięciu pierwszych piątków miesiąca” (*Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii. Zasady i wskazania*, nr 174).

Różaniec

Pieśń: „Zawitaj, Królowo Różańca Świętego”

Krótkie wprowadzenie przypominające źródło nabożeństwa poprzez przywołanie treści objawienia z 13 lipca 1917 r., czy 10 grudnia 1925 r. z Pontevedra, czy też samych warunków, jakie należy wypełnić, aby uczynić zadość prośbie o wynagrodzenie w pierwsze soboty miesiąca.

Pieśń na wystawienie Najświętszego Sakramentu:

„Bądźże pozdrowiona, Hostio żywa”

Kiedy nie ma ono miejsca, wtedy kończy się błogosławieństwem kapłańskim i pieśnią na zakończenie.

Uwielbienie Jezusa ukrytego w Najświętszym Sakramencie słowami „Modlitwy Anioła” z Fatimy:

Kapłan (K): O Boże mój, wierzę w Ciebie, uwielbiam Ciebie, ufam Tobie i miłuję Ciebie. Proszę Cię o przebaczenie dla tych, którzy w Ciebie nie wierzą, Ciebie nie uwielbiają, Tobie nie ufają i Ciebie nie miłują.

Trójco Przenajświętsza, Ojczy, Synu i Duchu Święty. W najgłębszej pokorze cześć Ci oddaję i ofiaruję Tobie Przenajdroższe Ciało i Krew, Duszę i Bóstwo Jezusa Chrystusa, obecnego na ołtarzach całego świata jako wynagrodzenie za zniewagi, świętokradztwa i obojętność, którymi jest On obrażany. Przez nieskończone zasługi Jego Najświętszego Serca i przez przyczynę Niepokalanego Serca Maryi proszę Cię o łaskę nawrócenia biednych grzeszników.

Zapowiedź intencji wynagradzającej Niepokalanemu Sercu Maryi przez celebrans lub poprzez odmówienie wspólnie z wiernymi następującej modlitwy:

Królowo Różańca Świętego! Oto klękamy do modlitwy, by w pierwszą sobotę odmówić różaniec, o który prosiłaś. Chcemy przez niego zadośćuczynić za grzechy swoje, naszych bliskich, naszej Ojczyzny i całego świata. Pragniemy modlić się szczególnie za tych, którzy najdalej odeszli od Boga i najbardziej potrzebują Jego miłosierdzia. Wspomóż nas łaską, abyśmy pamiętali o tej intencji wyznaczonej

przez Ciebie. Pomóż nam wynagradzać naszym różańcem cierpienia Twego Niepokalanego Serca i Najświętszego Serca Jezusowego.

Odmówienie dowolnej części różańca – wystarczy zapowiedź samej kolejnej tajemnicy; można odczytać rozważanie lub wspólne odśpiewać pieśń nawiązującą do treści tajemnicy. Po każdym dziesiątku dodajemy akt strzelisty:

Wierni (W): O mój Jezu, przebacz nam nasze grzechy, zachowaj nas od ognia piekielnego, zaprowadź wszystkie dusze do nieba i pomóż szczególnie tym, którzy najbardziej potrzebują Twojego miłosierdzia.

Na zakończenie modlitwy różańcowej:

Pod Twoją obronę

Medytacja pierwszosobotnia

Pieśń: „O Serce Maryi, niepokalane”

Przypomnienie intencji wynagradzającej przed medytacją przez celebransa lub wspólne odmówienie modlitwy:

K: Matko Najświętsza, Niepokalana Maryjo! Z radością przyjmuję Twe zaproszenie do udziału w Twoim rozmyślaniu. W pierwsze soboty otwierasz swe Niepokalane Serce dla każdego, kto pragnie wlać we własne serce te najważniejsze znaki, jakie Bóg ukazał nam w Fatimie. Proszę, otwórz przede mną swoje Serce. Ośmielam się prosić o to z całą pokorą, ale i z dziecięcą śmiałością, ponieważ chcę Cię naśladować, ponieważ chcę żyć miłością do Twego Syna, ponieważ pragnę zawsze trwać w stanie łaski i miłować Twój święty różaniec, wreszcie – ponieważ pragnę wszystkiego, co tylko mogę ofiarowywać w duchu zadośćuczynienia za grzeszników. Daj mi uczestniczyć w Twym rozmyślaniu, a ja obiecuję wprowadzać w życie słowo, które wlejesz do mego małego serca, by stawało się coraz miłsze Tobie, bliższe Tobie, podobniejsze do Twego Niepokalanego Serca.

W: Amen.

Medytacja 15-minutowa, której treść dotyczy jednej lub kilku różańcowych tajemnic w dowolnej formie uzależnionej od warunków miejsca:

- a) indywidualna w ciszy,*
- b) odczytanie na początku tekstu Ewangelii w odniesieniu do rozważanej tajemnicy różańcowej,*
- c) odczytanie pełnego tekstu przygotowanej medytacji z małymi przerwami,*
- d) odtworzenie nagrania medytacji (jeśli wykorzystujemy w ramach medytacji środki audiowizualne, należałoby zakończyć modlitwę różańcową błogosławieństwem i schowaniem Najświętszego Sakramentu. Wówczas dopiero odtworzyć nagranie medytacji).*

Zakończenie: „Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu”

Pieśń na błogosławieństwo: „Pobłogosław, Jezu drogi”

Modlitwa przed błogosławieństwem

K: Módlmy się. Panie Boże, wierzymy i wyznajemy, że Jezus Chrystus narodzony z Dziewicy Maryi i umęczony na krzyżu jest obecny w Najświętszym Sakramencie, spraw, abyśmy z tego Boskiego źródła czerpali łaskę wiecznego zbawienia. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Pieśń na uwielbienie: „Niech będzie chwała”

Pieśń na zakończenie: „Niepokalane Serce Maryi”

Msza św.

Jeśli normy liturgiczne na to pozwalają, wskazany jest formularz Mszy św. o Niepokalanym Sercu Maryi. Warunkiem pierwszej soboty jest przyjęcie Komunii św., więc wybór formularza nie wpływa na ważność nabożeństwa. Intencja Mszy św. sprawowana przez kapłana może być inna.

Pieśń na wejście: „O Matko Fatimskiego Orędzia”

Słowo wstępne

Przypomnienie wiernym praktykującym pierwsze soboty o intencji wynagradzającej Niepokalanemu Sercu Maryi przy przyjęciu Komunii św.

Homilia

Można ją wykorzystać do wprowadzenia wiernych w treść fatimskiego orędzia, wyjaśnić poszczególne elementy nabożeństwa, czy przypomnieć ślubowania Niepokalanemu Sercu Maryi złożone przez Polskę w 1946 r. Wspaniałą pomocą w tym zakresie są książki: „Wspomnienia s. Łucji z Fatimy” oraz „Apele Orędzia Fatimskiego” autorstwa s. Łucji.

Pieśń na ofiarowanie: „O Maryjo przyjm w ofierze”

Po zakończeniu Komunii św. w ramach dziękczynienia można wspólnie odmówić modlitwę o wzbudzenie w sercu intencji wynagradzającej Niepokalanemu Sercu Maryi.

Kocham Cię Jezu, Królu Miłości odwiecznej, i przyjmuję Cię z miłością na Króla mojego serca. Proszę, ukryj mnie na zawsze w Twoim Boskim Sercu i przyjmij moje życie w hołdzie wdzięczności za dar zbawienia, którego udzielasz mi przez pośrednictwo Niepokalanego Serca Maryi. O czuła Matko, przepraszam Cię za grzechy moje, mojej rodziny, Ojczyzny i świata, które ranią Twoje Niepokalane Serce! Aby wynagrodzić Ci za wielkie cierpienia, których doznajesz od nas, niewdzięcznych dzieci, ofiaruję Ci nieskończoną miłość Jezusa obecnego w moim sercu. Z miłością poddaję się Twojemu królowaniu, aby jak najszybciej zatryumfowało Twoje Niepokalane Serce. Ucieczko grzeszników, módl się za nami!

Pieśń na Komunię św.: „Daj mi Jezusa”

Pieśń na zakończenie: „O Fatimska nasza Pani”

Przykładowe *lectio divina* (Mk 5,21-24.35-43). „Panie, przyjdź”

Ks. Piotr Kot

Legnica – Lublin

Ten fragment Ewangelii jest czytany we wtorek IV tygodnia okresu zwykłego. Materiały można wykorzystać do formacji w grupie biblijnej lub innej w dowolnym czasie.

Lectio (Mk 5,21-24.35-43)

Przeczytaj w skupieniu fragment Ewangelii. Możesz czytać na głos, żeby usłyszeć słowo.

Gdy Jezus przepłynął się z powrotem łodzią na drugi brzeg, zebrał się wielki tłum wokół Niego, a On był jeszcze nad jeziorem. Wtedy przyszedł jeden z przełożonych synagogi, imieniem Jair. Gdy Go ujrzał, upadł Mu do nóg i prosił usilnie: „Moja córeczka dogorywa, przyjdź i połóż na nią ręce, aby ocalała i żyła”. Poszedł więc z nim, a wielki tłum szedł za Nim i zewsząd na Niego napierał.

Gdy On jeszcze mówił, przyszli ludzie od przełożonego synagogi i donieśli: „Twoja córka umarła, czemu jeszcze trudzisz Nauczyciela?” Lecz Jezus, słysząc, co mówiono, rzekł do przełożonego synagogi: „Nie bój się, wierz tylko!” I nie pozwolił nikomu iść ze sobą z wyjątkiem Piotra, Jakuba i Jana, brata Jakubowego. Tak przyszli do domu przełożonego synagogi. Widząc zamieszanie, płaczących i głośno zawodzących, wszedł i rzekł do nich: „Czemu podnosicie wrzawę i płaczecie? Dziecko nie umarło, tylko śpi”. I wyśmiewali Go. Lecz On odsunął wszystkich, wziął ze sobą tylko ojca i matkę dziecka oraz tych, którzy z Nim byli, i wszedł tam, gdzie dziecko leżało. Ujawszy dziewczynkę za rękę, rzekł do niej: „Talitha kum”, to znaczy: „Dziewczynko, mówię ci, wstań!” Dziewczynka natychmiast wstała i chodziła, miała bowiem dwanaście lat. I osłupieli wprost ze zdumienia.

Przykazał im też z naciskiem, żeby nikt o tym się nie dowiedział, i polecił, aby jej dano jeść.

Jakie jest – według Ciebie – kluczowe przesłanie ukryte w tym słowie? Zapisz je.

.....

.....

Meditatio

To jest moment osobistego spotkania z Bogiem, który dzisiaj przychodzi do Ciebie w swoim słowie. Na tym etapie zadaj sobie pytania: Co Bóg mówi do mnie przed to słowo? Jakie obszary mojego życia dotyka? Słowo może nieść radość, ukojenie, ale też może niepokoić, poruszać. W ten sposób Pan Bóg zaprasza do wejścia z sobą w relację, która niesie uzdrowienie.

1. Jezus jest nad jeziorem. W Ewangeliach synoptycznych jezioro ma ważną symbolikę. To miejsce powołania uczniów, nauczania Jezusa i wielu cudów, a wśród nich rozmnożenia chleba, co było znakiem zapowiadającym Eucharystię. Dla ludzi, którzy gromadzili się przy Jezusie, jezioro niejednokrotnie było całym ich życiem, przestrzenią prozaicznych spraw i rutynowych zajęć. To ważne, że Jezus przychodzi do nas pośrodku naszego zwyczajnego życia. Dla starożytnych pisarzy, także Ojców Kościoła, jezioro miało wydźwięk alegoryczny i symbolizowało historię życia człowieka w całym realizmie egzystencji. Obejmowała ona momenty ciszy, błogiego stanu szczęścia, wytchnienia, ale też chwile burz, sztormów, przeciwnych wiatrów, zagrożenia, lęku, zmagania się z żywiołami i bezradnością. My też czasami używamy wyrażenia „zanurzyć się w swojej historii” i myślimy wtedy o tym wszystkim, co nas spotkało w przeszłości, co niesiemy w swojej pamięci: wspomnienia dobre, pełne radości i ukojenia, ale czasem trudne, o których chcielibyśmy jak najszybciej zapomnieć. Obok przeszłości nasza historia to również chwila obecna – „tu i teraz”, a więc to, co najważniejsze – nasze „dzisiaj”. Od „dzisiaj” w dużej mierze zależy „jutro”. Gdyby zwierzchnik synagogi w najbardziej dramatycznym dniu swojego życia przyjął postawę bierności i apatii, to straciłby największą łaskę przygotowaną przez Boga dla

niego i jego dziecka. Św. Faustyna w *Dzienniczku* napisała: „Powiedział mi Pan: «Pragnę się udzielać duszom i napełniać je swoją miłością, ale mało jest dusz, które by chciały przyjąć wszystkie łaski, które im miłość moja przeznaczyła. Łaska moja nie ginie; jeżeli dusza, dla której jest przeznaczona, nie przyjmuje, to bierze ją inna dusza»” (*Dzienniczek*, 1017).

2. Przełożony synagogi upadł do nóg Jezusa i prosił Go usilnie, aby przyszedł do jego domu, bo zapanowała w nim ciemność. Etymologicznie imię Jair oznacza „kogoś, kto wnosi światło”. To ważne. Okazuje się, że to, co spotkało przełożonego synagogi, chociaż po ludzku było trudne, ostatecznie nie było pozbawione sensu, znaczenia. Rozpoznanie czasu łaski, wyjście ze strefy komfortu, pokonanie bierności i aktywne zaangażowanie się w osobistą, niepowtarzalną historię, pozwoliło Bogu dokonać wielkich rzeczy w domu Jaira. Przyjście Jezusa, dotknięcie i uzdrowienie tego, co po ludzku było martwe, to moment objawienia mocy Boga. Wydarzenia w domu Jaira rzuciły światło na tajemnicę Jezusa Chrystusa. Dzięki nim każdy, kto obserwował to, co działo się w życiu przełożonego synagogi, mógł odkrywać prawdę, że tylko Jezus przynosi pokój tam, gdzie panuje niepewność, lęk i zawód. Jair pośrodku swojej ludzkiej niemocy uchwycił się Jezusa i doświadczył Jego dobroci. Jednocześnie, choć osobiście nie czuł się do tego predysponowany, wniósł do świata woń poznania Chrystusa (por. 2 Kor 2,14-15). Jair do swojego domu, do swoich bliskich, przyprowadził Jezusa, który jest Światłością świata.
3. „Nie bój się, wierz tylko!” – te słowa Jezusa wybrzmiały w chwili, gdy wydawało się, że w życiu Jaira zgasła ostatnia iskra nadziei. Wiara jest kluczem otwierającym Panu Bogu dostęp do naszego życia. Wiara pozwala Mu interweniować w naszą historię. Św. Afrahat, syryjski Ojciec Kościoła żyjący na przełomie III i IV w., w pięknym poemacie o wierze pisał: „Przybliżmy się do wiary, ponieważ tak liczne są jej potężne dzieła: wiara podniosła do nieba [Henocha]⁴; zwyciężyła potop⁵; sprawiła, że bezpłodne porodziły⁶;

⁴ Rdz 5,24; Hbr 11,5.

⁵ Rdz 7,1-8.22.

⁶ Rdz 21,1-3; Hbr 11,11-12.

wyzwoliła od miecza⁷; podniosła ze studni⁸; wzbogaciła biednych⁹; wyzwoliła prześladowanych¹⁰; zgasiła ogień¹¹; rozdzieliła morze¹²; rozłupała skałę, dała spragnionym wodę do picia¹³; nasyciła zgłodniałych¹⁴; wskrzesiła zmarłych i wyprowadziła z Szeolu¹⁵; uspokoiła fale¹⁶; uzdrowiła chorych¹⁷; zwyciężyła wojska¹⁸; zburzyła mury obronne¹⁹; zamykała paszcze lwów²⁰; zgasiła płomień ognia²¹; upokorzyła pysznych, a wyniosła pokornych do chwały”²² (*Rozprawa*, 4,17-19).

Zaproszenie Jaira do wiary wybrzmiewa w Ewangelii w czasie terazniejszym. W tym wyjątkowym momencie nie liczy się przeszłość. Dla Jezusa najważniejsze jest to, żeby Jair w chwili, gdy przychodzi do niego Bóg żywy, przyjął Jego miłość. To warunek zapoczątkowania procesu uzdrowienia i przemiany. Pisał o tym papież Franciszek w encyklice o wierze: „Wiara rodzi się w spotkaniu z Bogiem żywym, który nas wzywa i ukazuje nam swoją miłość, miłość nas uprzedzającą, na której możemy się oprzeć, by trwać niezłomnie i budować życie. Przemienieni przez tę miłość, otrzymujemy nowe oczy, doświadczamy, że jest w niej zawarta wielka obietnica pełni i kierujemy spojrzenie w przyszłość” (*Lumen fidei*, nr 4).

4. Wiara pozwala Bogu działać i zmieniać naszą historię. Doświadczyla tego córka Jaira, gdy usłyszała słowa Jezusa: „Talitha kum!” Słowo Boże nie jest jedynie narzędziem komunikacji Boga z człowiekiem. Ono ma moc tworzenia, kreowania nowej rzeczywistości. Czytamy w Księdze Rodzaju: „Bóg powiedział. I stało się” (por. Rdz 1). Przyjęcie

⁷ Rdz 22,1-19; Hbr 11,17.

⁸ Rdz 37,28.

⁹ Mk 12,42-44.

¹⁰ Hbr 11,27-29.

¹¹ 1 Krl 18,38.

¹² Wj 14,21.

¹³ Wj 17,6.

¹⁴ Wj 16,15.

¹⁵ Hbr 11,35.

¹⁶ Mk 8,26.

¹⁷ Mt 9,2.22; Mk 2,5.

¹⁸ Hbr 11,34.

¹⁹ Hbr 11,30.

²⁰ Hbr 11,33.

²¹ Hbr 11,34.

²² Hbr 11,26; Jk 4,6.

słowa Bożego z otwartością i odwagą, a przede wszystkim z wiarą, inicjuje spotkanie z żywym Bogiem, który pragnie nas uzdrowić i napełniać życiem: „Całe dzieje zbawienia pokazują nam stopniowo ścisły związek między słowem Bożym i wiarą, który urzeczywistnia się w spotkaniu z Chrystusem. Dzięki Niemu bowiem wiara przybiera kształt spotkania z Osobą, której powierzamy własne życie” (Benedykt XVI, *Verbum Domini*, nr 25).

5. Nie wiemy dokładnie, jak wyglądało życie córki Jaira po cudownym wskrzeszeniu z martwych. Nie znamy szczegółów jej późniejszej historii. Nie mamy pewności, czy poszła za Jezusem jak inne kobiety. Z punktu widzenia Ewangelii nie ma to większego znaczenia. Ważne jest to, co dokonało się przy „jeziorze życia” Jaira i jego żony, a także uczniów Jezusa, wskutek jednego aktu wiary. W domu przełożonego synagogi miała miejsce prawdziwa pascha – przejście Boga pełnego mocy i wyprowadzenie z niewoli śmierci słabego człowieka. W ciemnościach zapłonęło światło i odsłoniło drogę do życia. Jest nią Jezus Chrystus. Dla uczniów, którzy zmagali się z egzystencjalnym lękiem i szukali pewnego oparcia (zob. Mk 4,35-41), był to moment przełomowy. Postanowili pozostać przy Jezusie. Doświadczenie mocy Jezusa pozwoliło im wyruszyć w dalszą drogę. Życie jest bowiem owocem wędrówki od wiary do wiary: „Wiara nie jest światłem rozpraszającym wszystkie nasze ciemności, ale lampą, która w nocy prowadzi nasze kroki, a to wystarcza, by iść” (Franciszek, *Lumen fidei*, nr 57).

Jak ważne jest, żeby rozpoznać czas łaski, moment nawiedzenia, gdy Bóg przychodzi.

Oratio

Oratio to moment decyzji serca, którą podejmujemy na modlitwie przed Panem. Znajdź czas na adorację Najświętszego Sakramentu i trwając przed Jezusem Chrystusem, postaraj się w pełnej wolności, ale z autentycznym zaangażowaniem, odpowiedzieć na usłyszane słowo Boże. Oratio jest momentem decydującym w naszym życiu.

1. Podczas każdej Mszy św. po przeistoczeniu chleba i wina w Ciało i Krew Pańską wyznajemy: „Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu,

wyznajemy Twoje zmartwychwstanie i oczekujemy Twego przyjścia w chwale”.

2. Czytając ewangeliczną relację św. Marka o wskrzeszeniu córki Jaira w języku greckim możemy zauważyć, że wszystko, co robi przełożony synagogi, zostało zrelacjonowane w czasie teraźniejszym: „Wtedy przychodzi jeden z przełożonych synagogi, imieniem Jair (...), pada Mu do nóg i prosi Go usilnie”.

W ten sposób św. Marek podkreśla, że to, co dwa tysiące lat temu miało miejsce nad Jeziorem Galilejskim w domu Jaira, nie należy do zamkniętej historii. Słowo Boże, Ewangelia, może aktualizować się tu i teraz w historii życia każdego z nas. Również ja mogę dzisiaj przyjść do Jezusa, upaść Mu do nóg i wołać do Niego z głębi swojej historii: „Przyjdź, połóż na mnie ręce, aby ocalić moje życie”. Również ja mogę stać się dzisiaj uczestnikiem paschy – odrodzenia, przemiany, wyzwolenia.

3. Na początku każdej Mszy św. słyszymy wezwanie: „Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni, abyśmy mogli z czystym sercem złożyć Najświętszą Ofiarę”. W języku łacińskim słowa te brzmią bardziej subtelnie: *Agnoscamus peccata nostra ut apti simus ad sacra misteria celebranda*. Zwróćmy uwagę na dwa zwroty: „uznajmy” (łac.: *agnoscamus*) oraz „abyśmy mogli z właściwym usposobieniem celebrować święte misteria” (łac.: *ut apti simus ad sacra mysteria celebranda*). Wezwanie celebransa nie jest zaproszeniem do spowiedzi powszechnej, do wyznawania na głos swoich grzechów, ale jest wezwaniem do tego, by tak jak Jair stanąć przed Jezusem w pokorze, prawdzie (wyznajmy, że mamy ludzką naturę i jesteśmy grzesznikami) i wołać: „Panie, przyjdź, bo nie ma we mnie życia! Wyznaję, że w wielu obszarach mojego życia jestem bankrutem. W mojej codzienności: w relacjach, emocjach, myślach i decyzjach, często nie idę za Twoim słowem i nie poddaję się Twojemu Duchowi. Nie żyję «na sposób Eucharystii». Wskutek tego wewnętrznie pograżam się w ciemności. Moje życie jest podobne do pustyni”.

Takie wyznanie jest aktem wiary, który pozwala Jezusowi przyjść, stanąć przy „jeziorze naszego życia” i odradzać nas do nowego życia.

